Tenebrele trecutului

Trilogia: îmbrăţişează-mi defectele. - Andrada Rezmuveş

Cum aş putea să mă eliberez de trecut când trecutul meu... Eşti tu?!

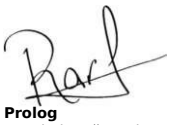

Prolog

— Prinde-mă, Hades! am strigat cu putere.

Ochii lui albaştri precum cerul senin într-o zi toridă de vară au strălucit sub lumina palidă a becului vechi, care atârna leneş sub tavanul mucegăit al instituţiei. Zâmbetul larg pe care Hades îl avea pe chip dezvăluia cele două gropiţe adorabile din obraji. Şi-a trecut degetele micuţe prin părul tuns scurt, pornind în pas alergător după mine, cu mâinile bălăngănindu-se pe lângă trupul său firav. Râsul meu de fetiţă a răsunat tare şi clar. Am alergat cât m-au ţinut picioarele jur-împrejurul camerei. Asta se întâmpla cu regularitate în fiecare vineri seara, când doamna Helen avea grijă de noi. Obişnuiam să iubesc vinerea. Era singura zi în care ne puteam bucura de copilărie, fără ca cineva să ne arunce în izolare pentru cine ştie ce neobrăzare măruntă. Picioarele mele goale au ţopăit pe cimentul umed şi m-am oprit doar pentru a arunca o privire precaută în spatele meu.

— Te-am prins, Mya!

Braţele lui s-au strâns în jurul corpului meu şi mi-am lăsat trupul să se scufunde în căldura pe care acestea mi-o ofereau. Hades s-a aşezat în genunchi alături de mine, privindu-mă mustrător. Doar un an era diferenţa dintre noi, însă îi plăcea să se umfle în pene ori de câte ori avea ocazia. Mă certa ca un frate, iar eu trebuia să îl ascult, fără alte comentarii, căci eram cea mică. Aveam nouă, iar el zece ani.

„Cei mari le spun celor mici ce să facă!”, ne-a spus Helen într-o sâmbătă ploioasă, când voiam cu înverşunare să alergăm prin ploaie. încă de pe atunci, prietenul meu cel mai bun repeta această frază în prezenţa mea, pentru a mă pune la punct.

— Ţi-am spus să nu mai alergi desculţă! m-a certat el, privindu-mă mustrător.

— Dar, Hades, e vineri! vocea mea piţigăiată l-a făcut să chicotească şi am zâmbit în momentul în care şi-a descălţat şlapii uzaţi de casă şi mi i-a pus în picioare.

— Trebuie să am grijă de tine, Mya!

— De ce? Crezi că nu sunt destul de puternică? l-am întrebat bosumflată. Prietenul meu cel mai bun s- a ridicat de jos, întinzându-mi mâna. Era murdară, purtând încă urmele mâncării pe care am avut-o la cină. l-am privit pielea, urcând lent până la chipul său. Mi-a zâmbit cu toţi dinţii perfect drepţi la vedere.

— Pentru că te iubesc! mi-a răspuns, sigur pe el. M-am strâmbat, iar rânjetul i-a pierit de pe chip.

— Habar nu ai ce este iubirea!

Am pufnit supărată, îndreptându-mă spre patul meu. Mi-am încrucişat mâinile la piept şi m-am cufundat în perna moale şi murdară. în acea seară, lacrimile au format râuri interminabile pe chipul meu micuţ şi uscăţiv. Nu am avut un motiv anume pentru a plânge şi, cu siguranţă, reacţia mea nu a fost legată de părinţii care m-au abandonat în acest orfelinat mizerabil, căci la ei am ajuns să nu mă mai gândesc de ceva vreme deja. Am simţit doar un gol constantin stomac şi o apăsare în torace. Să fi fost oare tristeţea? Singurătatea nu avea cum să fie, căci nu eram singură. Nu atât timp cât acel băiat brunet, cu ochi de safir, îşi dorea să aibă grijă de mine.

„Hades este tot ceea ce am nevoie!”, îmi repetam în minte, însă o parte din mine nu o credea. Acea parte care visa la o viaţă asemeni copiilor care treceau prin faţa institutului, ţinându-şi părinţii de mână.

Nici nu am ştiut când a venit dimineaţa, noaptea a trecut mult prea repede. Am privit de la fereastră ploaia căzând din nou necontenit peste oraşul Spokane. Nu am putut vorbi cu Hades, căci aveam impresia că, dacă o voi face, voi sfârşi plângând, ghemuită într-un colţ al patului micuţ. L-am ignorat toată ziua, chiar şi atunci când a venit să îmi ofere desertul lui, aşa cum obişnuia să facă de fiecare dată. Am petrecut jumătate din zi privind stropii de ploaie lovindu-se de geam şi trasând cu degetul drumul lor înspre dispariţie. Eram prea mică să mă gândesc la dispariţia noastră, care, cu siguranţa, avea să vină cândva, urmând exemplul picăturilor de ploaie, ce se izbeau într-un mod brutal de un zid. Eram mult prea mică să mă întreb dacă vreodată existenţa noastră va înceta... şi, cel mai important, dacă, în urma zdrobirii, cineva ne va plânge.
Eram prea mică să cunosc iubirea, întrucât nu mi-a fost dăruită niciodată. Mama mea m-a abandonat la naştere şi tot ce am primit de la ea este un lănţişor de argint care îmi poartă numele - „Maria”. Voiam să cred că port numele mamei mele, însă nu îmi doream şi să devin ca ea. Nici nu o învinovăţeam pentru alegerea făcută. Pur şi simplu, sufletul meu de copil nu mi-a permis să o urăsc.
Hades mi-a spus mereu că mama a fost o femeie frumoasă şi că eu, cu siguranţă, îi semănăm perfect. Mi-a zis că, în mod clar, ea nu ar fi vrut să renunţe la mine, doar că oamenii răi m-au furat şi m-au dus acolo. Ştiam că minte încă de pe atunci, dar inima mea de copil voia cu atâta ardoare să îl creadă. Aveam nevoie de asta.
Povestea lui era mai complicată decât a mea. Tatăl a fost un beţiv notoriu, care îl maltrata. Zeci de cicatrici erau dovada vie a torturii crâncene prin care un copil de doar zece ani a trebuit să treacă. Şi acestea nu-i marcau doar trupul, ci şi sufletul firav. Iar mama... Ea nu a mai putut suporta sutele de bătăi primite de la soţul ei şi a plecat în lume. A promis că se va întoarce să îl ia cu ea, dar nu a mai făcut-o niciodată. Hades a sperat până în ultimul moment că va face întocmai, însă a fost adus în acel loc şi lăsat să fie al nimănui.
Spre deosebire de mine, el era fericit şi împăcat cu locul în care se afla. Nu mi-a povestit vreodată cum a ajuns acolo sau am fost eu mult prea timidă şi nu am reuşit să mă deschid într-atât de mult încât să îl întreb. Aveam şapte ani în momentul în care Hades a intrat pe porţile mari din fier. Mă jucam pe iarbă cu o păpuşă confecţionată din cârpe vechi, jucărie care avea doi nasturi albaştri pe post de ochi, cusuţi strâmb de către Helen, şi alţi câţiva negri, pe post de gură.
M-am ofticat zile la rând pentru că păpuşica mea nu avea nas, iar Hades i-a desenat unul cu o cariocă învechită. Nu mai ştiu cum am ajuns să ne apropiem unul de altul, cert este că am făcut-o. Poate pentru că amândoi eram firi singuratice şi retrase, iar destinul mi l-a scos în cale ca să mă ocrotească. Copiii, răi din fire, ne-au transformat în obiectul lor de batjocură, râzând pe seama noastră şi cântând ore în şir cum că noi doi am fi fost iubiţi. în ciuda frustrării şi a supărării mele, Hades nu le acorda nici cea mai mică importanţă. îmi repeta că sunt invidioşi şi că nu îi va lăsa să mă ia de lângă el. *„Dacă am fi fraţi, ne-am iubi la fel, Mya!”,* obişnuia să îmi spună, risipindu-mi astfel gândurile. Şi eu ştiam că avea dreptate. Că nici măcar fraţii nu aveau o legătură la fel de strânsă ca a noastră. Am trecut prin toate împreună. Prin foamete, frig şi dor. Ne-am ascuns temerile sub plăpumile murdare şi ne-am jurat să nu le scoatem la iveală vreodată.
— Maria Gunn! m-a strigat în acea ultimă zi Helen şi m-am întors spre ea. Haide, draga mea! mi-a făcut semn cu mâna, iar eu mi-am încălţat tenişii rupţi în vârf, urmând-o pe coridorul lung.
— Am făcut ceva rău?
— Oh, nu, scumpo! mi-a răspuns cu blândeţe, ca de fiecare dată. Ţi-ar plăcea să ai o casă adevărată? Nu am reuşit deloc să prind sensul întrebării ei şi nu am fost sigură ce răspuns se aştepta să dau. Am ridicat din umeri, şoptind:
— Aici e casa mea!
— Nu ai vrea o mamă şi un tată? a continuat Helen să mă întrebe şi m-am încruntat, oprindu-mă în loc. Capul mi se zgâlţâia dintr-o parte în alta şi, mai apoi, am rostit pe cel mai sigur ton posibil:
— îl am pe Hades aici, Helen! Nu am nevoie de altcineva!

Helen a tăcut pe moment, după care m-a condus spre biroul administratorului acelui loc. Am înghiţit de nenumărate ori în sec şi mi-am privit în mod obsesiv încălţările uzate şi rupte. îmi era teamă să scanez încăperea cu privirea, dar, chiar şi aşa, nu aveam cum să trec cu vederea luxul care predomina în biroul rămas încă necunoscut mie, căci nu avusesem motive să ajung acolo până în acel moment. Pereţii aveau o culoare vie, un galben deschis care îţi fura ochii, iar pe jos nu era nicidecum ciment, aşa cum se afla în camerele noaste, ci un laminat lucios şi bine lustruit.
Mi-am ridicat privirea înspre administrator atunci când acesta şi-a dres glasul, încruntându-mă în momentul în care, pe cealaltă uşă, a intrat un cuplu tânăr, pe care îl mai văzusem venind aici uneori. Bărbatul şi femeia îmi aduceau dulciuri şi erau prietenoşi. Părul negru ca tăciunele al femeii şi ochii săi cenuşii îmi aminteau de mine, iar, preţ de câteva secunde, am surâs la acest gând prostesc de copil. Am privit-o pe acea doamnă apropiindu-se de mine şi m-am strâmbat când mi-a ciupit obrajii. Bărbatul blond cu ochi albaştri, pătrunzători, a râs şi s-a apropiat de cea care bănuiam că este soţia lui, cuprinzându-i mâna într-a sa. M-au privit de parcă ne-am fi aflat la o expoziţie, iar eu eram cel mai frumos tablou pictat din întreaga galerie. Sau un animal abandonat, pe care simţeai nevoia să îl iei acasă.
Zâmbetele largi au persistat pe chipurile lor, la fel ca încruntătura severă de pe chipul meu. Hades mi- a spus în repetate rânduri să nu zâmbesc în faţa necunoscuţilor, pentru că ei m-ar putea lua şi duce departe de acest loc. M-ar despărţi de el şi aşa o să fim din nou singuri pe lume. îi promisesem că aşa voi face şi, dintre toate promisiunile, de aceasta chiar voiam să mă ţin. Nici măcar nu mi-am imaginat cât de tare avea să mi se schimbe viaţa din momentul în care acea uşă s-a deschis. Oricât de tare a fost împunsătura aruncată de privirea mea, oricât de mult am plâns şi m-am zbătut, cei doi nu au cedat. Şi, oficial, eu aveam o familie reală. Una care nu îl includea şi pe el... singurul care conta cu adevărat. Am plâns, aruncând priviri disperate în urma mea. Am sperat doar ca acel copil brunet atât de drag mie să vină şi să mă salveze din braţele necunoscuţilor care îmi deveniseră părinţi, după cum am aflat mai târziu. Actele mele de adopţie erau în curs de a fi semnate în perioada în care m-au tot vizitat. Era doar o chestiune de timp, dar, cu mintea mea de copil de atunci, nici măcar nu îmi pusesem problema asta. Nici măcar nu îmi trecuse prin cap că asta se putea întâmpla în urma vizitelor repetate. Păreau a fi doar nişte oameni interesaţi de soarta mea, care aduceau cadouri.
Nu mi-am dorit să plec cu ei. în ciuda locului acestuia, îmi era greu să mă despart de persoanele alături de care am crescut. Eram obişnuită să trăiesc fără iubirea maternă sau paternă, dar cum aş fi putut oare să trăiesc fără iubirea băiatului cu ochi albaştri, senini? Am suspinat când porţile din fier s-au trântit în spatele nostru.
Am privit printre lacrimi copiii care se jucau în iarba udă, căci ploaia se oprise şi era timpul pentru joacă. Iubeam clipele acelea alături de el. Am icnit fericită când l-am observat alergând spre gratiile porţii şi m-am smuls din mâna celei pe care aveam să o numesc mamă nu mult timp după acel moment, fugind într-acolo. l-am cercetat chipul, rugându-l mental să mă ierte şi, cel mai important, i- am declarat printre lacrimi iubirea frăţească.
— Hades... am şoptit, privindu-i ochii înlăcrimaţi.
— De ce pleci, Mya? Nici tu nu mă mai iubeşti?
— Hades, eu... am încercat să spun, însă femeia a venit lângă noi şi m-a prins de mână.
A crezut că lacrimile mele şi modul în care mă manifestam nu erau altceva decât rodul obişnuinţei mele cu acel loc. Mi-a şoptit că vom merge acasă, unde voi avea o mulţime de jucării, care mă aşteptau deja. Aveam doar nouă ani şi o mie de vise. 0 inimă mică şi fragilă care bătea doar în prezenţa protectorului său. 0 inimă care a făcut cunoştinţă cu tristeţea mult prea devreme. El era pentru mine un frate mai mare. Singura familie pe care am avut-o vreodată. Mi-am desprins repede elasticul roz cu fluturaş din păr şi i l-am întins. Hades l-a înşfăcat între degete, privindu-l cu blândeţe. Femeia mi-a desprins cu greu degetele din jurul barelor metalice, înaintând cu mine spre maşina luxoasă care ne aştepta în faţa singurei case pe care am cunoscut-o vreodată. L-am văzut pe Hades întinzând mâna printre bare, încercând, parcă, să mă oprească cu puterea minţii, iar apoi i-am auzit glasul frânt şi răguşit din cauza lacrimilor, strigând:

Nu mă abandona, Mya

!Capitolul I

Nouă ani mai târziu...

Privesc prin micul hublou al avionului norii albi şi pufoşi, lăsându-mă pentru câteva secunde captivată de frumuseţea care mi se desfăşoară prin faţa ochilor. Degetele mele albe şi tremurânde ating uşor suprafaţa sticloasă şi icnesc la contactul rece. Reîntoarcerea în locul din care am fost smulsă cu ani în urmă m-a lovit în moalele capului, înainte să pot percepe lovitura fatală sau să am ocazia să fug în direcţia opusă.

Moartea mamei ne-a răpus pe amândoi, pe tata şi pe mine în egală măsură, făcându-ne să ne dorim un nou început. Sau, cel puţin, tata să şi-l dorească, căci mie puţin îmi pasă de cum va decurge viaţa mea de acum înainte. 0 viaţă complet nouă. Fără prieteni, fără distracţie, doar eu şi cu tata. Voi fi o persoană invizibilă între celebrităţi. Un suflet gol, lipsit de vlagă, înconjurat de veselie şi de viaţă. Sunt conştientă că îmi va lipsi traiul de dinainte. Fericirea. Iubirea. încrederea. Toate aceste lucruri pe care le-am pierdut odată cu femeia care m-a crescut ca pe propriul său copil. Parcă îmi e dor chiar şi de zilele în care tata se îneca în alcool, nepăsându-i de mine. Odată cu trezirea lui la realitate, întreaga mea existenţă a dispărut subit.

Cine eşti tu, María Gunn? Ai fost cândva o fetiţă ascultătoare, cu timpul ai devenit o adolescentă rebelă, iar acum... Habar nu ai pe ce lume trăieşti! Ai vrea să simţi din nou aerul proaspăt invadându-ţi plămânii şi euforia drogurilor pulsându-ţi în vene! Ai devenit María Kassandra Blaise. O fiinţă fără inimă şi sentimente.

Pleoapele grele îmi cad răpuse peste irisurile obosite şi oftez înfrântă, întinzându-mi picioarele pe sub scaunul din faţa mea. Imagini din trecut mi se derulează rând pe rând în cap, însă mintea mea alege să se oprească la o singură seară. Cea în care am renunţat la prejudecăţi şi m-am dăruit unui om pe care nu îl iubeam. Seara în care, pentru prima dată, am simţit drogul cald învăluindu-mă în mrejele sale.

Cu un an în urmă...

învârt seringa între degete, masându-mi în acelaşi timp venele mâinii pregătite să primească substanţa interzisă. îmi las trupul moale pe canapeaua veche şi prăfuită a subsolului unui bloc părăsit şi îi întind seringa prietenului meu. Degetele sale fierbinţi încep să îmi maseze lent încheietura şi închid ochii înainte să simt euforia strecurându-mi-se în corp. Yarris îmi zâmbeşte, smulgându-mi acul din vene, şi privesc firicelul de sânge prelingându-mi-se în palmă. Prietenii mei fac cerc în jurul meu, aşteptând, cel mai probabil, reacţia mea. Primul drog, primul viciu şi prima dependenţă.

Dintr-un motiv nebănuit, întreaga lume se aşteaptă să fiu fiica model: ascultătoare si mărinimoasă. Un copil abandonat de părinţi ar trebui să se simtă recunoscător atunci când este strâns la un piept cald. Un piept necunoscut, întrucât copilul nu a fost suficient de bun pentru a merita adevărata iubire părintească. Nu îmi doresc să mă număr printre cei care îşi plâng de milă ore în şir. Printre cei care, după ce au ajuns în sânul unei familii, uită de unde au plecat. La fel ca ei toţi, şi eu am fost cândva un suflet blând. Iubeam şi speram, dar acum urăsc. Urăsc sensul disprețuitor al vieţii. Urăsc faptul că nu mai am pe nimeni, în afară de propria-mi persoană.

„Drogaţii" - am auzit atât de des acest apelativ descriindu-mă pe mine şi prietenii mei, încât am început să cred că doar asta suntem. Când, de fapt, ne leagă un trecut dureros. Am avut o familie. Doamne, am primit-o chiar dacă nu mi-am dorit să o am! Şi pentru ce mi-a fost oferită? Doar ca să fiu martora destrămării ei? Am uitat tot ce am fost cândva. Ce îmi plăcea să fac. Cu cine îmi petreceam timpul. Un singur nume îmi răsună tare şi clar în timpane, iar un chip blând, încărcat de tristeţe, mi se arată în minte: *Hades.*

Nu am reuşit să uit acei ochi albaştri, atât de asemănători cu apa tulbure a mării, privindu-mă printre gratiile de fier ale porţii, însă am fost nevoită să las trecutul în urmă şi să încep o viaţă nouă. Oricât mi- am dorit să îl vizitez, noii mei părinţi nu au vrut asta, ci m-au dus departe de el şi de tot ceea ce am avut cândva. Nu îmi lipseşte, reminiscenţele amintirii lui încep să dispară, iar eu să înfloresc în sânul grupului meu. Un grup de rebeli imposibil de stăpânit. Uneori, chiar şi

eu mă întreb ce s-a întâmplat cu acea fetiţă ascultătoare. Probabil s-a maturizat. Pierderea încă unei mame a dărâmat-o şi, astfel, a devenit opusul a ceea ce a fost la început.
Părul meu brunet şi lung, pe care mama se încăpăţâna să nu mi-l tundă, poartă acum nuanţa unui blond spălăcit. Ochii mei încărcaţi de fericire şi speranţă au o culoare diformă, lipsiţi de sentiment şi de vlagă. 0 privire goală şi un suflet distrus. Buzele îmi sunt uscate şi vineţii din cauza deshidratării. Tatăl meu adoptiv, singurul pe care l-am avut drept sprijin înainte de a-mi întâlni prietenii, a căzut pradă alcoolului odată cu moartea îngerului nostru păzitor.
Casa noastră a devenit de atunci doar un loc de odihnă, un loc în care ne întorceam abia atunci când trupul ne ceda. Un cuib gol, părăsit de cea care obişnuia să îi dea viaţă. Râsul ei cristalin încă îmi răsuna clar în timpane atunci când, în grabă, treceam pragul încăperii. Chipul ei blând mă privea mustrător din pozele prăfuite şi ştiu că, dacă ar fi fost alături de noi, s-ar fi străduit să ne aducă pe calea cea bună.
însă ea nu se mai poate întoarce, iar eu nu mai pot fi călăuzită pe calea cea dreaptă.
mi-am găsit refugiul. Am umplut locul gol din stomac cu gustul arzător al băuturii alcoolice şi-n vene
îmi pompează substanţele ilegale, în locul durerii şi al sentimentului de singurătate.
îmi scutur capul când euforia mă prinde în ghearele ei şi mă ridic zâmbind de pe canapeaua veche,
luându-i mâna lui Yarris într-a mea. Părul lui blond, uşor ondulat, îi ascunde o mare parte a feţei, căzând leneş peste ochiul lui stâng. Mâinile lui mari se strâng în jurul trupului meu fragil.
îmi simt picioarele slăbite şi urechile îmi vâjâie din cauza muzicii exagerat de tare.
— Te simţi bine? mă întreabă, depunând un sărut fin pe încheietura mâinii mele.
— Mhm, răspund cu jumătate de gură, lăsându-mi capul pe umărul său. Vreau să fac ceva nebunesc, Yarris!
Acelaşi zâmbet malefic i se aşterne pe buze, făcându-mă să chicotesc şi să îmi strâng braţele mai tare în jurul său. Pentru mine, Yarris este pur şi simplu un prieten bun. Cu ceva beneficii la bagaj. însă eu, pentru el, sunt acea bucăţică lipsă pe care a aşteptat-o de atât de mult timp. Atât de diferiţi şi, totuşi, atât de asemănători.
împărţim aceeaşi soartă crudă, de a ne privi mama adăpostindu-se sub pământul negru şi umed. Aceeaşi durere ne-a străfulgerat inima şi astfel am ajuns de nedespărţit. Două suflete prinse în colivia trecutului mult prea aspru, cu un viitor incert în faţa ochilor.
îmi privesc prietenii aflaţi acum pe culmile fericirii, însă ştiu că asta se datorează drogului încins cu focul brichetei într-o linguriţă ruginită. Nici nu realizez când, clătinându-mă pe picioare, mă las purtată
de Yarris într-unui dintre apartamentele goale. Gura lui flămândă o atacă pe a mea, iar aroma sa puternică îmi învăluie cavitatea bucală. Mâinile sale îmi strâng cu putere şoldurile şi chicotesc când urcă lent pe umerii mei, alungându-mi jacheta de piele.
— Ce ar putea fi mai nebunesc de atât? mă întreabă, fixându-mă cu privirea, şi înghit în sec. Ceea ce simt eu pentru tine, crede-mă, e nebunie pură! Mă las purtată de cuvintele sale şi de euforia care îmi traversează trupul.
Mă întind pe unul dintre paturile prăfuite. Trupul său se lasă peste al meu. Mirosul de marijuana este imprimat în hainele sale, făcându-mă să îl trag adânc în piept. Buzele lui le revendică pe ale mele. Mă sărută apăsat, dur şi pasional, iar o parte din mine, cea care este încă conştientă, ştie încotro ne îndreptăm. îi cuprind tricoul în palme, iar el se îndepărtează de mine doar cât să îmi permită să i-l scot peste cap. Limba mea trasează linii fine pe pieptul său gol. Pe gâtul lung şi obrajii sculptaţi. îşi strecoară palmele reci sub bluza mea subţire şi îmi cuprinde sânii goi. Sfârcurile mi se întăresc la contactul rece, şi spatele mi se arcuieşte. înainte să-i anticipez mişcarea, îi simt dinţii muşcând lacomi de pielea mea fină, smulgându-mi un geamăt. îi înconjor talia cu picioarele, apropiindu-l de locul care începe să îmi pulseze cu o dorinţă arzătoare. Se împinge în mine, iar eu îl simt tare chiar şi prin stratul de haine care ne îmbracă. Yarris îmi deschide, cu repeziciune, nasturele blugilor şi mi-i coboară pe picioare. Rânjeşte la imaginea mea pe jumătate dezbrăcată, coborându-şi capul până la zona mea sensibilă. Limba sa mi se plimbă peste vulvă, prin materialul chiloţilor subţiri. Degetele mele se agăţă de părul său, aducându-l din nou la nivelul meu. Ne dezbrăcăm în grabă, orbiţi de excitaţie şi de substanţa

proaspăt introdusă în vene. Unghiile mele-i sapă în carne când mă pătrunde. Durerea este estompată de forţa drogului, dar tot o simt. 0 simt din ce în ce mai puternică pe măsură ce înaintează în mine. Nevoia de a înlocui supliciul sufletesc mă determină să îmi ridic şoldurile, făcându-l să mă umple dintr-o singură mişcare.
— Drace, Maria, cât eşti de strâmtă!
Nu zic nimic. Nu ştiu cum aş putea răspunde în faţa cuvintelor sale. îi permit să iasă şi să intre în mine din ce în ce mai repede. Aştept ca plăcerea aceea absolută despre care am auzit în cărţi să pună stăpânire pe mine, însă nu o face. îl simt pe Yarris şi atât.
— Te voi învăţa atât de multe, îmi şopteşte, cu buzele lipite de gâtul meu. Şi îţi va plăcea, Maria! Vei iubi fiecare rahat pe care ţi-l voi face!
îmi muşc buza, strângându-l mai aproape. îmi place deja! îmi place faptul că acum, că este în mine, nu mai simt golul imens. Pare să fi fost umplut în întregime de el. îmi geme numele, zbârlindu-mi puful de pe braţe. Mâna lui urcă, prinzându-mi părul în pumn, şi mişcările-i devin aproape haotice. Ştiu că este mai aproape de punctul de a termina, cu fiecare răsuflare greoaie care-i părăseşte pieptul.
în prezent...
Deschid ochii, alarmată, privind persoanele din jurul meu. Inima îmi bate nebuneşte şi gâtul îmi este uscat din cauza respiraţiei agitate. Tata mă priveşte cu ochii mari şi ridic din umeri neputincioasă, aşezându-mă mai bine pe scaunul care deja devine incomod. îmi simt oasele trosnind şi mici furnicături îmi traversează picioarele.
„îţi promit că ne vom revedea în curând!", cuvintele lui Yarris înainte de a pleca încă mi se derulează în minte şi cu greu îmi înghit nodul persistent din gât.
îmi simt sufletul pustiit şi în inimă persistă acelaşi gol dintotdeauna, acea parte lipsă pe care am ales să o înlocuiesc cu tăria arzătoare. îmi privesc încheietura, masând absentă locul în care înţepătura acului încă se zăreşte.
Efectul drogului va trece în curând şi nu vreau să îmi imaginez modul în care foamea de el mi se va manifesta. Mâncărimi, halucinaţii, ameţeli puternice şi stări de leşin. Toate or să mă lovească din plin, precum un prădător flămând care se aruncă asupra propriei prăzi.
încerc, pe cât posibil, să mă menţin lucidă până la aterizare. Un singur loc nu vreau să văd din tot acest oraş, locul în care mi-am petrecut copilăria. Acel loc sumbru care mi-a marcat existenţa, transformându-mă într-o fricoasă notorie. Cum poţi supravieţui fiind o fricoasă între curajoşi? Dacă nu îi poţi învinge, alătură-te lor! Iar eu asta am făcut. M-am prefăcut că sunt una şi aceeaşi cu ei, când, de fapt, încă îmi ascund chipul sub plapumă ori de câte ori întunericul se lăsa peste oraş. Aceasta sunt eu, cea de acum. Maria Kassandra Blaise.
0 prefăcută între prefăcuţi şi o păcătoasă între păcătoşi. Sunt tot ceea ce mă temeam cândva să devin.
— Ei bine, cum ţi se pare?
Zâmbesc strâmb în locul unui răspuns şi privesc mai pe îndelete încăperea care îmi va fi cameră. Pereţii de un roşu deschis îmi oferă mâncărimi în palmă, alături de mobila albă şi strălucitoare, cu mici sclipiri argintii. Mă învârt prin jur, aşezând cele două geamantane de haine pe parchetul lucios, şi inspir adânc.
Patul mare tronează în partea stângă a dormitorului, acoperit de cuvertura deschisă la culoare. în partea dreaptă, două uşi mari şi glisante, care probabil duc spre balcon, sunt acoperite de draperii lungi şi aurii. Un birou simplu, pe care un laptop şi câteva produse de înfrumuseţare sunt aşezate într- o dezordine totală, îmi atrage atenţia. Strâmb din nas, ducând dorul camerei mele întunecate, şi mă aşez pe pat.
— Presupun că multitudinea de culori se leagă de noua noastră viaţă, nu-i aşa? Tata aprobă, zâmbind, iar eu pufnesc.
— 0 cameră colorată nu este de ajuns pentru a ne face să fim din nou o familie, tată. Nu îmi doresc asta - fac semn larg cu mâna -, tot ce vreau este să mă laşi în pace. Aşa cum ai făcut-o până acum! Oftatul tatei îmi răsună cu ecou în timpane, iar eu îmi scarpin ceafa, enervată. îmi simt limba umflată în cavitatea bucală şi o molfăi deseori, în încercarea de a alunga gustul amar. îmi trag în mod obsesiv buza între dinţi, punând presiune asupra ei, din dorinţa de a-mi îngropa nevoia. Răsuflu uşurată când tata mă informează că merge să despacheteze, lăsându-mi trupul

moale să cadă între aşternuturi. Trag aer adânc în piept, strâmbându-mă din nou la mirosul de trandafiri proaspeţi, care tronează în cameră.
îmi scutur capul în semn negativ, înainte de a mă îndrepta spre bagaje. Deschid cu mişcări lente fermoarul şi zâmbesc cu tristeţe la vederea pozei mamei. Probabil tata a pus-o aici, întrucât eu am fost decisă să renunţ la trecut şi să privesc spre acel viitor anost pe care el îl prevede cu atât de mult entuziasm.
0 prind între degete, mângâind rama. Privirea mamei îmi străfulgeră trupul, ca de fiecare dată. îmi amintesc discuţiile noastre nesfârşite despre orice lucru nesemnificativ, despre viaţă, despre mine şi despre băieţi - deşi niciodată nu am fost cu adevărat interesată de unul. Ea era acolo, în fiecare moment al zilei, dornică să îi împărtăşesc toate prostiile adolescentine, să mă strângă la piept şi să îmi sărute fruntea. Dornică să îşi treacă degetele prin părul meu, în timp ce eu, entuziasmată, îi povesteam tot ceea ce voia să ştie. Nu a fost doar mama mea, ci şi prietena mea cea mai bună.
— Cum ai putut să pleci? şoapta mea abia se face auzită în începerea goală. Strâng fotografia la piept, dar ea nu reuşeşte să aline dorul sau durerea. Nu reuşeşte să îmi amintească cum este să te simţi iubită, mai presus de orice. Mama a fost îngerul meu pe pământ, acum este într-adevăr unul. îmi şterg lacrimile enervată şi aşez poza pe birou, începând mai apoi să îmi aranjez, rând pe rând, hainele în dulap.
Nasul mă înţeapă şi, odată cu eliberarea sentimentelor, nevoia de a simţi euforia drogurilor mi se imprimă din nou în vene. Continui să îmi scarpin pielea, lăsând în urma mâncărimii arsurile durerii. Mă reped spre baie şi îmi ţin respiraţia privind câteva tuburi de pastile abandonate pe marginea chiuvetei, de care, probabil, familia care locuise în această casă uitase să se descotorosească. Aleg trei pastile de mărimi şi culori diferite, fără a verifica data de expirare a acestora şi, înainte ca trupul să îmi cedeze, îmi umplu pumnii cu apă şi înghit sursa distrugerii mele.
Soneria mă scoate din gândurile negre, făcându-mă să îndes, speriată, tuburile în micuţul dulăpior de deasupra chiuvetei. Respiraţia mi se înteţeşte în timp ce cobor scările în grabă, îndreptându-mă spre uşa imensă din lemn masiv. Privirea mea caută, disperată, o sursă sticloasă, care să îmi ofere vizibilitate spre musafirul nepoftit, însă, nici urmă de aşa ceva.
îmi trag sufletul, strângând mai tare clanţa uşii în mână înainte de a o deschide, şi mă încrunt la vederea unei fete necunoscute. Părul său de un roz ţipător, ras într-o parte a capului, îmi fură privirea, iar eu încerc din răsputeri să îmi înăbuş un chicot. Poartă o jachetă de blugi lungă, care acoperă cu totul pantalonii săi minusculi, abia vizibili, iar în picioare o pereche de bocanci negri din piele întoarsă. Ochii ei căprui şi mari mă privesc cercetător, din cap până în picioare.
— Te pot ajuta cu ceva? glasul îmi este vlăguit şi ridic mâinile disperată când aceasta păşeşte în încăpere fără a fi invitată.
— Mama m-a trimis, îmi spune, de parcă acest lucru m-ar putea lămuri în vreun fel. A zis să vă dau asta, drept cadou de casă nouă sau ceva de genul. Privesc cu suspiciune caserola din mâinile sale, însă, într-un final, îi indic măsuţa de sticlă, pentru a se debarasa de ea.
Sprâncenele mi se unesc involuntar când necunoscuta se aşază confortabil pe canapea, punându-şi picioarele pe măsuţă, alături de caserolă. Privirea ei scanează locul în întregime, pufnind adeseori, dezaprobator. Gura mi se strânge într-o grimasă şi îmi las mâinile să cadă pe lângă corp.
— Asta este tot?! încerc să o determin să plece, însă tot ce reuşesc să scot de la ea este un zâmbet.
— Eu sunt Sheryl, încântată! îi privesc mâna întinsă, mustăcind asupra ei. Dau din cap şi cedez, strângând-o uşor. îmi înclin capul când ochii ei rămân pironiţi pe înţepătura acului, vizibilă pe încheietura mea.
— Maria! răsuflu încet, retrăgându-mi palma dintr-a sa.
— 0 faci de plăcere sau eşti dependentă?
— Ambele! răspund după puţin timp, ridicând din umeri, neajutorată.
Minciunile nu îşi au locul aici, întrucât Sheryl nu pare a fi străină de acest subiect. îmi indică locul de lângă ea, iar eu mă conformez, aşezându-mă. în mod straniu, această necunoscută îmi inspiră încredere. înghit în sec, atunci când îşi suflecă mâneca aşa zisului hanorac, lăsând să

iasă la iveală o vânătaie de un albastru închis. La rândul ei, ridică din umeri şi trage cu putere aerul printre dinţi, expirându-l uşor. Pare că se gândeşte intens la ceva şi nu pot să nu tresar speriată când îşi aşază tacticos mâna pe piciorul meu.
— Nu îţi face griji, îmi spune din senin, în timp ce o privesc cu ochi mari - tocmai ţi-ai făcut o nouă prietenă aici! Rânjetul său diavolesc îmi aminteşte de Yarris, iar asta mă face să îi zâmbesc timorată.
— Deci, de fiecare dată le duceţi plăcinte noilor vecini? Schimb subiectul, iar Sheryl pufneşte în râs, aprobând totodată.
— Mama vrea să lase impresia unei vecine perfecte când, de fapt, tot ce sunt şi toate obiceiurile nesănătoase pe care le observi la mine provin de la ea.
încerc să înţeleg sensul cuvintelor sale, dar, adevărul este că nu o pot face. Mintea mea nu este capabilă să funcţioneze normal, fiind încetinită de dorinţă. Sheryl îşi dă ochii peste cap, şi, de parcă aş fi întrebat-o, continuă pe un ton sec:
— Nu toţi copiii au mame care îşi petrec toată ziua în bucătărie pregătind cele mai bune bucate! îmi trec dinţii peste limba inflamată.
— Presupun că şi această bucată de plăcintă e cumpărată şi, dacă e făcută de ea, te sfătuiesc să nu mănânci! Cine ştie ce substanţe se mai găsesc înăuntrul ei?!
Cuvintele sale, care sunt nici mai mult nici mai puţin decât un avertisment, nu reuşesc să facă nimic altceva decât să îmi crească şi mai tare apetitul, pe care acele pastile nenorocite au reuşit să îl amâne provizoriu. îmi imaginez deja gustul unor negrese speciale. Mirosul specific ingredientului secret mi se imprimă în nări şi inspir adânc, înainte ca Sheryl să chicotească.
— Mama mea e genul de persoană „distractivă", cum ar spune unii. Nu se interesează de mine, iar pe la şaisprezece ani am avut surpriza de a găsi câteva seringi aruncate la întâmplare, în camera sa. Normal, eram doar un copil, şi interesul meu era mare. îmi doream să ştiu ce este atât de fascinant la acel obiect, aşa am ajuns să mă droghez. Totuşi, nu mă consider o dependentă, aşa cum cred că eşti tu.
Mă cutremur la povestea de viaţă pe care mi-o prezintă şi mă întreb cum de are curajul de a face astfel de confesiuni, căci nu mă cunoaşte deloc şi nu ştie dacă sunt de încredere sau nu. Ceva-mi spune că nici măcar nu o interesează de fapt şi că, dacă în momentul următor aş da buzna în casele oamenilor, împărtăşindu-le ceea ce tocmai am aflat, zâmbetul i-ar persista pe buze. însă, nu îmi permit să inspir mirosul putred din jurul nostru. Prefer să o cred, întrucât a da crezare cuvintelor sale înseamnă a nu fi singură. Iar eu urăsc singurătatea.
Restul zilei îl petrec redecorându-mi camera cu posterele rock pe care noua mea prietenă mi le-a adus Dumnezeu ştie de unde. în scurt timp, roşul acela ţipător care mi se imprima în privire precum sângele lăsat în urmă de vârful seringii este ascuns de o multitudine de hârtii alb-negru. Icnesc fericită când, în garaj, descopăr o găletuşă de vopsea neagră şi, încet-încet, vechea mea cameră prinde viaţă, transformându-se în una cu totul şi cu totul nouă. Am grijă să las dungile argintii ale mobilei la vedere şi răsuflu uşurată când, în sfârşit, încep să mă simt acasă. Vreau să îmi alung din minte modul în care surprinderea tatei se va manifesta. Deja-i pot zări privirea dezamăgită şi modul în care buzele sale se vor strânge în semn de disperare şi dezaprobare.
— Bun venit în oraş, Maria Blaise! Râsul meu haotic răsună în încăpere, când, de undeva din spatele pantalonilor, Sheryl scoate un pliculeţ cu praf alb şi nu mai am nevoie de nicio explicaţie pentru a şti ce este. încă o cale spre distrugere. încă o modalitate de a mă îngropa sub pământ. Ştii cum unii luptă pentru viaţă? Eu lupt contra ei!
Bine te-am găsit, Spokane!
îmi las trupul răpus de energie să cadă între aşternuturile reci, alături de noua mea prietenă. Sheryl îşi întoarce cu chipul spre al meu şi amândouă sfârşim într-un hohot de râs, generat de substanţa abia inhalată. Obrajii mă dor şi cu greu reuşesc să îmi temperez zguduiala trupului. Inspir adânc, lăsându-mi pleoapele să cadă peste ochii roşii şi umflaţi. Luminiţe de diferite culori se joacă nestingherite în întuneric şi îmi acopăr gura, pentru a-mi înăbuşi chicotul.
îmi aduc aminte iar şi iar de chipul tatei la vederea lui Sheryl. Şocul evident pe care l-a trăit la vederea vestimentaţiei sale sumare şi modul în care m-a privit îmi oferă un sentiment de triumf în interior. Simt că am câştigat bătălia, dar nu şi războiul. Mă simt puternică şi, în acelaşi timp, sunt conştientă că, de la putere la slăbiciune, e doar un pas, unul mic de tot.

îmi cunosc părintele atât de bine încât ştiu că nu va renunţa să încerce să mă aducă pe calea cea bună, nefiind conştient de faptul că drumul meu e bifurcat şi că eu mereu voi alege să merg prin mocirlă, încăpăţânarea mea e atât de puternică, încât nu pot lupta contra ei. Vreau să îi dovedesc tatei că, luându-mă de lângă vechii mei prieteni, nu înseamnă că mă voi transforma într-o sfântă peste noapte. Dimpotrivă, e doar o formă de a mă îndârji mai tare şi e doar o chestiune de timp până am să îmi găsesc alţii, la fel de răi, cu aceleaşi obiceiuri. Unii care să mă ajute să ies la suprafaţă aşa cum sunt, fără a ascunde nimic.
Parcă presimt vocile noilor vecini şuşotind în urma mea. îi aud numindu-mă în fel şi chip, dar, pentru prima oară, acest lucru mă satisface mai mult decât aş fi crezut că o va face. îmi doresc să îmi aud numele răsunând tare şi clar pe buzele lor invidioase, întrucât, doar în acest mod, omul care m-a adoptat va realiza că un oraş nou nu înseamnă neapărat o viaţă nouă. O schimbare nu îţi poate alina sufletul, oricât de mult ai încerca.
Asta nu înseamnă că, în sinea mea, nu sper că oraşul Spokane îi va oferi un sens vieţii mele. Dar, nu pot încă vizualiza cum s-ar putea întâmpla asta, căci continui să fiu un copil abandonat de părinţi într-un adăpost şi, mai apoi, iubit din interes.
Nu vreau să îmi cataloghez părinţii, însă sunt destul de conştientă de situaţia în care mă găsesc. Dacă
mama ar fi putut avea propriii ei copii, eu nu m-aş fi aflat aici. Aş fi adormit, probabil, sub un pod,
acoperită de cutii de carton, proaspăt ieşită din acel orfelinat. Aş fi fost obligată să îmi iau viaţa în
mâini şi să mă descurc de una singură. Fără niciun venit, fără niciun prieten.
Doar eu şi cu mine.
Sau poate... Doar eu şi cu Hades.
Mă ridic în şezut, privind rămăşiţele prafului alb, şi mi-l răstorn în palmă, astupându-mi una dintre nări şi inspirându-l adânc. îmi scutur capul când simt arsura atât de cunoscută strecurându-mi-se pe căile nazale, iar Sheryl râde din nou, începând să deseneze cerculeţe imaginare pe ecranul telefonului stins.
— Oricât de nasol ar părea acest cartier, oamenii de aici dau petreceri bestiale! Râde ea din nou şi o acompaniez. Te voi lua cu mine la una, să îţi faci prieteni noi!
Nasul mi se încreţeşte la auzul cuvântului „prieteni", căci nu ştiu dacă, într-adevăr, am avut aşa ceva vreodată. Poate doar cunoştinţe, pe care preferam să le numesc astfel. Un prieten se presupune că va fi lângă tine mereu şi nu te va abandona la o ceartă minoră. Un prieten are încredere în tine şi nu se îndoieşte de cuvintele tale. Poate că Yarris a fost singurul meu prieten sau poate că acela era doar modul său de a-mi intra în pantaloni.
— Ai vrut vreodată să renunţi la tot, Sheiyl? Să pui, pur şi simplu, stop? întrebările mi se desprind de buze înainte să realizez şi oftez când Sheryl se ridică, privindu-mă întrebătoare.
— La viaţa mea denaturată? rânjeşte ea, punându-şi mâinile sub cap. Nu ştiu să trăiesc altfel! îmi place distracţia, ador alcoolul şi iubesc drogurile! Dacă renunţ la aceste lucruri, practic, rămân fără nimic. Vreau să am ceva, orice, pe lumea asta. Şi, dacă o adunătură de adolescenţi rebeli sunt în stare să îmi ofere „alinare", eu o voi primi. Cu braţele deschise chiar!
— Uneori îmi este dor de viaţa mea de dinainte, îi mărturisesc în şoaptă, nebăgând în seamă cuvintele sale. îmi este dor de mama şi de modul în care se juca în părul meu seară de seară. Ştii, cred că nu am mai avut prieteni din ziua în care ea a murit, spun, plimbându-mi degetele printre firele de păr acum blond -, am fost destul de populară înainte de asta.
— Cum era viaţa ta înainte?
Ştiu că a doua zi amândouă vom uita, cel mai probabil, această discuţie, şi poate acest motiv mă determină să-mi deschid sufletul în faţa unei străine. Sau poate încrederea lui Sheryl în mine mă face să vreau să-i împărtăşesc acelaşi lucru. îmi strâng braţele în jurul genunchilor şi îmi las capul să se odihnească pe unul dintre ei. Prin minte îmi trec imagini cu mine înainte de accidentul mamei şi zâmbesc nostalgică, dorindu-mi să mă întorc în timp, măcar pentru câteva secunde. Sau să rămân acolo, pentru tot restul vieţii.
— Eram în primul an de liceu, părul meu era lung şi brunet şi mereu aveam tendinţa de a-l împleti, ca mai apoi să cadă în valuri pe umerii mei. Aveam totul! Prieteni, familie, popularitate.

Tot ce mi-am dorit dintotdeauna. Băieţii roiau în jurul meu, dar niciodată nu le-am dat importanţă, pufnesc uşor. Voiam să îmi termin studiile şi să devin avocată, ca mama. Cred că eram credincioasă înainte, îi mărturisesc, iar ea chicoteşte. Nu era seară în care să nu îmi spun rugăciunea alături de mama. Credeam datorită ei! Când a murit... Tocmai începuse al doilea an de liceu şi ştiam că am nevoie de o schimbare pentru a-mi cicatriza rana din piept. Din fata mereu veselă, „colorată" şi înconjurată de prieteni, am devenit singuratică. Am început să port haine închise la culoare şi să mă închid în mine. Am devenit prizoniera propriului meu suflet. Până când... A apărut el şi m-a transformat în ceea ce sunt astăzi.
Un zâmbet plin îmi ia conturul buzelor atunci când imaginea ochilor săi negri ca tăciunele îmi apare în minte. Temătoare, îmi trec degetele peste buza inferioară şi un suspin mi se desprinde de suflet, amintindu-mi nostalgică de ultimul său sărut. Nu îi duc dorul, dar, în acelaşi timp, îmi doresc să fie aici. Lângă mine!
— Şi băiatul ăsta, cine e? mă trezeşte Sheryl din visare, ridicând sugestiv din sprâncene.
— Primul! Rostesc stingherită, iar ea mă răsplăteşte cu o încruntare.
— Primul ce?
— Ştii tu, primul!
Accentuez cuvântul, făcând un semn discret spre partea mea intimă, iar prietena mea cedează într-un râs zgomotos. îmi duc mâna la gura ei, murmurând un „şhhh" mut, ştiind că tata doarme la parter, iar râsul ei atât de sonor l-ar putea trezi, ruinându-mi viaţa, întrucât tata m-a ameninţat cu o clinică de dezintoxicare. Sunt nevoită să ascund dependenţa mea de el şi, într-un fel sau altul, sunt mândră că reuşesc.
— Şi următorul? Mă întreabă ea din senin şi mă încrunt nedumerită. Tipul ăla a fost singurul?! surprinderea ei când rosteşte aceste cuvinte mă face să strâmb din nas. Nu îmi vine să cred că ai înfăţişarea asta de... Nu contează, murmură ea —, şi ai avut un singur iubit!
Chicotesc când, înfrântă, face un semn de lehamite şi îşi lasă din nou trupul uşor să se scufunde în moalele patului. Surâsul îmi reapare pe chip când Sheryl începe să scoată sunete specifice beat boxului, iar eu o urmez, cântând în şoaptă versurile melodiei *Lose Yourselfa* lui Eminem. Mâinile noastre se mişcă în aer asemeni rapperilor, încurajate de mişcări uşoare ale capului. Mă ridic în picioare, prinzând telecomanda în palmă, iar vocea mea urcă odată cu sunetele create de Sheryl. îi cuprind palma într-a mea, determinând-o să facă o piruetă. Trupurile noastre se balansează şi înclină. Şoldurile se unduiesc şi umerii se scutură. Fiecare cuvânt mi se desprinde alarmat de buze, în încercarea de a menţine ritmul alert creat de ea şi zâmbesc, învingătoare, când melodia ajunge la final.
— Tu chiar ai voce, nu glumă! Complimentul lui Sheryl mă face să râd şi dau debusolată din cap în semn negativ, fiind mai mult decât sigură că drogurile i-au afectat auzul.
Câteva ore mai târziu ne aflăm pe balcon, cu sticla de vin pe care Sheryl a furat-o de acasă în mână. Duc sticla la gură şi mă încrunt când acreala alcoolului îmi înţeapă limba.
Sporovăiala lui Sheryl e interminabilă şi mă strâmb adeseori, încercând să o fac să tacă. în acelaşi timp, îmi îndrept atenţia spre priveliştea din faţa noastră, unde natura oferă un spectacol minunat. Cerul lipsit de nori îi permite lunii să-şi afişeze frumuseţea divină în toată splendoarea. Stelele strălucesc precum nişte punctuleţe mici şi albastre pe o pânză de mătase neagră, creând un peisaj mirific.
— De ce blond? întreabă din nou Sheryl şi oftez, înfrântă, când îmi prinde o şuviţă de păr între degete, privind-o atentă.
— Să nu crezi că mi-aş dori să-mi uit mama! Dar, privindu-mi părul brunet, mereu îmi aminteam de ea. Voiam să scap de vină!
Dintr-un motiv neştiut încă, nu vreau ca Sheiyl să afle că, de fapt, nu mi-am cunoscut niciodată părinţii naturali şi că, undeva în această lume, poate că încă am o mamă. Pentru mine, mama mea a murit, iar vechea Maria a fost îngropată alături de ea, sub pământul negru şi umed. Nu îmi doresc neapărat să îmi cunosc părinţii biologici, dar, poate, uneori, am nevoie de răspunsuri. însă, prefer să rămân în beznă totală, iar materialul negru de bumbac să îmi acopere în continuare ochii. Cunoscându-i, aşteptările lor în privinţa mea ar fi fost ruinate şi nu aş vrea ca alte persoane să fie dezamăgite de ceea ce am devenit. Nu îmi doresc să observ regret în privirea unei mame, întrucât, în ochii ei, am rămas cu imaginea unei fiice perfecte. Ceea ce şi

am fost cândva. De fiecare dată când un înger îşi pierde aripile, un demon le câştigă. Câştigasem aceleaşi aripi pe care mama le purtase. Doar că acel alb inconfundabil fusese înlocuit de întuneric, devenind astfel negre şi lipsite de viaţă. Lipsite de cea care le oferea strălucire. Aripile mele sumbre se desfăcură în pene lungi şi dese, purtându-mă înspre necunoscut. Am simţit vântul mângâindu-mi fiecare pană în parte, nerealizând că drumul meu către iad este mai scurt cu fiecare secundă.

— Mi-e somn, aud din nou glasul lui Sheryl înainte de a-şi înăbuşi un căscat. Tu mai stai?

— Vin şi eu imediat, rostesc. Noapte bună, Sheiyl!

— Noapte bună, Maria!

Mă simt vinovată pentru moartea unui înger. îmi înalţ privirea spre cer şi sper ca ea să nu mă vadă în acest moment. Să nu vadă omul slab care am devenit şi cât de tare m-a distrus lipsa ei. Cât de mult mă distruge încă.

îmi pare rău că te dezamăgesc, îi transmit mental. *îmi pare rău că nu pot fi cine îţi doreai tu să devin! Poate că, în altă viaţă, voi fi din nou fetiţa ta. Cea care iubea viaţa şi se iubea pe ea. Poate că, în altă viaţă, tu nu vei pleca, iar inima mea nu va mai fi frântă. Mă întreb dacă aş fi ajuns aici oricum. Oare aş fi permis ca viaţa să mă schimbe în asemenea mod, în cazul în care tu ai fi vegheat încă asupra mea? Mă îndoiesc, mami, căci nu aş fi făcut nimic să te rănesc, niciodată!*

| îmi duc mâinile instinctiv la tâmple şi murmur cu faţa îngropată în pernă. Un braţ cald mă ţine strâns la piept şi mi-e teamă că totul a fost doar un vis, iar acum mă aflu acasă, în braţele lui Yarris. Pipăi cu degetele braţul subţire, chicotind când Sheryl murmură ceva indescifrabil. îi îndepărtez braţul cu mişcări atente, încercând să nu o trezesc, şi mă ridic în şezut. îmi trec dinţii peste limba uscată, dând dezgustată din cap, când gustul acru al vinului de aseară îmi atacă papilele gustative. Paşii-mi sunt silenţioşi şi cu greu îmi menţin echilibrul mergând pe vârful degetelor de la picioare. Trag pilota groasă, învelindu-i trupul prietenei mele, şi mă abţin să râd când se ghemuieşte sub ea, scoţând un mârâit jos. îi privesc mâna căutându-mă prin pat şi chicotesc din nou. Mă simt supusă unui supliciu, căci întregul meu trup suferă de mahmureala provocată de beţia uşoară de care am avut parte seara trecută. îmi trec mâinile prin părul lung şi blond, pornind înspre baie. Singurul lucru bun la noua mea casă este existenţa băii personale. Mă săturasem să împart aceeaşi baie cu tata şi să aştept minute-n şir privind uşa albă de lemn, numărând secundele trecute. însă aici, între cei patru pereţi albi, am propriul meu paradis. Un colţ de tihnă.

Dau drumul la duş, lăsând apa să curgă în timp ce mă descotorosesc de hainele în care fusesem îmbrăcată şi ieri. Se pare că nu am fost într-atât de lucidă, încât să mă obosesc pentru un amărât de duş, şi am preferat să dorm în blugii strâmţi şi negri, care mi-au lăsat urmele materialului pe piele. Un icnet de plăcere îmi scapă printre buze, când apa fierbinte îmi atinge pielea rece şi îmi las capul să cadă leneş pe spate. Picăturile mărunte îmi udă chipul, iar rareori mă obosesc să le alung cu ajutorul mâinilor. Undeva, în adâncul meu, sper ca fierbinţeala apei să îmi încălzească sufletul îngheţat. Râsul îmi părăseşte buzele înainte să îl anticipez, când oglinda îmi reflectă imaginea. întregul trup şi chip îmi sunt acoperite de spuma gelului de duş cu miros de căpşune şi kiwi. Rămân în acelaşi loc, privindu-mi reflecţia, în timp ce îmi săpunesc scalpul în continuare, înainte să las alţi stropi să îmi limpezească corpul. îmi strâng părul ud într-un prosop, neavând răbdarea necesară pentru a-l usca, iar altul mi-l înfăşor în jurul trupului meu gol.

Nu mică îmi e mirarea să o găsesc pe Sheryl la marginea patului, înjurând de zor durerea insuportabilă de cap. Rânjesc mişeleşte, ţinând prosopul încă strâns între degete, înainte să mă îndrept spre sertarul cu lenjerie intimă. Sheryl neagă din cap, văzând boxerii mei negri, simpli, şi se aruncă din pat, scoţând o pereche de boxeri dantelaţi de culoare roşie. Nasul mi se încreţeşte privind bucata de material pe care o ţine strâns între degete, însă, după câteva insistenţe şi ameninţări, cedez. Aleg să port o pereche de pantaloni scurţi de trening şi un maiou negru, larg. îmi împletesc părul într-o parte şi îmi încalţ veşnicii bocanci de culoare neagră.

— Aminteşte-mi să nu mai amestec drogurile cu băutura! îşi scutură Sheryl capul, după care porneşte spre duş, urmând să îmi împrumute hainele.

Mirosul de mâncare mă întâmpină încă de la baza scărilor, iar picioarele mele prind voinţă proprie, fugind înspre bucătărie. Ochii tatălui meu mă cercetează disperaţi, căutând parcă cu privirea urmele unei vătămări corporale. Se încruntă când prietena mea intră în bucătărie îmbrăcată în hainele mele şi se aşază pe scaun, fără a adresa vreun cuvânt. Se va obişnui cu asta, trebuie să o facă. Sheryl este tot ce am în acest moment şi nu am de gând să renunţ la prietenia noastră. Faptul că el nu o place este doar un bonus.

— Mor de foame! Mă plâng ca un copil mic, dând din picioare şi din mâini într-un mod lamentabil, încerc, pe cât posibil, să maschez efectul drogurilor încă aflate în sistemul meu, însă fără prea mari şanse de reuşită. Simt nevoia de a ţopăi în sus de bucurie, fără un motiv anume. Spre deosebire de
mine, Sheryl continuă să fie morocănoasă, chiar şi atunci când, mustăcind, tata îi pune farfuria cu omletă în faţă. Nările mele freamătă în urma mirosului divin şi îmi îndes o lingură plină în gură. Fălcile mă dor din cauza efortului şi îi zâmbesc tatei, încercând să nu dau afară nici măcar o bucăţică din mâncarea delicioasă.

— Maria, şopteşte Sheryl de îndată ce rămânem singure şi îmi întorc privirea spre ea, luptându-mă cu decizia de a linge farfuria.

— Hmm?

— Am făcut ceva ciudat seara trecută? Mă încrunt, neştiind la ce se referă, fapt pentru care mă rezum doar la a ridica din umeri. Adică, am încercat să te... Las-o baltă, nu contează!

— Dacă spui tu, presupun că aşa este, îi răspund nepăsătoare.

Petrecem ore bune în faţa televizorului, mâncând ciocolată şi înfulecând, nesătule, popcornul făcut de Sheryl. Facem un scurt maraton de seriale, după care, când euforia drogurilor dispare şi plictiseala îşi face simţită prezenţa, abandonăm orice altă activitate şi ne avântăm într-o conversaţie la fel de anostă.

— Unul dintre prietenii mei dă o petrecere în seara asta, ce zici, mergi cu mine? întrebarea ei mă ia pe nepregătite şi îmi ţin respiraţia, unindu-mi degetele în pumni.

— Nu cred că tata va fi de acord cu asta! îi răspund calmă şi, fără să vreau, las un oftat să îmi scape.

— Ţie chiar îţi pasă ce crede el? se încruntă Sheryl şi nu mă pot abţine să nu privesc temătoare spre uşa tatei.

Poate că sunt rebelă sau aşa vreau să las impresia celor cu care intru în contact, însă niciodată nu am plecat de acasă fără acordul lui.

Sunt, să zicem, o rebelă-cuminte. 0 combinaţie între cele două, care, într-un final, mă va distruge. Trebuie să aleg una dintre cele două personalităţi, total diferite, care mă caracterizează. însă, dacă renunţ la acea urmă de blândeţe, renunţ întru totul la ceea ce am fost odată. La *Maria Gunn.* Sunt oare dispusă să renunţ la mine?!

— Bine! răspund înfrântă, iar Sheiyl bate fericită din palme.

Starea ei de moleşeală e alungată de melodia trupei Metallica - *Hardwired.* Râd cu lacrimi auzindu-i glasul îngroşat care încearcă să cânte versurile piesei, în timp ce capul i se bălăngăne dintr-o parte într-alta pe ritmul alert. Sheryl este genul de persoană pe care o vrei în permanenţă alături, datorită comportamentului schimbător şi glumelor nesărate. Se pare că este şi tipul de prietenă care rămâne peste noapte, chiar dacă v-aţi cunoscut doar cu câteva ore în urmă.

Mă gândesc obsesiv la faptul că nu am fost invitată la petrecere, iar persoanele de acolo mă vor privi ca pe o intrusă. îmi pot imagina privirile cercetătoare aţintite asupra mea şi simt nevoia să-mi scarpin pielea iritată. Sheryl îmi spune în mod repetat că celor de aici nu prea le pasă cu adevărat de cine vine sau nu la petreceri şi că, probabil, vor fi mult prea beţi ca să îmi remarce prezenţa. Tot ce trebuie să fac este să scot la iveală latura petrecăreaţă sau să găsesc un colţ întunecat unde să mă ascund. Ce rău poate să se întâmple?!

într-un final, aleg să dau crezare cuvintelor sale şi dau iama în şifonier, căutând ceva adecvat de îmbrăcat. Strâmb din nas, privind rochiţele colorate pe care obişnuiam să le port cândva, neînţelegând de ce am ales să le iau cu mine. însă, dacă e să fiu complet sinceră, cunosc deja răspunsul pentru care am făcut acest lucru. încă nu sunt pregătită să abandonez trecutul şi să mă axez pe viitorul inexistent. Nu pot să îmi înghit lacrimile şi să arunc zâmbete în stânga şi-n dreapta.

Amintirile încă le mai am. Le port cu mine. Trecutul încă îmi aparţine, pe când viitorul... Cine ştie ce îmi rezervă? Prefer să mă las pradă unui lucru real, palpabil, decât unor iluzii, unor lucruri care mi s-ar putea întâmpla cândva. Sunt un copil, chit că unul fără vise, prins în trupul unei adolescente care încearcă să pară dură. înăuntrul meu, ştiu ce sunt. Sunt slabă, neputincioasă, ascunsă în spatele unei armuri invincibile. Cel puţin, aşa cred. Dar ce înseamnă, oare, invincibilitatea? îmbrac în grabă pantalonii rupţi în genunchi, cu talie înaltă, şi mă întorc cu spatele înspre oglindă, pentru a îmi observa posteriorul. Bustiera îngustă îmi scoate sânii în evidenţă, iar peste am adăugat o cămaşă în carouri. Decolteul adânc lăsat de primii patru nasturi desfăcuţi oferă o privelişte pe cinste, îmi încalţ din nou bocancii atât de specifici mie şi îmi trec mâinile prin păr, oferindu-i un aer rebel şi neîngrijit.
— Uau, fato, tu nu ieşi din casă aşa! îmi încrucişez braţele la piept pe când Sheryl îmi adresează aceste cuvinte şi îmi privesc din nou ţinuta.
— De ce? E ceva în neregulă?
— Da, faptul că niciun băiat nu se va uita la mine!
îmi scutur capul la auzul cuvintelor sale. în această clipă îmi pare rău că nu am ales camera de la parter. Ar fi fost mult mai uşor să mă strecor, fără ca tata să mă audă. îmi frământ mâinile în poală, înăbuşindu-mi emoţiile.
Privirea mea cercetătoare scanează balconul şi deja număr mintal câte oase mi-aş putea rupe sărind de la etaj. însă Sheryl are un plan bine pus la punct, care nu implică săriturile de la înălţime şi oasele rupte. Urmează să coboare prima la parter, pentru a se asigura că tata nu este în încăpere, iar dacă totuşi îl găseşte, va trage de timp ca eu să o zbughesc pe uşă.
— încă mai cred că e o idee proastă! şoptesc în urma ei, coborând pe vârfuri scările. Aş putea fi pedepsită pe viaţă. Pe viaţă, Sheryl! Fără cale de scăpare, telefon sau internet. Moarte curată!
— Nu te mai plânge atât! îmi porunceşte furioasă. îl vei trezi cu toată şuşoteala asta! Credeam că eşti mai curajoasă de atât, Maria!
— Prefer să fiu o fricoasă vie decât o curajoasă moartă!
Sheryl scanează cu atenţie încăperea, fără a răspunde glumei mele nesărate, după care îmi şopteşte cuvântul cheie: liber, iar eu fug cât mă ţin picioarele înaintea ei, având grijă să închid uşa în cel mai silenţios mod cu putinţă. Planul nostru a ieşit perfect, iar Sheryl ridică încet din sprâncene în semn de „ţi-am spus eu". îmi dau ochii peste cap, sătulă deja de ego-ul său imens. Abia după ce ajungem în stradă şi aerul rece ne biciuieşte pielea realizăm că nu avem cu ce să ne deplasăm spre petrecere. Prietena mea înjură de mama focului, sunând la diferite numere de telefon, în speranţa că unul dintre amicii săi îi va răspunde, şi răsuflu uşurată când vorbeşte cu unul dintre ei. îmi îmbrăţişez de una singură trupul, întrucât vara este pe sfârşite, iar seara frigul deja se simte dând târcoale Washingtonului. Aud vag cuvintele vulgare, urmate de rugăminţile ei interminabile, şi-i arăt degetul mijlociu când îi spune tipului că îi va face cunoştinţă cu o bunăciune.
— Ajunge în câteva minute!
— Şi unde e bunăciunea pe care i-o vei prezenta? ridic o sprânceană amuzată, iar Sheryl îmi prinde mâna într-a ei.
— Chiar aici!
încerc în zadar să evit privirile insistente ale prietenilor lui Sheryl. Ochii lor îmi explorează corpul, neratând niciun amănunt şi, brusc, cămaşa mea dezvăluie mai mult decât este cazul. Cu degetele tremurânde şi încă susţinând privirile băieţilor, îmi închid nasturii, însă amica mea nu este de acord cu mine şi pufneşte dezaprobator, eliberându-mi sânii din strânsoarea materialului. Chad şi Chase, salvatorii noştri, sunt un fel de Pic şi Poc ai epocii moderne. Părul roşcat al lui Chad mă duce cu gândul la un clovn şi cu greu îmi abţin chicotitul atunci când îi privesc expresia serioasă. Privindu-i ochii de un verde pur, găseşti puterea de a te teleporta pe o pajişte liniştită, iar gropiţele din obraji te fac să vrei să îi ciupeşti în mod repetat.
Chase, pe de altă parte, are părul brunet, uşor cârlionţat, însă o figură dură, care îţi dă fiori pe şira spinării. Par atât de diferiţi, încât, dacă Sheryl nu mi-ar fi spus, nici prin gând nu mi-ar fi trecut că aceşti băieţi sunt gemeni. Singurul amănunt în comun sunt acei ochi de jad, sclipitori, şi, din câte a reuşit prietena mea să îmi spună, şi Chase fusese roşcat, însă a apelat la vopsirea părului, pentru a masca acest lucru.

Privesc geamul pătat de noroi al maşinii, în timp ce mă las cuprinsă de liniştea nopţii. Degetele mele se joacă alene cu partea inferioară a cămăşii şi tresar când radioul porneşte pe un post rock. Melodia deja îmi este cunoscută, căci ştiu pe de rost fiecare vers al trupei Metallica. Bat din picior pe ritmul muzicii, evitând discuţia pornografică pe care Sheryl a stârnit-o.
Pare că se simte în largul ei între aceşti doi băieţi şi nu mă îndoiesc de faptul că îi leagă o prietenie de durată. încerc să nu bag de seamă cuvintele vulgare, căci nu sunt deloc adepta lor şi nici nu îmi doresc să fiu. în ciuda caracterului meu sobru, continui să fiu o domnişoară cu maniere. Insuficiente, dar destule pentru a mă mulţumi pe mine şi a îi face cinste mamei mele.
— Deci, Maria, eşti nouă în oraş?
îl privesc pe roşcovan zâmbind şi aprob înainte ca fratele său să mă privească cu acelaşi interes. Chiar dacă mă aştept ca brunetul să fie oaia neagră, observ că este tocmai invers. Dacă Chad este tupeist, vorbăreţ şi în continua cercetare, Chase pare retras în propria-i buclă. Tăcut şi încruntat.
— Sper să te simţi bine între noi şi să ne împrietenim! îmi spune Chad şarmant, făcându-mi ştrengar cu ochiul.
— Mulţumesc, rostesc, neştiind ce altceva să răspund.
— Şhhh... susură Sheryl şi tăcerea se instalează imediat în automobil. Ascultaţi! ne porunceşte entuziasmată, începând să îşi mişte umerii pe bass-ul unei melodii care răsună în depărtare.
Sheryl ţâşneşte din maşină, trăgându-mă odată cu ea imediat ce Chase parchează în apropierea unei case enorme.
Ochii prietenei mele sclipesc de euforie şi cu greu mimez un zâmbet în colţul gurii când mă priveşte. Mă las ghidată de ea înspre intrare şi inspir cu putere duhoarea cunoscută de alcool şi tutun. îmi lipsise asta! Adolescenţii aflaţi în stare de ebrietate se zbenguie pe ritmul unei melodii necunoscute, iar paharele de plastic şi sticlele goale de băutură zac pe parchetul lucios.
— Poftim! Sheryl smulge paharul din mâna unui băiat şi mi-l întinde cu acelaşi zâmbet radiant pe chip. O să fie cea mai tare noapte!
Ne croim drum spre un grup de adolescenţi întinşi pe un covor alb şi pufos. Chad şi Chase se află deja acolo şi le mulţumesc în momentul în care îmi fac loc între ei. Se pare că vom juca bine-cunoscutul joc al adolescenţei.
— Cine e puicuţa? întreabă unul dintre băieţi şi îi arunc o privire urâtă, care îl face să ridice mâinile în poziţie defensivă.
— Maria, încântată! Mă prezint, dând pe rând mâna cu fiecare şi încercând să le reţin numele, fără prea mare sorţi de izbândă. Şi, dacă ar fi să aleg, sunt o tigroaică, nu o puicuţă, îi fac cu ochiul şi surâd.
— Există o singură regulă: dacă alegi provocare, iar apoi refuzi să o execuţi, eşti obligat să te închizi în cameră cu unul dintre membrii grupului, îmi şopteşte repede Sheryl, în timp ce Chad deja începe să întrebe. îmi arcuiesc sprânceana, privind-o suspicios, iar ea aprobă repede cu mişcări debusolate ale capului.
Fălcile mă dor teribil datorită râsului zgomotos. Hillaiy, o frumoasă şatenă, a fost provocată de Chad să renunţe la rochiţa pe care o poartă. Foarte lent. Mâinile ei se plimbă încet de-a lungul corpului său voluptos, nepărând stingherită de faptul că o mulţime de adolescenţi îi vor vedea trupul aproape gol. Băieţii îşi muşcă deja buzele, înghiţind subtil în sec. Izbucnesc din nou în râs când Hillaiy se apleacă în faţa lui Chad, lăsând rochiţa să îi cadă la picioare.
Chase e provocat să sărute o tipă oarecare, de care Chad susţine cu ardoare că este îndrăgostit în secret. Obrajii îi devin roşii în timp ce bea o gură zdravănă din sticla de vodcă şi se îndreaptă, clătinându-se pe picioare, înspre victima sa. Aproape icnesc în locul fetei când Chase îi strânge părul în pumn, lipindu-şi zgomotos buzele de ale sale. Se întoarce spre noi, făcându-ne subtil cu mâna şi, luând-o pe domnişoara necunoscută de talie, dispar pe scări. Presupun că fix în acel moment, sub privirile noastre curioase, Chase a câştigat premiul mult dorit.
Sheryl este provocată să renunţe la una dintre piesele vestimentare. Râsul meu colorat răsună din nou când aceasta îşi trage boxerii negri pe sub rochie, aruncându-i în faţă prietenului său. Chad râde şi, strângând materialul lenjeriei în pumn, îl freacă uşor de barbă, stârnind alte hohote.
— Maria, adevăr sau provocare? înghit subtil în sec.

Sunt conştientă de direcţia în care se vor îndrepta lucrurile dacă aleg adevăr. Am să fiu catalogată drept fricoasă şi, astfel, un şurub din armura mea mi-ar cădea la picioare. Oare câte şuruburi trebuie scoase cu forţa, ca, la final, să rămân complet dezarmată?
— Provocare!
— Sărută-mă!
— Să fac ce?! Glasul meu urcă cu câteva octave, iar ochii aproape că îmi ies din orbită.
Pentru majoritatea dintre ei, această provocare este catalogată drept cea mai facilă, însă mie îmi lăsă un gust amar în cavitatea bucală. Chad este într-adevăr şarmant, având o frumuseţe aparte şi două gropiţe adorabile în obraji. Nu pare genul de băiat dur, însă privirea lui te duce cu gândul la un nebun proaspăt ieşit din ospiciu, iar eu sunt fata cea nouă, căreia încearcă să-i intre în pantaloni, folosind o provocare.
— Ştii tu, când buzele noastre se unesc, iar limbile fac cunoştinţă între ele, geme el, deja visând la acţiunea propriu-zisă. Momentul ăla în care îţi vei da seama cât de îndrăgostită eşti de mine!
— Eşti destul de amuzant pentru un „băiat rău”!
— Dacă ai ceva împotrivă, putem oricând să intrăm într-una dintre camerele de la etaj. Sunt sigur că va fi mult mai distractiv, întrucât pot alege o altă pedeapsă, mai grea, chiar acolo. Şi, Maria, nu neg că aş prefera varianta a doua!
Rânjetul îmi dispare, lăsând loc unei expresii panicate şi, înainte să îmi dau seama, mâinile mele se strâng în jurul obrajilor roşcatului, după care îmi lipsesc buzele de ale sale. Chad, fără prea mare efort, mă trage în poala sa, poziţionându-mi picioarele de-o parte şi alta a trupului său, lăsându-şi limba fierbinte să pătrundă în cavitatea mea bucală. îi simt surâsul în sărut şi mă străduiesc din greu să rămân concentrată asupra lui. Mâinile sale coboară lent pe spatele meu, iar eu mă retrag, speriată, când îmi strânge fesele în palme.
— Bun, cred că a fost suficient!
Mă ridic, buimacă, din braţele sale, aşezându-mă la locul meu. Sheryl îmi face cu ochiul, înainte să îmi întindă sticla de vodcă, pe care eu o prind imediat în mână, lăsând lichidul arzător să îmi spele papilele gustative. Aroma de alcool şi tutun a lui Chad încă se simte pe buzele mele, silindu-mă să îmi trec în repetate rânduri limba printre ele, în încercarea de a o alunga.
Dragostea este ultimul lucru la care mă gândesc în acest moment. De fapt, este ultimul lucru la care mă gândesc în general. Am văzut oameni iubind şi modul în care acest sentiment îi schimbă. Nu îmi doresc să mă schimb! Nu pentru o persoană care nu îmi oferă certitudinea că va rămâne veşnic alături de mine, poate că, nici măcar pentru cel care o va face. Cândva, eram genul de fată care visa la prinţul ei pe cal alb şi o nuntă ca în poveşti. Cândva, plângeam la un moment romantic dintr-un film, dar acum simt doar dezgust faţă de acest sentiment.
Actorii se sărută pentru teancul de bani pe care îl vor primi mai apoi, iar acele cuvinte, care reuşeau să îmi frângă inima, nu erau decât urmarea unui moment de inspiraţie. Şi nu ai plânge dacă pe momentul derulării lor nu te-ai gândi la persoana iubită sau la sentimentele pe care se presupune că personajele le simt. Baliverne! Iubirea nu este decât o altfel de puşcărie. Una fără scăpare, care te poate condamna pe viaţă.
Destinul este un lucru în care nu am puterea să cred. Nimic nu o să îţi cadă în braţe aşteptând. în viaţă, trebuie să lupţi pentru realizările tale. Fericirea depinde doar de tine. Tu alegi dacă astăzi zâmbeşti sau plângi! „Cum îţi aşterni, aşa dormi!” - această vorbă e singura adevărată dintr-o multitudine de minciuni fără rost. Prefer să cred în adevăr. Adevărul meu! Voi crede în iubire atunci când o voi simţi, ceea ce mă îndoiesc că se va întâmpla vreodată. Cel puţin, nu în această viaţă şi nici în următoarele o sută.
Picioarele mă dor îngrozitor din cauza dansului şi sunt destul de sigură că mă voi pricopsi cu o febră musculară de toată frumuseţea. însă, nu mă pot opri deloc din dansat. Orice parte vitală a corpului meu tânjeşte după zbenguială continuă, iar acest lucru se datorează celor câtorva grame de cocaină pe care le consumasem în prealabil. Simt lemnul mesei vibrând sub picioarele mele greoaie şi nici măcar nu îmi amintesc momentul în care m-am urcat deasupra ei, devenind sufletul petrecerii. Băieţii exclamă în jurul meu, privindu-mi mişcările clătinate şi probabil că datorită stării de ebrietate spectacolul oferit de mine pare de-a dreptul fascinant şi încărcat de erotism. Iar, dacă la început nu voiam să fiu în centrul atenţiei, acum parcă mă bucur că am devenit atracţia serii. Nici măcar nu realizez când mâinile lui Chad îmi prind şoldurile şi începe

să îmi ghideze mişcările, îi simt pieptul pliat de spatele meu, iar respiraţia lui fierbinte îmi arde pielea gâtului. îmi şterg broboanele de sudoare cu mâneca de la cămaşă şi îmi strâng ochii atunci când îi simt dinţii înfigându- se în pielea mea sensibilă. Capul obosit îmi cade răpus pe umărul său, iar ţipetele din încăpere se estompează brusc. Mişcările noastre devin lente şi icnesc când mâinile lui se strâng mai tare în jurul meu şi sare cu mine de pe bucata de lemn. Picioarele îmi sunt ghidate în totalitate de corpul lui, care îmi susţine greutatea. Văd scările blurate din cauza ceţii ce mi se lasă ca o mantie albă peste ochi. Chicotesc când mă pune să calc pe prima treaptă, iar chicotitul îmi devine râset când mă ridică pe braţe şi înaintează cu mine spre etaj. Braţele mi se fac inel în jurul gâtului său şi îmi sprijin capul de pieptul lui transpirat. Tricoul negru îi este lipit de piele din cauza sudorii, scoţându-i muşchii în evidenţă. îmi trec involuntar degetele peste materialul umed şi îi pot zări surâsul pervers. Mă strânge mai tare în braţe, iar eu mă las, pierdută, în voia bătăilor inimii sale. îl simt aproape, de parcă inima lui ar răsuna în interiorul meu.
Cu fiecare legănat de care trupul meu are parte simt cum somnul mă prinde mai tare în mrejele sale. Mă joc involuntar cu unul dintre nasturii pe care tricoul său îi are la baza gâtului, lăsându-mă purtată pe braţe într-un loc necunoscut. Vreau să mă impun, să sar din braţele lui şi să fug cât mă ţin picioarele, dar nu mă simt capabilă. Sunt conştientă că primul meu pas mă va lipi de parchetul lucios, acolo unde voi rămâne pentru tot restul serii. Şi, cu toate aceste gânduri în minte, rămân lipită de el în linişte, lăsându-l să mă poarte acolo unde muzica o să înceteze şi vom avea parte de puţină linişte. Dar, nu pot să nu mă întreb ce va fi dacă mintea lui se gândeşte la orice altceva în afară de odihnă? Mă voi impune sau îi voi răspunde cu aceeaşi dorinţă care i se reflectă lui în privirea verde ca de jad? Mâinile sale îmi ard pielea, mă fierb atât la exterior, cât şi la interior, iar un foc mocneşte încet în mine.
— Ţi-ai cam făcut de cap, nu-i aşa? chicoteşte el şi murmur ceva indescifrabil, deoarece nu sunt suficient de lucidă încât să îi răspund cu adevărat. Cu siguranţă, în alte circumstanţe, l-aş fi luat peste picior, zicându-i că îmi voi face cu adevărat de cap atunci când voi ateriza într-un pat străin, complet goală şi fără inhibiţii.
Mârâi frustrată când braţele sale calde sunt înlocuite de răceala aşternuturilor şi inspir adânc, bănuind ceea ce o să urmeze. Urmează să îmi fac, cu adevărat, de cap, căci ştiu că niciun băiat întreg la minte nu ar rata şansa de a profita întru totul de beţia unei fete, întorcând-o în favoarea lui. Ştiu că are certitudinea că, a doua zi, durerea insuportabilă de cap îmi va anihila raţiunea şi îmi va distruge orice urmă de amintire, aşa cum se întâmplă aproape de fiecare dată la o petrecere. Dar dacă îmi voi aminti? Ce va face atunci?
Maxilarul mi se încleştează involuntar când se aşază pe partea liberă de pat. Degetele lui îmi trec alene printre firele de păr şi îi observ zâmbetul din colţul gurii printre pleoapele abia deschise. Se îndreaptă spre un dulap, scoţând o pilotă groasă, şi mustăcesc de fericire când simt căldura sa de-a lungul trupului meu îngheţat. Transpiraţia rece mă determină să îmi ridic picioarele spre piept. Le cuprind cu braţele şi închid ochii. Aici, nu se mai aude muzica. Este într-atât de linişte încât îmi aud inima bătând cu putere în torace.
— Doamne, nu am mai văzut niciodată o fată atât de frumoasă ca tine!
înghit în sec în urma cuvintelor sale, ascunzându-mă sub pătură, iar el râde din nou. Sunetul care îi părăseşte buzele îmi face pielea să se zburlească, căci are ceva special. Ceva ce nu îmi pot explica. Stârneşte în mine un sentiment nemaîntâlnit. Plăcut şi diferit. Mă face să îmi doresc să îl aud din nou, la infinit. Simplul meu gând mă sperie, căci nu îmi doresc să simt ceva pentru băiatul de lângă mine.
— Nu ai idee cât de mult te doresc!
Nu îmi place direcţia spre care se îndreaptă discuţia pe care el o poartă de unul singur. Corpul îmi tremură uşor în momentul în care mă mângâie în creştetul capului şi trage pilota doar atât cât chipul să îmi iasă din ascunzătoare. Degetul său mare îmi trasează conturul bărbiei, oprindu-se pentru câteva secunde deasupra buzelor mele tremurânde. Este fierbinte şi miroase a tutun şi marijuana, întredeschid gura, răsuflând uşor.
— Dar niciodată nu voi profita de o fată, oricât de mult m-ar înnebuni! Abia te cunosc, pufneşte el, revoltat. Ai ceva aparte, Maria! Să ai grijă de acel lucru înainte ca el să dispară fără să îţi dai seama! Mai ştii ce ţi-am zis când te-am provocat să mă săruţi?

— Că sărutul e chestia aia când buzele se unesc şi limbile..., încep să murmur, iar el izbucneşte într-un râs haotic, oprindu-mă.
— Ţi-am spus că la sfârşitul lui, te vei îndrăgosti de mine, dar cred că s-a întâmplat invers... Cred că eu m-am îndrăgostit de tine, Maria !
îi simt buzele atingându-mi obrazul, iar patul se mişcă sub greutatea lui atunci când se ridică în picioare. întredeschid din nou ochii la auzul cheii învârtite în broască şi îmi ţin respiraţia observând că, de fapt, sunt singură în încăpere. Un zâmbet ştrengăresc îmi apare în colţul gurii şi mă întorc pe partea opusă, strângând perna în braţele mele goale şi reci.
Dacă Chad este prinţul meu pe cald alb? Se spune că iubirea apare atunci când te aştepţi mai puţin... Dacă este adevărat, iar eu tocmai mi-am întâlnit sufletul pereche? Voi fi dispusă să renunţ la fiecare regulă pe care mi-am impus-o? îi voi permite să mă schimbe? Să facă din mine o fată demnă de iubit? Evident că nu. O voi da în bară, iar el va fugi speriat în direcţia opusă. Mă va abandona, la fel ca şi restul lumii. De aceea nu îmi permit să mă îndrăgostesc. Dragostea vine la pachet cu durerea, iar eu am simţit-o cât pentru o viaţă întreagă. Nu am nevoie de încă o fisură asupra inimii, căci este într-atât de ruptă încât nu ştiu dacă o voi mai putea reîntregi vreodată.
— La naiba, Maria, trezeşte-te!
îmi reţin înjurăturile care îmi provoacă mâncărimi pe vârful limbii şi deschid ochii. Mă încrunt, privind decorul necunoscut, după care mă ridic în capul oaselor, frecându-mi fruntea cu vârful degetelor. Spaima începe să-mi înflorească în întregul trup şi răsuflu uşurată, când, privind cu un ochi închis pe sub plapumă, observ că am hainele pe mine.
Slavă Domnului! Ochii mi se măresc instant privind chipul amuzat al prietenei mele şi sar ca arsă din pat. îmi simt trupul vlăguit şi mă clatin pe picioare, în căutarea bocancilor mei. Creierul meu este pe cale să explodeze, căci îmi simt oasele craniului descompunându-se sub presiunea lui. Mâinile îmi sunt moi şi cu greu reuşesc să îmi strâng degetele în pumn.
— Tata o să mă omoare, Sheryl!
— Presupun că, într-adevăr, vei fi o curajoasă moartă! ridică ea din umeri, începând să râdă, şi îi arunc o privire încărcată de furie.
— Oh, nici măcar să nu îndrăzneşti să visezi că tu vei scăpa basma curată! Nu contează dacă voi fi nevoită să te trag după mine în mormânt pentru asta!
Sheryl îşi înghite cu greu nodul din gât şi îmi întinde bocancii. îi înşfac între degete şi, cu viteza luminii, îmi vâr picioarele în interiorul lor. îmi muşc limba în repetate rânduri, încercând să alung gustul insuportabil de alcool stătut în timp ce, practic, sar peste trupurile lipsite de vlagă aflate peste tot în încăpere. Jumătate dintre sticlele goale sunt sparte, creând un covor de cioburi sclipitoare, şi suspin terifiată, gândindu-mă la persoana care o să cureţe întreg dezastrul creat de noi.
— Sheryl, cine locuieşte aici? îmi fac curaj să întreb şi o surprind cu coada ochiului vârându-şi ceasul scump al unui băiat adormit în buzunar. Rânjeşte nevinovată, privind înspre cerceii de aur ai unei fete oarecare.
— Gemenii, răspunde scurt, ridicând din sprâncene.
Chad şi Chase. îmi amintesc brusc de gemenii pericol şi nu pot să îmi reţin zâmbetul, chiar dacă nu ştiu cărui fapt se datorează. După încă cincisprezece minute pe care Sheryl le petrece „împrumutând" bunurile valoroase ale adolescenţilor inconştienţi, pornim la pas spre casă. Soarele străluceşte cu putere pe cer şi îmi deschid în totalitate cămaşa. Ignor claxoanele maşinilor şi nu de puţine ori ridic degetul mijlociu în aer, salutându-i aşa cum se cuvine.
Pentru prima oară, sunt cu adevărat înspăimântată de consecinţele pe care le voi suporta din cauza comportamentului meu rebel. încerc cu orice preţ să mă încurajez. Ştiu că totul se datorează fricii de o nouă mutare, într-un alt oraş. Unul în care nu vor mai exista o Sheryl, un Chad sau un Chase. Un oraş în care o voi lua de la capăt, din nou. Pentru a mia oară.
— Şi, nu mi-ai spus, ce ai făcut cu Chad în cameră? Aţi fost foarte apropiaţi noaptea trecută! vorbeşte prietena mea, încercând să scape de atmosfera sufocantă.
Mă încrunt nedumerită şi îmi privesc vârful bocancilor, încercând să rememorez fiecare întâmplare de seara trecută. Buzele mi se strâng în linie dreaptă şi o privesc, nedumerită. Habar nu am despre ce naiba vorbeşte!

— Nu îmi amintesc! răspund simplu. Dar, având în vedere că m-am trezit complet îmbrăcată, nu prea multe.
Umerii mi se scutură înainte şi înapoi, iar Sheryl râde, ridicându-şi mâinile în aer. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la modul în care arăt. Părul îmi este, cu siguranţă, încâlcit şi răsfirat în toate direcţiile posibile. Cearcănele proeminente îmi înconjoară, mai mult ca sigur, ochii, scoţând nuanţa cenuşie în evidenţă, iar buzele mi le simt crăpate şi uscate. Este ca şi când mă întorc de pe câmpul de luptă, după un război crunt, care a lăsat în urmă trupuri neînsufleţite. Şi, într-un fel, chiar aşa şi este. Mă întorc de la o petrecere monstru, în urma căreia au rămas adolescenţi inconştienţi, dormind pe covor, canapea, gresie, în baie, pe balcon sau chiar pe treptele verandei.
— Ce ai simţit când l-ai sărutat?
— A fost doar un joc, Sheryl! o mustru pentru întrebările stupide. Adolescenţii mereu se sărută la adevăr sau provocare.
Nu a fost nimic special! Doar un pupic. Unul mic de tot şi nesemnificativ.
îmi prind părul într-un coc dezordonat în mijlocul capului şi continui să păşesc, bosumflată, înspre casă. îmi imaginez supărarea tatei şi felul în care se va folosi de imaginea mamei pentru a mă trezi la realitate. Ceea ce nu realizează el este că aducerea ei în discuţie nu mă face să mă simt mai bine. Mă îndeamnă să fac lucruri necugetate care să estompeze durerea pierderii. Cândva, noi doi eram apropiaţi. Tata îmi citea poveşti înainte de somn şi îmi oferea pupicul de noapte bună. Acum, însă, abia de ne mai cunoaştem unul pe celălalt. Avem visuri diferite. Universul nostru s-a cutremurat, iar în urma lui au rămas ruinele a ceea ce eram cândva. Nu pot neg că îmi lipseşte. îmi lipseşte relaţia tată- fiică şi o persoană de încredere alături, dar, cu toate acestea, nu-i pot permite să se apropie din nou de mine. M-ar face să renunţ la tot ce am devenit. M-ar face să mă întorc la fetiţa din trecut şi nu sunt sigură că ea poate suporta durerea. Era într-atât de fragilă... Ştii ce este mai rău când pierzi o persoană? Nu faptul că dispare brusc din viaţa ta. Ci faptul că ştii că nu se va mai întoarce. Că o pierzi zilnic, puţin câte puţin, până când nu îţi mai rămâne nimic.
Muşchii mi se încordează la vederea casei mele şi deja mă simt precum războinica Xena înainte de una dintre luptele sale. Degetele îmi sunt strânse într-atât de tare în pumn încât ligamentele îmi devin albe şi vârful degetelor vineţii. Privesc uşa din lemn mahon, imaginându-mi ce-i voi răspunde. Aş vrea să par puternică în faţa lui Sheryl. Să-i arăt că, înăuntrul meu, se află cu adevărat o rebelă. Dar ce înseamnă puterea? Căci am uitat de mult semnificaţia acestui cuvânt. Şoptitul lui Sheryl abia îmi ajunge la timpan şi ridic din umeri, căci următoarea sa întrebare este fără de răspuns sau sunt atât de sigură de ceea ce va urma, încât îmi este teamă să recunosc cu voce tare. Mi-am creat o imagine în prezenţa ei şi a prietenilor săi şi nu îmi doresc ca o discuţie cu tata să mă dezarmeze. 0 să strâng cu dinţii de armură, asigurându-mă că ea nu va cădea şi eu voi rămâne parte din ei. Parte din ceea ce îmi doresc cu disperare să fiu.
— Crezi că îşi va ieşi din minţi?

Oh, sunt sigură că o va face

!Capitolul II

— Maria Kassandra Blaise! Glasul autoritar al tatei mă determină să îmi strâng pleoapele involuntar. Ţipătul său îmi accentuează durerea de cap şi deschid ochii, temătoare.
— Unde ai fost până acum? Vrei să îmi provoci un atac de cord?!
— Calmează-te, tată! Mi-am petrecut noaptea la Sheryl, am dat o petrecere în pijamale, mint ridicând din umeri şi surâd în sinea mea, când observ că frustrarea de pe chipul tatei dispare. îl iubesc, însă uneori, este chiar naiv şi uşor de manipulat. Poate că dragostea lui faţă de mine îl face să fie astfel. îmi amintesc cum, doar cu o fluturare a genelor, mama reuşea să obţină orice îşi dorea. Pentru el era imposibil să o refuze.
— Aşa este, domnule Blaise! intervine Sheryl pe un ton serios. Voiam să îi fac cunoştinţă Măriei cu câteva persoane. în curând, începe liceul şi nu e atât de „tare" să fii tipa cea nouă.
— De unde să ştiu eu că pot avea încredere în voi?
— Nu ştiţi şi tocmai asta face lucrurile mai interesante, îi face Sheryl cu ochiul şi, înainte să înţeleg ceea ce tocmai s-a întâmplat, mă trage de mână pe scări.

Remarc cât de uşor poţi scăpa de un părinte sâcâitor tratându-l cu indiferenţă şi exact aşa plănuiesc să procedez de acum înainte pentru a îmi obţine libertatea. Dacă nu îmi pasă de ceea ce spune, nu are cum să mă pedepsească. Cel puţin, aşa cred.
Ajunsă în camera mea, mă descotorosesc de hainele în care mirosul fumului de ţigară este impregnat şi scot din dulap o pereche de pantaloni de trening largi şi un tricou care îmi lasă la vedere jumătate din abdomen. îmi anunţ prietena că merg să fac un duş, iar ea se întinde pe tot patul meu, privind unul dintre ursuleţii care au apărut ca prin minune în încăpere. Presupun că tata a fost la cumpărături. Nevoia lui de a remedia relaţia dintre noi îl împinge înspre gesturi extreme, cum ar fi să achiziţioneze jucării noi. în ochii lui, încă sunt acea fetiţă de nouă ani pe care o abia a adoptat-o. Tot fragilă mă vede şi, se pare, încă mai crede că mă joc cu ursuleţi. Aceasta este problema cu părinţii. Nu îşi dau seama că timpul trece şi noi ne maturizăm, devenind oameni în toată firea. Nu îşi dau seama că, la un moment dat, nu mai avem aceleaşi interese pe care le aveam în copilărie. Poate că înainte iubeam ursuleţii. Acum, însă, prefer altfel de jucării.
Mă spăl cu mişcări lente, fredonând o piesă oarecare sub cascada fierbinte care îmi limpezeşte trupul de bulele frumos mirositoare ale gelului de duş. înşfac prosopul curat de pe suport şi îl înfăşor în jurul meu, lăsându-mi părul ud să se lipească de umerii goi. Gem la contactul cu gustul mentolat al pastei de dinţi. Când gustul acrişor dispare din gura mea, lăsând loc mentalului, hotărăsc că este de ajuns şi mă îmbrac, părăsind baia. Sheryl sforăie de zor în patul meu şi chicotesc înainte de a mă întinde lângă ea. Fără ea, întreaga mea viaţă aici ar fi fost doar o condamnare la moarte. 0 moarte lentă, chinuitoare şi plictisitoare. Ea transformă iadul meu în paradis, iar eu nu am cuvinte să îi mulţumesc. Şi, dacă aş face-o, probabil ar sfârşi râzând în hohote de mine şi făcând glume pe seama mea. Este ceva ciudat la ea. Ceva ce îmi doresc să descopăr, însă nu sunt sigură ce anume. Un adevăr ascuns adânc în sufletul său. Aşa cum avem fiecare dintre noi.
Nici măcar nu am răgazul necesar pentru a-i permite creierului meu să descopere cât de mult au degenerat lucrurile în cele trei zile petrecute în Spokane. Mi-am făcut prieteni, am petrecut aşa cum am văzut doar în filme şi, cu siguranţă, am ajuns să fiu populară printre alcoolici. Gândurile îmi zboară departe şi o grimasă îmi apare pe chip când Chad îmi acaparează mintea. îmi doresc cu ardoare să îmi amintesc ceea ce s-a petrecut între noi, însă îmi e de-a dreptul imposibil. Cât de nebună m-ar fi crezut, dacă l-aş fi întrebat pe el dacă între noi s-a întâmplat mai mult decât acel sărut din timpul jocului? Stomacul începe să mă implore prin sunete insuportabile să îl hrănesc şi îmi prind abdomenul în palme, încercând să potolesc nevoia de mâncare. Oftez înfrântă în momentul în care un alt huruit se aude şi mă ridic din pat, îndreptându-mă spre bucătărie. Mâna îmi alunecă pe fineţea lemnului balustradei scărilor. Cânt visătoare versurile unei melodii auzite seara trecută. Imagini cu întreaga petrecere mi se desfăşoară prin faţa ochilor şi deja ard de nerăbdare pentru următoarea. Prind uşa frigiderului în palmă şi mârâi gutural observând goliciunea acestuia. 0 singură bucată de bacon tronează pe raftul superior al frigiderului şi, undeva în colţ, un pachet de unt, pe jumătate gol. Nu ştiu dacă părintele meu şi-a găsit un loc de muncă stabil în acest oraş, însă contul gros al mamei este menit să ne protejeze de foamete şi neajunsuri câţiva ani buni. Gândul îmi zboară din nou la cea
care m-a crescut. A fost blândă, frumoasă, plină de viaţă şi cu maniere nemaiîntâlnite. întruchiparea unui înger. Opusul a ceea ce sunt eu. Frustrată, tristă, lipsită de maniere sau strălucire. Dorinţa mea de a deveni copia ei s-a dovedit doar un vis de copil. Am devenit exact opusul. Bunătatea nu a ajutat-o cu nimic, iar eu nu am de gând să îmi pierd tinereţea închisă în camera mea, printre cărţi groase şi cifre, aşa cum obişnuiam odată. Soarta ei mi-a demonstrat că viaţa este incertă. Dacă, la un moment dat, voi înceta să mai fiu? De ce să regret toate lucrurile pe care le puteam face? Pe care le puteam încerca? Prefer să mă bucur de fiecare rahat, oricât de distructibil ar fi. Chipul ei senin îmi apare în gând şi închid frigiderul, simţindu-mi lacrimile arzându-mi obrajii. Le şterg cu dosul palmei, scăpând un icnet slab când altele le iau locul. Suferinţa nu a devenit mai slabă în intensitate cu fiecare zi care a trecut de la moartea ei. Nu m-am obişnuit cu ideea, aşa cum toată lumea îmi spunea că o voi face. în mine, va exista mereu o bucată lipsă, pe care nimeni nu o va putea reumple vreodată.
— Mya?

îmi întorc privirea înceţoşată înspre tata, trăgându-mi nasul.
— Sunt bine! răspund înainte ca el să mă întrebe. Tata îmi ignoră vorbele şi se îndreaptă spre mine, trăgându-mă la adăpostul pieptului său cald. îi cuprind materialul sacoului în pumn, cufundându-mi nasul în moliciunea sa.
îmbrăţişarea care altădată mă alina, acum îmi este străină. Am renunţat deja la tot ceea ce cândva îmi cicatriza rănile sufletului, însă, dintre toate, îmbrăţişarea tatălui meu este singura care îmi lipseşte cu adevărat. Lacrimile curg necontenit pe obrajii mei reci, iar tata îmi mângâie tandru spatele, sperând că mă va linişti cu atingerea lui părintească. Şi o face, poate mai mult decât ar putea crede. Iubirea lui mi se infiltrează în vene, oferindu-i, pentru câteva momente, viaţă inimii mele ofilite.
— îmi lipseşte atât de mult! Mă trezesc spunând pe un ton strangulat, determinându-mi tatăl să îşi strângă braţele mai tare în jurul trupului meu slăbit.
— Şi mie! Nici nu ai idee cât! şopteşte, dându-mi părul după ureche.
îmi ridic privirea pentru a o întâlni pe a sa şi îmi muşc cu putere buzele la vederea lacrimilor sale cristaline. Par a fi un ocean sub lumina senină şi albastră a cerului. îi mângâi urma de barbă la fel cum făceam când eram doar un copil, iar părintele meu mă surprinde din nou, sărutându-mi creştetul.
— Să ştii că nu am înghiţit povestea cu petrecerea în pijamale. Miroseai atât de tare a alcool, încât mă ardeau nările în prezenţa ta. Râde, însă râsul îi este clar forţat, iar tristeţea poate fi observată în privirea sa blândă. Nu te voi mai certa, Maria! Pentru că, făcând-o, doar te stârnesc să îţi continui criza adolescentină. Vreau să fii fericită, îngeraş! Nu mai eşti Maria Gunn, fetiţa pe care am adoptat-o. Eşti Maria Kassandra Blaise. Fetiţa mea! Oricât de multe greşeli ai face, ştiu că, la final, din toate vei învăţa o lecţie importantă. Cum aş putea să te împiedic să înveţi, când tot ce vreau este ca zâmbetul tău să răsară ca după furtună? Nu sunt de acord cu comportamentul tău, niciun părinte nu ar fi bucuros să îşi vadă copilul pierind puţin câte puţin în fiecare zi şi pierzându-se pe sine. Tu eşti tot ce mi-a mai rămas, iar fericirea ta înseamnă totul. Promite-mi, rază de soare, că te vei gândi la această discuţie înainte de a călca din nou strâmb, bine?!
| Aprob din cap, incapabilă să scot un cuvânt coerent, şi îi sărut în repetate rânduri obrajii. Apoi, cu zâmbetul strâmb pe buze şi foamea care a dispărut ca prin minune, mă întorc în camera mea. *Poate că tata mă are pe mine, însă tot ceea ce am eu este întunericul care îmi înghite în fiecare secundă câte un gram din suflet.*
Sheryl îşi butonează telefonul plictisită, iar prosopul din jurul părului său îmi arată că a făcut un duş înainte de a ajunge eu aici. îi zâmbesc în momentul în care îşi ridică privirea înspre mine, analizându- mi trupul în totalitate.
— Tatăl tău e sexy! Mă surprinde spunând asta şi clatin din cap, dezgustată.
Tata este într-adevăr un bărbat bine făcut şi îngrijit. Câteva fire albe de păr au apărut în podoaba sa capilară de un şaten deschis, aproape blond, iar ridurile abia se fac văzute pe chipul său mereu vesel. Indiferent de sentimentele sale şi de greutăţile prin care a trecut, nu a uitat niciodată să zâmbească. Nu şi-a pierdut fericirea şi lumina, aşa cum am făcut-o eu. Este un bărbat puternic! însă, niciodată nu l- am socotit a fi „sexy” sau „atrăgător”. Pentru mine, este doar tatăl meu şi atât.
— îmi place de el! face Sheryl un semn indecent şi mă strâmb din nou, aşezându-mă lângă ea. Crezi că ar comite un mic - arată, cu ajutorul degetelor, cât de mic - gest de corupere de minori, dacă îl rog frumos?
— Nu, şi nu vreau să mă gândesc la tatăl meu în acest fel, Sheryl! O mustru eu, iar ea râde, lăsându-se pe spate pe salteaua moale a patului. îşi adânceşte nasul în perna mea şi scoate un sunet gutural înainte de a vorbi din nou.
— Prietenii mei chiar te plac, schimbă ea subiectul şi îi zâmbesc. Mai ales Chad, îmi face sugestiv din sprâncene, a fost pentru prima dată când a provocat o fată să îl sărute. La început, credeam că glumeşte. Poate nu pare, dar, deocamdată, Chad este cel mai dur dintre noi. Nimeni nu are curajul să-i întoarcă vorba, iar, uneori, îmi lasă impresia că posedă un fel de boală mintală. A învăţat totul de la vărul său, Yarris. El a fost liderul grupului înainte!

Inima mi se opreşte în torace şi am nevoie de câteva secunde pentru a procesa informaţia primită, îmi strâng degetele în pumn, răsuflând, lent, pe nări. Propria-mi respiraţie mă arde, iar nevoia de a-mi scutura trupul învăluit de fiori reci mă cutremură.
— Yarris? repet în şoaptă. Yarris Schnyder?
Tonul îmi tremură la pronunţarea numelui care a avut puterea de a mă ridica de la pământ şi o privesc disperată pe Sheryl, aşteptând să îmi răspundă negativ. însă, spre frustrarea mea, răspunsul să nu mă satisface.
— Da! De unde îl cunoşti?
Ochii îi sunt mijiţi de nerăbdare şi îşi roade, cel mai probabil inconştient, unghia degetului mare. îmi frec fruntea, încercând să alung pulsaţiile uşoare care mi s-au stabilit în tâmple. Am impresia că uneori, destinul despre care vorbesc toţi îşi bate joc de mine. Care ar fi fost şansele ca demonul meu să fie parte din grupul în care tocmai m-am integrat?
Nu poţi fugi de trecut! Oricât te-ai strădui, oricât te-ai zbate, el te va urma pretutindeni. Am crezut când tata mi-a spus că o vom lua de la capăt. Am crezut că a reuşit să mă rupă cu adevărat de Everettşi că nimic nu mă va mai întoarce vreodată în locul acela. însă, ca de fiecare dată, universul îmi arată că nu îmi pot alege cărţile, ci sunt nevoită să joc după modul în care mă ghidează el.
— Sheryl, Yarris este cel care mi-a furat virginitatea! Ei bine, eu i-am dăruit-o. însă, el este acel „primul" despre care ţi-am povestit!
Un icnet îi părăseşte gâtul, urmat de o încruntătură şi un ţipăt extaziat. Respiraţia-mi încinsă îmi fierbe nările şi simt nevoia de a lua o altă gură mare de aer, pe care o ţin captivă în piept secunde bune. Sheryl îmi pune întrebări mai mult sau mai puţin indecente şi se miră de cât de mică poate să fie lumea. Cum „soarta" a decis ca noi să ne întâlnim şi să devenim cele mai bune prietene. Aş minţi să nu recunosc că sunt la fel de surprinsă ca ea. Mă sperie noua informaţie primită. Dacă Yarris a fost în Spokane, cum se face că îl ştiu de atât de mult timp? Cum a putut să fie şi aici, şi în Everett, cam în acelaşi timp? îi adresez aceste întrebări prietenei mele şi îmi răspunde că aici a locuit bunica sa, înainte ca aceasta să decedeze. Yarris îşi petrecea verile cu ea, iar perioada şcolară cu tatăl său. Când ea a murit, cu câteva luni în urmă, nu a mai simţit nevoia să se întoarcă. A ignorat tot ceea ce a ţinut de Spokane şi şi-a creat propria-i viaţă în Everett. Alături de mine. Simt cum un fior îmi străbate pielea când îmi mărturiseşte de faptul că el i-a povestit despre o „tipă" cu care se vede şi este sigură că vorbea despre mine. îmi frec puntea nasului, oftând din rărunchi. Ştiu că el nu mă iubeşte. La fel ca mine, nu este capabil să nutrească sentimente puternice şi de lungă durată. Suntem pasionaţi, în oarecare măsură, unul de celălalt. El îmi oferea ceea ce aveam nevoie, iar eu îl răsplăteam oferindu-i ceea ce îşi dorea. Trupul meu. Nu ştiu unde mă catalogheză acest lucru şi nici măcar nu îmi pasă. înainte să fim prieteni cu beneficii, am fost prieteni şi atât. Ne-am oferit momente de beatitudine care să ne facă să uităm de ceea ce se află în jur. Yarris mă făcea să mă simt în viaţă, iar eu am iubit acest lucru. Am iubit fiecare moment în care drogul mă făcea să simt totul la intensitate maximă. Sărutările lui. Atingerile. Sexul.
Telefonul nefolosit de zile întregi vibrează pe noptieră, făcându-mă să tresar. Camera începe să se învârtă deşi, cu siguranţă, efectul drogului a trecut cu câteva ore în urmă. îmi prind buza între dinţi şi o muşc cu putere, pentru a mă asigura că totul este real. Trec visătoare cu buricele degetelor peste ecran şi un zâmbet tâmp îmi apare de nicăieri în colţul gurii.
— Alo?! glasul său vesel mă întâmpină şi îmi strâng ochii când Sheryl şopteşte să dau pe difuzor, ceea ce şi fac.
— Prea frumoasa mea, Maria! îl aud, iar Sheryl mimează un leşin, care îmi provoacă un chicotit. Ce faci?
Nu pot să nu mă întreb dacă, la fel ca mine, rememora, la rândul său, clipele petrecute împreună. Coincidenţa ca el să mă sune exact în momentu-n care discutam despre noi, mi se pare aproape imposibilă şi, cu toate acestea, se întâmplă. Este cât de poate de real!
— Bine, mă gândeam la tine! recunosc şi pun pariu că acel zâmbet victorios atât de cunoscut se întinde deja pe chipul lui. Tu ce faci? Cum e viaţa în Everett fără mine?
— Plictisitoare, tu îi ofereai strălucire, iubito! Eu sunt bine, tocmai am coborât din avion.
— Avion? Yarris, unde eşti acum?

— Ţi-am promis că nu îmi vei duce dorul prea mult, iubito! şopteşte el, iar eu îmi ţin respiraţia preţ de câteva momente. Tocmai am aterizat în Spokane.
Camera începe să se rotească, iar trupul să îmi tremure involuntar, fapt pentru care îmi sprijin palmele de salteaua patului şi răsuflu cu greutate. Tot ceea ce se întâmplă în acest moment mi se pare ireal. Al naibii de perfect.
— îmi doresc atât de mult să te văd! mârâie pe acel ton încărcat de perversitate. Vrei să mă vezi, Maria? Să mă simţi?
Zona dintre picioare începe să îmi pulseze la auzul întrebării sale. Dintre toate părţile trupului meu, ea îi simte lipsa cel mai mult. Yarris este în multe feluri, însă, lucrul la care se pricepe cel mai bine, este sexul. Reuşeşte să te urce pe culmile extazului în timp ce te umple în întregime. îmi simt sfârcurile întărindu-se la gândul că, în curând, îl voi simţi din nou. Tare şi umed, doar pentru mine.
— Da, răspunsul meu iese precum un suspin, determinându-l pe Yarris să chicotească şi, înainte să realizez, deja mă găsesc în faţa dressing-ului, căutându-mi o ţinută adecvată pentru întâlnirea spontană.
Vorbim minute în şir, în timp ce probez fel şi fel de ţinute, şi încă o perioadă îndelungată, în care aştept ca el să mă anunţe că a ajuns undeva prin apropiere. îi spun că am făcut cunoştinţă cu Sheryl, iar el mă întreabă dacă mi-a vorbit despre perioada lui petrecută aici. Sunt pe cale să spun da, când Sher îmi face, din cap, semn negativ. Mă încrunt, dar, în acelaşi timp, ofer răspunsul dorit de aceasta. Mai apoi, îmi povesteşte de Chad şi Chase şi exclamă uimit când îi spun că fac parte din grupul lor de prieteni sau, cel puţin, îmi doresc asta.
Yarris mă informează, spre surprinderea mea, că grupul nostru de acasă s-a destrămat. Devon a ajuns într-o clinică de dezintoxicare, Sasha s-a mutat imediat după plecarea mea, iar Justin a avut ghinion cât cuprinde, căci a fost prins vânzând droguri şi, mai apoi, închis într-o şcoală de corecţie. Aş vrea să răsuflu uşurată, pentru că noi suntem la adăpost, întrucât a fost un prieten bun şi nu ne-a turnat, însă, adevărul este că îmi pare rău pentru întreaga situaţie. Putea fi oricare în locul lui. A rămas doar Yarris, care a decis că domnia lui a expirat în oraşul Everett şi vrea să-şi recupereze coroana în Spokane. Şi, în acelaşi timp, să îşi recupereze şi regina, aşa cum obişnuia cândva să mă numească. Mă doreşte pe mine poate mai mult decât la început sau poate mai puţin decât mi-ar fi plăcut.
în adâncul sufletului, am impresia că toate aceste întâmplări sunt nutrite de propria-mi minte şi îmi repet că lucrurile nu pot degenera într-un mod haotic în doar câteva ore.
Nici nu vreau să îmi imaginez chipul lui Chad atunci când va afla că vărul său îl va detrona. Yarris aproape izbucneşte în hohote când îi spun asta şi mă asigură că vărul său e mai mult decât fericit pentru întoarcerea lui, întrucât nu trebuie să-şi mai facă el griji pentru dependenţa de droguri şi procurarea lor în favoarea grupului. Toate grijile cad acum pe umerii „iubitului meu" şi sunt la curent cu dorinţa lui de a deţine puterea.
îmi privesc zâmbind reflexia în oglinda dulapului. Port o pereche de pantaloni scurţi de culoare neagră, cu talie înaltă, iar maioul mulat, de aceeaşi culoare, îmi scoate sânii în evidenţă, fapt pentru care decid să renunţ la sutien pentru următoarele ore. în picioare, încalţ aceiaşi bocanci negri şi uzaţi cu catarame de fier, iar părul îl las să îmi cadă lin pe spate, până deasupra şoldurilor. Câteva minute mai târziu, mă aflu deja în faţa casei, rugându-mă în gând ca tata să nu îmi remarce dispariţia. Afară, de abia se lasă întunericul şi nici nu îmi pot închipui pedeapsa ce aş primi-o dacă ochii tatei îl zăresc pe Yarris. L-a urât chiar înainte să îl cunoască şi l-a dispreţuit şi mai mult când m-a zărit în prezenţa lui. Sheryl urmăreşte totul de la balcon şi pot să jur că a intrat cu un bol de popcorn în cameră înainte ca eu să părăsesc încăperea.
Un taxi opreşte în apropiere şi îmi forţez buzele să formeze cel mai realistic zâmbet posibil. Nu i-am simţit lipsa lui Yarris, nu am avut răgazul necesar în cele trei zile care au trecut de la mutare. Trei zile tumultoase, încărcate de schimbări şi situaţii neprevăzute. M-am alăturat unui grup nou de
adolescenţi nestăpâniţi şi, fără să-mi dau seama, mi-am făcut prieteni. Grupul meu, cel de acasă, s-a spart precum un bol de cristal. Iar la final... nu mai este nimeni acolo, să adune cioburile rămase. Sentimentele lui Yarris faţă de mine o să rămână veşnic un mister. Nu simte dragoste, dar, cu siguranţă, aşa se minte. Vrea să mă aibă în preajmă, însă nu devine gelos dacă

un alt băiat îmi face avansuri sau dacă eu salivez la vederea trupului unui atlet din echipa de fotbal a liceului. Toate aceste lucruri îi par infime, atâta timp cât corpul meu îi aparţine doar lui. Vrea stabilitate, iar eu sunt singura capabilă să îi ofere acest lucru, acest confort care îl face să pice în ispită şi să mă declare iubita lui neoficială. Sunt singura capabilă să-l accepte aşa cum este, plin de defecte şi cu cicatrici adânci în suflet. Yarris nu este genul de băiat care să se deschidă. El ţine totul înlăuntrul său până când izbucneşte. Nu de puţine ori l-am găsit inconştient din cauza unei supradoze.
Icnesc surprinsă simţindu-i braţele în jurul meu şi nici măcar nu realizez când a ajuns atât de aproape de mine. Mâinile lui mari îmi cuprind chipul şi îşi apasă buzele peste ale mele, stârnind un sărut nervos şi încărcat de posesivitate. îi prind piercingul de pe buza inferioară între dinţi, aşa cum obişnuiesc să fac mereu, şi zâmbesc când scapă acelaşi mârâit gutural, ca de fiecare dată. Limba lui flămândă îmi cercetează fiecare colţişor al gurii, în timp ce palmele sale îmi strâng disperate posteriorul. îmi prinde vârful limbii între dinţii lacomi, înainte de a se desprinde de buzele mele şi de a mă privi cu acea foame intangibilă, pe care doar el reuşeşte să o atingă.
— La naiba, cât mi-ai lipsit! îmi spune şi nici măcar nu mi-a oferit acea bucată de timp necesară pentru a duce dorul vocii sale, atât de masculine. Degetele sale lungi prind între ele o şuviţă din părul meu blond şi mi-o aranjează cu gingăşie după ureche, păstrându-şi, în acelaşi timp, zâmbetul neschimbat pe chip.
— Au trecut doar trei zile! murmur.
— Nici nu îţi imaginezi câte se pot întâmpla în doar trei zile!
Gura sa simte din nou nevoia de a se contopi cu a mea şi trag cu putere aer în piept, remarcând prezenţa lui Sheryl la geamul meu. Mimează un act sexual şi cu greu îmi abţin impulsul de a-i arăta degetul mijlociu, în toată splendoarea lui. încă nu sunt sigură dacă venirea lui Yarris este un lucru bun sau unul cât se poate de rău şi nepotrivit. Visez la un nou început, îl am în faţa ochilor, chiar dacă este aidoma trecutului. Persoane noi, petreceri, droguri. Am încercat să fug de sentimente şi am ajuns, din nou, în braţele băiatului care tânjeşte după inima mea. „Eu nu iubesc, Maria, dar mi-ar plăcea ca tu să o faci. Să îmi oferi inima ta pe tavă şi să mă laşi să jonglez cu ea după bunul meu plac. Dar tu nu eşti aşa! Tu eşti exact ca mine! Nu ai ce să îmi oferi, întrucât în torace ai doar scrum şi forma unei inimi care, cândva, era capabilă să îţi pompeze iubire în vene. Eşti doar un trup, Maria. Un trup care şi-a pierdut sufletul cu mult timp în urmă. Cum ai putea, tu, oare, să mă iubeşti pe mine?" Cuvintele lui de altădată încă îmi dansează nestingherite în minte.
îl simt dornic să exploreze iubirea. însă nu cea care aparţine propriilor sentimente, ci iubirea inimii mele. în străfundul sufletului său, încă speră ca eu să mă îndrăgostesc în mod iremediabil de el. Să fiu capabilă să lupt, să învingi şi să ucid pentru el. în fond, asta este dragostea, nu-i aşa? Lupta pentru supravieţuire. Te arunci în gura aligatorului înainte să observi colţii duri care îţi vor sfâşia interiorul. Se va hrăni din tine, iar atunci când se va sătura, îţi va arunca rămăşiţele ca şi cum nu ai fi contat nici măcar puţin.
Vreau să contez! Să lupt pentru propria fericire, nu pentru a celor din jur. Să am puterea să ucid cu sânge rece, dacă viaţa îmi este pusă în pericol. îmi doresc atât de multe lucruri de care nu sunt capabilă! Incapacitatea omenească este cea care ne ţine în lanţuri. Mă întreb, dacă prin absurd oamenii s-ar elibera de inhibiţii, ce s-ar alege de lumea noastră? Am fi puternici şi invincibili sau ne-am mânca între noi pentru a prelua puterea?
Ştiu că braţele lui Yarris încă sunt în jurul meu, simt asta, dar mă întreb de ce nu simt acea căldură specifică despre care am auzit atâtea. De ce nu simt pământul vibrând sub picioare şi unde naiba au dispărut fluturii din stomac? Am auzit atât de multe despre acel fior încărcaţi de electricitate încât mi se pare o aberaţie. 0 fantezie. Dacă dragostea într-adevăr există, de ce persoanele care la început îşi jură iubire se despart pur şi simplu? Atât de fragilă este încât timpul o poate rupe în bucăţi, ca şi cum n-ar fi existat? Unde este iubirea atunci când unul dintre ei calcă strâmb? Exact, nu este! Inexistentă. Ca ninsoarea într-o zi toridă de vară.
— Ce fac verii mei? mă scoate Yarris din gândurile mele anoste şi îmi ridic privirea înspre el.
— Chad e mereu cu zâmbetul pe buze şi uneori vorbeşte mai mult decât trebuie, chicotesc. Chase e întunecat, mereu atât de tăcut, mă încrunt, neştiind ce să zic despre băiatul brunet. Şi,

apropo, părul lui e închis la culoare... E ca şi cum aş privi altă variantă a lui Chad! râd din nou, iar Yarris zâmbeşte cu buzele pliate de gâtul meu.
— Cam asta şi este! Chase e primul născut, chiar şi cele câteva secunde contează uneori, ridică el din umeri. Probabil e modul lui de a se maturiza, de a se diferenţia de cel care ar trebui să îi fie copie fidelă.
Rămân tăcută preţ de câteva minute, reflectând asupra cuvintelor sale. Oare nevoia disperată de a ieşi în evidenţă ne împinge înspre lucruri extreme? Oare nevoia de originalitate ne obligă să ne schimbăm personalitatea, să renunţăm la noi şi să devenim cel mai mare coşmar al nostru? Eu am renunţat la mine, însă nu pentru a ieşi în evidenţă, ci pentru că îmi doresc nespus să uit tot ce, cândva, îmi oferea fericire şi stabilitate. Am nevoie de o schimbare pentru a mă elibera de ghearele trecutului, care încă mă trag la fund.
Stăm aşezaţi pe gazonul casei mele sub salcia imensă care îşi apleacă crengile verzi înspre noi. Mă bucur de lumina difuză care se aşterne peste oraş, deoarece ne ferim de privirile curioase. De tata, care pun pariu că, de această dată, va scoate puşca de vânătoare din ascunzătoare şi îi va zbura creierii iubitului meu, aşa cum îmi promisese de multe ori că o va face. Nu îi doresc răul, dar imaginea tatălui meu într-o asemenea ipostază aproape că merită riscul.
Zâmbetul îmi apare pe chip odată cu ideea denaturată şi cu greu mă abţin să nu pufnesc în hohote, căci nu îmi doresc să îi explic prietenului meu dorinţa mea sadică de a-i vedea sângele pătând iarba verde pe care tata o îngrijeşte cu atâta iscusinţă. Iubeşte acest loc, încă din prima clipă îl consideră acasă, iar eu, în sfârşit, simt că-i aparţin. Mă simt în siguranţă, ferită de orice rău... Ferită de orice bine care îmi poate reaminti de Maria Gunn, fetiţa speriată de doar nouă ani, de orice lucru care îmi poate reaminti de Maria Kassandra Blaise, acea adolescentă perfectă, care trăia într-un bol de cristal, departe de orice infamie a lumii.
Renasc într-o lume complet nouă.
0 lume doar a mea. Nu ştiu cine sunt, însă îmi doresc să aflu. Să mă descopăr de una singură, indiferent cât de multe greşeli trebuie să fac pentru acest lucru. Nu sunt perfectă. Sunt alcătuită dintr- o multitudine de defecte menite să mă distrugă, iar eu sunt dispusă să accept asta. Mă străduiesc cu greu să-mi alung din minte momentul stânjenitor al întâlnirii dintre Sheryl şi Yarris. Deşi se cunosc dinainte, obrajii roşii ai prietenei mele devin vineţii şi cu greu îşi stăpâneşte bâlbâiala continuă. Gesturile ei indecente continuă ori de câte ori iubitul meu se întorcea cu spatele, iar eu sunt nevoită să îmi muşc buza pentru a-mi stăpâni râsul. în ciuda staturii sale, reuşesc să îl pitesc pe Yarris în camera mea. Buzele lui nu se dezlipesc de ale mele şi răsuflu uşurată atunci când Sheryl îşi drege glasul pentru a ne atrage atenţia. Sau pentru a ne întrerupe sărutul.
— Deci, voi doi sunteţi împreună?
îi arunc o privire urâtă prietenei mele, menită să o ameninţe cu moartea, şi observ amuzamentul pe care se chinuie să îl ascundă. Sheryl încearcă să mă scoată din sărite, punându-mi la încercare răbdarea. Degetele mă dor din cauza presiunii pe care o pun asupra lor, iar gâtul mă arde în urma gustului său. Ceva s-a schimbat în cele trei zile. Sentimentele mele pentru Yarris au dispărut în totalitate.
— Da! răspunde Yarris, înainte să îmi ofere ocazia de a deschide gura, şi mă încrunt îmbufnată. Ceva de genul, continuă, observându-mi expresia.
Bat fericită din palme când, dintr-un buzunar al sacoului, Yarris scoate drogul de care am devenit dependentă. îmi muşc buzele şi le umezesc în repetate rânduri, privind vârful seringii. Venele mă mănâncă de dorinţă şi cu greu îmi stăpânesc impulsul de a-mi săpa cu unghiile în carne. Pare că prietenul meu trage de timp, întrucât a ales să îi facă lui Sheryl prima doză, în ciuda nerăbdării care mă arde în cerul gurii. Aştept cuminte şi rânjesc când mă asigură că voi avea lichidul gălbui ori de câte ori îmi doresc.
Yarris este creatorul meu, cel care a ucis îngerul din interiorul meu şi a creat demonul însetat de păcate. îmi las capul pe spate când începe să îmi maseze venele, aşa cum făcea altădată. Buricele degetelor sale sunt fierbinţi şi gem de plăcere când vârful acului îmi intră în piele. îmi strâng degetele celeilalte mâini în pumn şi murmur fericită, simţind lichidul cald strecurându-mi-se în venele flămânde.

— Mai bine acum? mă întreabă şoptit, după ce am stat cincisprezece minute în linişte, aşteptând ca drogul să mă prindă în mrejele sale.
— îmi era atât de dor de asta, Yarris! De tine! suspin inconştientă, lipindu-mi zgomotos gura de a sa. Mă ridic din pat, mărind volumul muzicii. Profitând de faptul că, cel mai probabil, tata a început tura de noapte.
Trupul începe să mi se balanseze pe ritm, înainte şi înapoi, rotativ şi în cercuri largi, alături de Sheryl. îmi strâng trunchiul de una singură în braţe, făcând o piruetă, şi cedez, râzând, când picioarele mi se împleticesc între ele. Yarris îmi prinde mâna într-a lui, ajutându-mă să îmi recapăt echilibrul, iar mâinile mele se fac inel în jurul gâtului său. îi simt limba trasându-mi cerculeţe imaginare pe pielea gâtului, şi, instinctiv, îmi las capul pe spate, oferindu-i libertatea necesară. Palmele lui coboară până la fesele mele, pe care le masează uşor. Un geamăt îmi scapă din gâtlej şi mă împing în el, cerşind mai mult. îmi simte dorinţa arzătoare. Nevoia de a-l simţi chiar acum înăuntrul meu.
— Haide să facem un duş împreună, îi şoptesc, coborându-mi palma deschisă spre partea din faţă a pantalonilor săi.
El aruncă o privire precaută spre Sheryl şi o găseşte dansând, pierdută în propria-i minte. Fără avertisment, îmi ridică trupul de la sol, iar picioarele mele se strâng instinctiv în jurul trunchiului său. îi indic uşa băii şi nu durează mult până când suntem acolo, complet dezbrăcaţi. Apa caldă cade peste trupurile noastre dornice. Mă aşez în cadă, cu picioarele larg desfăcute de o parte şi alta a ei, iar el mi se alătura. Nu mă pătrunde, ci se apasă peste zona cu cele mai multe terminaţii nervoase. Gem cu putere, strângându-i umerii în palme. Mâna lui coboară între noi, atingându-mi clitorisul. Gura sa se avântă spre sfârcurile mele întărite şi le suge cu putere. îmi las capul pe spate, ridicându-mi şoldurile în direcţia sa. Dar el are alte planuri, căci mă scoate pe braţe din cadă şi mă lipeşte de gresia rece, umplându-mă în întregime. Se mişca ritmic, înainte şi înapoi, făcându-mă să îmi pierd raţiunea şi să îmi amintesc de ce am această relaţie cu el. De ce îl doream înainte ca viaţa mea să se schimbe într-un timp scurt. Mă lasă pe propriile picioare, întorcându-mă cu spatele la el. Degetele mele se deschid peste gresia rece în timp ce mă pătrunde pe la spate. îmi împing posteriorul în direcţia sa, cerându-i tăcut să mărească ritmul. Se lasă peste spatele meu cabrat şi îmi cuprinde sânii în palme, apoi, mâna sa coboară până la zona mea intimă. Este nevoie de doar o apăsare a degetului ca orgasmul să mă lovească din plin, smulgându-mi gemete zgomotoase.
— Ce ar fi să cobori acum? îmi şopteşte. Am nevoie de gura ta, Maria!
Nu mă împotrivesc. Mă întorc şi cu mişcări lente, îmi las trupul să se prelingă până când genunchii mei ating gresia rece.
Cinci minute mai târziu ne aflăm din nou în camera mea. Uzi, satisfăcuţi şi îmbrăcaţi în aceleaşi haine de adineauri.
— Mmm, ce ziceţi de o petrecere? murmură Yarris lângă urechea mea şi îl privesc entuziasmată. în fond, trebuie să celebrăm venirea mea aici, nu-i aşa?
Mişcarea repezită a capului îmi zdruncină creierii şi îmi duc o mână la frunte. Pleoapele îmi sunt în continuare grele şi am nevoie de Yarris pentru a-mi menţine echilibrul. Uitasem efectul puternic care îmi înmoaie corpul întru totul, oferindu-mi o stare de moleşeală. Chiar dacă trupul meu are nevoie de câteva ore bune de somn, energia îmi curge cu o viteză supraomenească prin vene. O energie falsă, capabilă să îmi nimicească întregul trup şi suflet.
— Mâine! îmi taie iubitul meu elanul şi mă încrunt în braţele sale. Este deja târziu şi nu mai avem timp de pregătiri. Dar îţi promit că voi da cea mai frumoasă petrecere în cinstea noastră, prinţesă! Să porţi ceva sexy, bine?
— Eu mereu sunt sexy, contraatac.
— Aşa este, confirmă Sheryl. încuviinţez din cap şi îmi las corpul să cadă răpus pe moalele patului, între cele două perne pufoase, care parcă mă roagă să închid ochii, măcar pentru câteva momente. O mână îmi strânge cu putere trupul, în timp ce o respiraţie fierbinte mi se loveşte de chip. Deschid ochii buimacă, privind palida urmă de lumină care pătrunde în cameră. Yarris mă strânge la pieptul său, iar, la rândul lui, este strâns în braţe de Sheryl. Chicotesc la imaginea care mi se desfăşoară în faţa ochilor şi, eliberându-mă de mâna prietenului meu, mă ridic în şezut, privind ceasul telefonului meu. Şase dimineaţa.

îmi observ trupul îmbrăcat acum doar în lenjerie intimă şi le arunc o privire urâtă prietenilor mei, încercând să îmi amintesc momentul în care am adormit. îmbrac halatul lung de baie şi îi strâng cordonul în jurul trupului. Pielea mi se zbârleşte la contactul cu aerul răcoros al unei dimineţi de vară şi îmi sprijin braţele de balustrada albă a balconului. Mama ar fi iubit acest loc! întotdeauna se plângea de locul în care obişnuiam să locuim, de aglomeraţia şi claxoanele care ne trezeau în miez de noapte. însă, acest cartier, ferit de gălăgia oraşului Spokane, pare un paradis creat pentru ea.
îmi las privirea să cadă înspre cartier. De la copacii bătrâni, la cei proaspăt plantaţi şi la casele vecinilor. O femeie cu un păr roşu precum focul doarme pe şezlongul verandei şi imediat realizez că aceea trebuie să fie mama prietenei mele. O expresie dezgustată îmi ia conturul chipului, după care un oftat îmi părăseşte corzile vocale şi îmi las trupul în micuţul scaun de plastic. Gândul îmi zboară fără noimă, iar zâmbetul îmi apare din nou pe chip la vederea unui pachet de ţigări pe măsuţa de lemn. Probabil Yarris a fumat aici noaptea trecută. îl iau între degete şi ochii îmi strălucesc la vederea brichetei din interiorul său. Fumul ţigării îmi inundă imediat plămânii şi îl eliberez în cerculeţe diforme. Urechile îmi vâjâie şi încă simt o uşoară presiune în jurul tâmplelor. încă simt drogul circulându-mi cu viteză prin vene.
— Frumoasa mea! tresar scurt la auzul vocii lui şi-i zâmbesc când se întinde să îmi fure un sărut.
— Yarris, ai idee cum am ajuns pe jumătate dezbrăcată?
îşi uneşte sprâncenele în mijlocul frunţii, înainte de a elibera râsul care îmi determină trupul să tresară. Palmele sale îi susţin cu iscusinţă abdomenul şi nu pare să se gândească la vecinii care, cel mai probabil, încă dorm. Sau la faptul că tatăl meu, care cu siguranţă a ajuns acasă, s-ar putea trezi din cauza râsului său zgomotos.
Nu pare să acorde importanţă acestui lucru. De fapt, modul lui de a trece prin viaţă este încărcat de aroganţă şi indiferenţă. Ca şi cum, dacă în acel moment lumea ar lua sfârşit, el ar rămâne pasiv. Ar fuma o ţigară, în timp ce întregul univers se destrăma. — Tu chiar nu îţi aminteşti? şopteşte, iar eu neg vehement din cap. Te-ai aşezat în pat şi ai adormit într-o clipită, iar la miezul nopţii ai început să bâigui ceva incoerent. Te-am întrebat dacă ai nevoie de ceva şi mi-ai răspuns că vrei să îmi simţi pielea lipită de a ta. Ai început să te dezbraci şi cu greu am reuşit să te conving să îţi păstrezi lenjeria.
— Nu îmi vine să cred că am făcut asta! şoptesc privindu-l printre degetele mâinii.
— Nu este nicio problemă, iubito, oricum am văzut mai mult de atât din tine! îmi face jucăuş cu ochiul, iar eu scot limba la el, precum un copil supărăcios. Şi cred că Sheryl s-a bucurat pe cinste de spectacol! Nu apuc să întreb la ce se referă sau ce legătură are ieşirea mea anormală cu Sheryl, întrucât ea ni se alătură cu braţele strânse în jurul corpului, bâiguind de zori în legătură cu faptul că oamenii nu pot dormi în această casă. îi zâmbesc, un zâmbet fals care ascunde atât de multe întrebări ale căror răspuns nu le ştiu.
— Ce este? îl întreb pe Yarris, care nu îşi dezlipeşte ochii de la mine.
— încă nu îmi vine să cred că sunt aici, cu tine.
— Nu am crezut niciodată că te voi revedea atât de repede, recunosc.
— Asta înseamnă o surpriză, iubito. Trebuia să îţi dai seama că nu îmi voi petrece prea mult timp departe de tine. Suntem făcuţi unul pentru altul, îmi face cu ochiul.
— Exact ca înainte, murmur.
Viaţa mea a luat o întorsătură drastică şi, într-un fel, a rămas exact la fel cum era. Anostă şi lipsită de sens.
Sunt conştientă de consecinţele pe care le voi suporta de pe urma faptelor mele în viitor, însă viitorul este un lucru în care nu am puterea să cred. Cred în prezent. Viaţa trebuie trăită, indiferent de riscurile asumate sau de plăţile ei. Sau, cel puţin, aşa consider. Sunt doar o adolescentă cu mult prea multe vise pentru o lume sumbră.
Am uitat să râd în adevăratul sens al cuvântului. Am uitat să mă iubesc şi ce ar putea fi mai important, decât propria persoană? Mereu, mereu încercăm să ridicăm străinii în slăvi, iar pe noi... pur şi simplu, ne dăm la o parte! Renunţăm la sentimentele noastre şi, poate că, dacă inima ar înceta să ne bată în piept, nici măcar nu am realiza acest lucru.
îţi poţi dori atât de multe lucruri şi, totuşi, să ai parte de atât de puţine! Poţi zâmbi şi, cu toate astea, să fii atât de trist! Ce înseamnă fericirea, de fapt? Sunt sigură că nu momentul în care

râzi, ci acela în care simţi că sufletul ţi se ridică înspre nori. Clipa în care timpul se opreşte în loc şi, pentru o secundă, contezi doar tu. Zâmbetul tău devine real, făcându-te mai frumoasă decât ai fost vreodată, lacrimile ţi se scurg pe obraji, însă, în loc să îi păteze, le oferă o lumină aparte. Bucurie.
Iar lumea te întreabă dacă nu cumva ţi-ai făcut o schimbare la păr, întrucât ea nu îţi poate remarca fericirea. Ea nu se lasă atât de uşor zărită, precum tristeţea care prinde rădăcini adânci în suflet. Se zice că vorbim cel mai mult despre ceea ce cunoaştem. Probabil eu ştiu mai mult doar ce înseamnă suferinţa, poate de la o vârstă mult prea fragedă. Am uitat cum se simte fericirea şi, Doamne, cât mi-aş dori să resimt acel sentiment care vine în doze atât de mici! Orice sentiment este temporar, însă, dintre toate, tristeţea rezistă cel mai bine.
Ai avut poate momente în care te-ai văzut cea mai frumoasă femeie din Univers şi ai surâs în oglindă, plimbându-ţi mâinile pe chip. Şi ai avut momente în care lucrul care îţi reflecta imaginea devenea cel mai mare inamic al tău. Te urai! îţi urai înfăţişarea, trupul, sufletul. Urai tot ce altădată te făcea frumoasă. Probabil că şi eu mă urăsc, întrucât, de mult timp, am uitat să mă bucur de frumuseţea proprie şi m-am lăsat furată de cea a celor din jur. Pentru că mereu cei din jur sunt mai buni. Oare, dacă ne-am opri o secundă şi am reflecta asupra noastră, am fi capabili să ne distingem calităţile? Sau ne-am lăsa, pentru a mia oară, pradă defectelor?
— Petrecem în seara asta?
Sheryl mă smulge din gândurile mele, iar Yarris aprobă, trăgând cu patos încă un fum din ţigara pe jumătate fumată. Lasă fumul să îi pătrundă printre buze, precum o mângâiere abia perceptibilă, formând o grimasă înainte de a vorbi.
— Da, vor apărea câteva persoane noi la petrecere. Abia aştept să le cunoşti, prinţesă!
— Cine sunt aceste persoane?
— Vechi cunoştinţe, îmi răspunde, presând smocul de ţigară de cimentul dur al balconului. Adolescenţi al căror viitor nu contează, exact ca noi!
— Atât de secretos, îmi dau ochii peste cap. Poate că mă voi îndrăgosti de una dintre aceste persoane misterioase şi te voi părăsi, tocmai pentru că tu nu vrei să îmi spui nimic despre ele şi va trebui să descopăr singură.
— Posibil, îmi răspunde, aplecându-se în faţă. Sau poate că îţi voi închide gura exact ca seara trecută.
— Poate că o voi umple cu altcineva tura viitoare!
— la stai, intervine Sheryl. Voi aţi făcut ceva seara trecută, în prezenţa mea, iar eu am fost într-atât de... încât nu am observat?
— De ce? Voiai să ni te alături?
Cine ştie? îmi spune ea, ridicând un umăr. Dacă m-aţi fi invitat..
.Capitolul III
Ochii lui albaştri mă privesc de la depărtare, transmiţându-mi fiori de gheaţă pe şira spinării, întrucât el s-a născut doar ca să sperie şi să nimicească. îmi înghit forţat nodul din gât, contorizând fiecare respiraţie reţinută cu greu. Inima-mi bate nebuneşte, iar trupul slab îmi tremură sub privirea sa demonică. Băiatul de acum nu este asemeni celui care m-a protejat în copilărie. Trupul său îmi este străin, iar acţiunile lui mă derutează şi-mi provoacă repulsie. Repulsie faţă de persoana care, cândva, obişnuia să îmi ofere zâmbete.
Numeroasele tatuaje ies la iveală prin cămaşa subţire, de un alb imaculat, întinzându-se în culori vii pe pielea fină a gâtului său. Văd cum pieptul i se umple cu aer, coborând lent, în timp ce ochii săi mă fixează exact ca pe o ţintă slabă. Ştie că mă poate nimeri chiar şi de la depărtare, căci el este puternic, iar eu sunt un nimic într-o mare de oameni importanţi. 0 fricoasă printre luptători. Privindu-l acum, mă întreb unde a dispărut băieţelul de altădată, acel copil mic şi blând care râdea din orice prostie. Acel copil care îmi jurase prietenie veşnică a devenit acum un om matur şi complet necunoscut mie. Fără a mă gândi la faptele mele, ridic mâna în aer, mimând un salut prostesc şi nelalocul lui. Abia când sprâncenele i se unesc pe frunte am curajul să-mi las mâna să cadă răpusă pe lângă corp şi să îmi reproşez mental prostia făcută.

Continui să îl privesc cu acel gram de speranţă plantat în sufletul meu inocent, sperând că necunoscutul îmi va răspunde în cele din urmă. Dar nu o face, ci îşi întoarce privirea indiferentă şi rece, zdruncinându-mi lumea. Nu am nevoie de încă un prieten fals! Asta îmi tot repet, însă nici eu nu îmi cred cuvintele. Altfel, cum mi-aş putea explica de ce în locul inimii pot găsi acum doar un fum dens şi scrum?! Un loc gol şi rece. Exact ca el! Exact ca persoana care a devenit! Nu mai ştiu de cât timp a dispărut din viaţa mea şi puteam să jur că deja i-am uitat trăsăturile angelice.
însă, cu toate că s-a schimbat mult, reuşesc să îl recunosc şi aş putea face asta chiar şi într-un ocean de oameni. L-aş putea recunoaşte şi peste cincizeci de ani la fel de uşor. A fost sprijinul meu, căci adevărul e că, oricât mi-aş dori să privesc în trecut şi să mă mint că viaţa mea a fost una strălucită, nu am cum.
Nu când ştiu că oamenii au fost plătiţi să îmi ofere iubire, căci, în oricare orfelinat din lume, copiii primesc iubire contra cost. Şi sunt destul de sigură că, atunci când am plecat, Hades s-a simţit singur şi abandonat, precum o casă părintească uitată de cei care, cândva, îi oferiseră viaţă. Un trup gol! Singurul meu prieten. Alinarea mea în zilele ploioase şi căldura din nopţile geroase ale iernii. Faptul că nu a beneficiat de iubirea părintească l-a schimbat atât de tare, oare? Sau faptul că a rămas al nimănui, într-un loc în care soarele uită să răsară, iar norii sunt singurii tăi prieteni? Cândva, ne aveam unul pe altul! Acum, ce mai avem? Ce mai deţin eu? Am avut o familie care m-a iubit, deşi nu i-am aparţinut cu adevărat. Am primit un acoperiş deasupra capului şi o masă caldă în fiecare seară. Îl am pe tata şi ştiu că, orice s-ar întâmpla, părintele meu, cel de acum, mă va iubi mai presus de orice. Dar el ce are în afară de câteva răni necicatrizate pe suflet şi urmele tuşului pe pielea catifelată?!
Ies din gândurile în care m-am pierdut şi mă uit la băiatul atât de cunoscut cândva. îmi doresc să am tăria să alerg spre el, să îl strâng în braţe şi să îi promit că nu îl voi mai elibera din strânsoare, indiferent de consecinţe. Vreau să îl simt întru totul. Să îl simt pe el, cel de acum, şi pe el, cel de atunci. Pentru prima oară, îmi simt inima bătând nebunește în piept, acompaniată de o slabă stare de leşin, care a venit la pachet cu toate aceste sentimente stranii şi atât de necunoscute. Nu îmi doresc un prieten fals, însă îl doresc pe el. Mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva!
Priveşte-mă, Hades, aşa cum o făceai cândva! Aleargă spre mine cu braţele deschise şi lasă-mă să mă bucur pentru o secundă de căldura corpului tău, care mi-a lipsit atât, atât de mult! Te-ai schimbat, Dumnezeule, te-ai schimbat incredibil de mult! Chipul tău nu mai exprimă blândeţe, ci ură. O ură incapabil de învins, nimicitoare, care mi-ar fărâma inima într-o fracţiune de secundă. Şi, cu toate astea, te vreau! Lângă mine, în viaţa mea. Te vreau în atât de multe feluri, încât capul mă doare din cauza ideilor prosteşti care îmi învăluie trupul în oceanul rece din privirea ta senină!
îmi înghit propria salivă, simţind cum aceasta îmi produce arsuri pe esofag. închid doar pentru o clipă ochii, iar atunci când mă întorc pentru a-l căuta în mulţime, observ că a dispărut. Precum un vis mult prea frumos într-o seară furtunoasă de toamnă. îi pot încă simţi braţele mici şi subţiri din copilărie în jurul trupului meu fragil şi modul în care degetele sale lungi şi fine se strecoară printre şuviţele răvăşite ale părului meu, cândva brunet. Precum mângâierea unei brize de vară, pe chipu-mi asudat din cauza căldurii sufocante.
îmi şterg frustrată lacrima atunci când ea se prelinge, fără permisiune, pe obrajii mei uscaţi de vânt şi suspin adânc. Am uitat de când lacrimile de dor nu mi-au mai inundat privirea. De când nu mi-am mai simţit viaţa inutilă din cauza lui. îl văd pe Hades cel din trecut şi nu îl pot compara cu cel din prezent. Hades, prietenul meu drag, cel care mi-a fost deopotrivă protector şi frate, ar fi alergat spre mine. M-ar fi strâns la pieptul său cald, fără a se simţi intimidat de privirea celor din jur, şi mi-ar fi şoptit că astăzi sunt mai frumoasă decât am fost vreodată.
Iar eu, precum o fetiţă naivă, l-aş fi crezut. M-aş fi pierdut în albastrul oceanic al ochilor săi şi i-aş fi mângâiat chipul drag cu degetele tremurânde. Aş fi surâs, atunci când el şi-ar fi aşezat palma caldă pe obrazul meu, şi mi-aş fi lăsat capul să se odihnească în palma sa mare. înainte să realizez, buzele noastre s-ar fi unit într-un sărut dureros, dar atât de plăcut. Un sărut care ar fi învins timpul ce ne-a ţinut separaţi, iar eu, fericită, i-aş fi înconjurat gâtul cu braţele. Şi m-aş fi abandonat neputincioasă acelor braţe tatuate.

— Maria! Tresar cu putere auzindu-mi numele pronunţat de vocea cunoscută şi îmi şterg lacrimile încă prezente pe obraji, înainte de a mă întoarce spre Yarris. Te simţi bine? mă întreabă acesta şi aprob absentă, continuând să caut din priviri acel chip necunoscut, care cândva, pentru mine, a însemnat totul.
— Am... Am nevoie de aer, şoptesc înainte să îmi conştientizez cuvintele şi fac cale întoarsă, păşind clătinat din cauza alcoolului în exces spre locul în care l-am văzut ultima dată.
Simt cum ceva în mine se frânge în mii de bucăţi inegale şi, cu fiecare pas făcut, realizez că această petrecere nu este ceea ce m-am aşteptat să fie. Colanţii mei din piele neagră mi se par nepotriviţi şi încerc cu disperare să îmi acopăr abdomenul dezvelit cu bustiera minusculă pe care o port. îmi umezesc obsesiv buza inferioară cu vârful limbii, realizând, pentru prima oară, gustul amar care mi-a acoperit întreaga cavitate bucală.
Picioarele prind voinţă proprie, părând să se învârtă în cerc, căutând ceva ce probabil a fost doar rodul imaginaţiei mele. încăperea se învârte cu mine, dovedindu-mi încă o dată starea mea profundă de ebrietate. Am petrecut mai mult decât era cazul. Aceeaşi masă de data trecută mi-a fost prietenă şi în această seară, ţipetele extaziate ale celor din jur încă îmi tulbură liniştea şi îmi văd trupul bălăngănindu-se pe această bucată de lemn, chiar dacă acest lucru s-a întâmplat cu o oră în urmă. Aroma alcoolizată a prietenului meu încă îmi persistă pe limbă, menită să mă tulbure mai mult decât eram deja, şi îmi şterg buzele, frustrată de evenimentele neaşteptate din această seară. Sunt sigură că imaginea lui Hades a fost doar rodul imaginaţiei mele, întrucât posibilitatea de a ne afla amândoi în acelaşi loc este inexistentă. Mă încăpăţânez să nu cred în destin şi în puterea Universului. Nu îmi doresc să concep ideea unei forţe supranaturale care, pentru câteva secunde, îmi fură lucrul la care am visat încă de la o vârstă fragedă. Dacă el s-a întors doar ca să dispară din nou? Dacă timpul i-a şters din minte chipul meu, iar numele meu a uitat de mult să i se piardă printre buze? Dacă el, iluzia minţii mele, a dat uitării amintirile noastre, precum frunzele se pierd în adierea vântului? Cu mişcări lente, scot portmoneul din micuţul buzunar al hanoracului subţire, privind poza din care o fetiţă timidă şi un băiat curajos zâmbesc unul spre celălalt. Pare că îi leagă o iubire veşnică, pe care timpul nu este capabil să o nimicească. îmi trec degetele peste chipul fragil al lui Hades, privindu-i trăsăturile copilăreşti, şi îmi las trupul să se prelingă, până când posteriorul meu face contact cu bordura albă de beton. îi simt răceala trecându-mi prin oase, însă trupul meu deja ameţit este incapabil să conştientizeze frigul care mă acaparează uşor, uşor. Tremur într-atât de tare încât dinţii îmi clănţăne şi genunchii mi se izbesc între ei. îmi prind buza inferioară între dinţi, punând presiune asupra ei. Gustul metalizat al sângelui îmi invadează cavitatea bucală, iar eu mă bucur de el precum un copil mic în seara de Ajun, căci, astfel, reuşesc să separ realitatea de fantezie.
Patru zile de la sosirea mea într-un oraş nou. Patru zile în care am avut parte de mai multă acţiune decât în întreaga mea viaţă. încă nu sunt conştientă de fiecare eveniment la care am asistat în ultimele ore. Sheryl, Yarris, mutarea mea bruscă. Toate par doar un decor sumbru, fără de folos. Mă simt inutilă, deoarece nu sunt capabilă să îmi controlez viaţa sau privirea, care încă îl caută pe el debusolată. Şi atunci îl zăresc din nou. Şi timpul se opreşte în loc, aşa cum se întâmplă în filmele stupide de dragoste. Clipesc lent, în timp ce ochii mi se plimbă pe trupu-i bine sculptat. De la picioarele lucrate, la spatele lat şi apoi la chipu-i de nerecunoscut, însă incredibil de frumos. Ţine o fată roşcată în braţe, o fată al cărei chip îngeresc ţi se pare de-a dreptul fascinant. Braţele sale, atât de puternice o ţin strâns la pieptul său, iar eu nu am nici măcar puterea sau răgazul de a mă imagina pe mine acolo, în locul ei. Ochii ei verzi de smarald sunt uşor de observat de la o distanţă considerabilă şi îmi strâng degetele în pumn când mi se pare că le zăresc buzele unindu-se într-un sărut perfect. Sărut la care am tânjit cu vehemenţă acum câteva secunde. Mâinile ei se aşază pe obrajii lui perfect conturaţi, strângându-i în căuşul palmelor sale, în timp ce trupul meu se sfărâmă în atât de multe feluri imposibile.
îi văd, dar sunt într-o transă care nu îmi permite să mă deplasez înspre ei. îl simt atât de aproape şi, totuşi, atât de îndepărtat. Precum un vis, prea frumos să devină realitate, dar care, totuşi, ţi se pare atât de real, încât îţi zbârleşte pielea şi îţi smulge un suspin din adâncul sufletului. Un suspin care parcă îi strigă numele şi îi îndeamnă privirea să te caute în mulţime. însă privirea lui nu mă caută, căci el este prea surd ca să îmi audă suspinul, să îmi zărească deznădejdea şi, cel mai important... să mă recunoască!

Mi-ai lipsit atât de mult, Hades!
Picioarele încă îmi tremură şi calc nesigură pe covorul de cioburi care s-a format în sufragerie. Privirea mea pierdută îl caută pe Yarris şi un zâmbet mic, încărcat de frustrări şi nelămuriri, îmi apare pe chip la vederea celor doi gemeni. Nu am ajuns să îi cunosc într-atât de bine încât să îi consider prieteni, însă, în sânul lor, mă simt în siguranţă. Poate că aşa şi sunt sau poate creierul meu făcut scrum nu digeră situaţia aşa cum ar trebui să o facă.
Mă aşez pe una dintre scările care duc spre etaj, privind spre ei. Le aud râsetele, dar nu mă pot concentra la discuţia care are loc între ei. Inima mea nu a fost niciodată într-atât de rănită. Mi-am imaginat de atât de multe ori modul în care Hades avea să reacţioneze când ne vom reîntâlni şi nici măcar unul dintre visele mele copilăreşti nu îmi prezentase această versiune hilară a situaţiei, al naibii de dureroasă. Uneori, visele rămân doar vise şi atât. în viaţa reală, dorinţele nu se împlinesc! Ceva moare înăuntrul meu. Probabil sufletul, incapabil să accepte deznodământul acestei seri. Vrea cu vehemenţă să îmi părăsească trupul. Voi rămâne cu o inimă frântă şi un corp gol. îmi muşc interiorul obrazului cu putere şi nici măcar gustul dezgustător al sângelui nu îmi mai alimentează papilele gustative. Euforia drogului persistă în întregul meu trup, însă eu nu îi mai simt efectul. Efectiv, nu simt nimic! Durerea dispare, luând şi fericirea cu ea. Zâmbetul îmi părăseşte chipul şi nici lacrimile nu vor să apară.
în fond, de ce sufăr atât? Am reuşit să supravieţuiesc fără el, o voi face şi de acum încolo! îmi spun de una singură, în încercarea de a mă convinge. însă, cum poţi sta departe de un vis aproape împlinit? îmi doream să îl văd şi l-am văzut. îmi doream să îl strâng în braţe, însă nu am avut puterea să o fac. Un singur pas ne-a separat de acel eveniment care ar fi strâns toate rămăşiţele inimii mele la un loc, la fel ca odinioară. Dumnezeule, cât de mult l-am iubit! Câte nopţi m-am trezit speriată, strigându-i numele şi căutându-i trupul în întuneric. L-am adorat! A fost singurul om care m-a făcut să rezist când am fost mai fragilă ca niciodată. Simplul gând la îmbrăţişarea lui îmi face inima să bată nebuneşte. Cum poate un simplu om să trezească atât de multe în tine? Hades este cel care m-a rănit de această dată, ignorându-mi complet prezenţa. L-am dorit aproape, iar acum, că l-am avut, nu ştiu cum voi face faţă absenţei sale. Dacă nu îl voi mai revedea? Dacă asta a fost tot? Nu pot să nu mă întreb ce impresie şi-a făcut el despre mine. Poate că nu mă recunoaşte sau nu mă doreşte lângă el. Poate că Hades de acum a alungat orice bucăţică din Hades din trecut. Poate că... Poate că eu mă gândesc prea intens la un lucru irelevant. 0 mână caldă mi se aşază pe umăr, strângându-mă uşor, şi nu trebuia să privesc spre acea persoană pentru a-mi da seama cine este. îi simt rânjetul pe gâtul meu, iar atunci când vocea lui îl strigă pe Chad, bănuielile îmi sunt confirmate.
— Eşti bine? mă întreabă din nou şi mă întorc spre el.
— Da. Aveam nevoie de aer, cred că am băut prea mult.
— Tu mereu bei prea mult, prinţesă. De aceea eşti sufletul petrecerii.
— Iar tu mă adori aşa cum sunt, glumesc, iar el îşi strânge mai tare braţele în jurul meu.
— Suntem făcuţi unul pentru altul, Maria!
Poate că, într-adevăr, suntem făcuţi unul pentru celălalt, Yarris! Ştiu că tu nu mă vei renega niciodată, indiferent cât de mult m-aş schimba. Mă placi exact aşa cum sunt. Poate că mai mult decât ar trebui.
— într-o zi, îţi vei găsi fericirea adevărată, Yarris. Crede-mă ce îţi spun!
— Uau, şi eu credeam că glumeşti când ai spus că ai băut prea mult!
— Eşti aşa un idiot!
— Sunt un idiot, dar sunt al tău, prinţesă! îmi dă părul la o parte de pe chip.
— Şi, te-ai îndrăgostit de vreunul dintre tipii misterioşi de aici? *Habar nu ai,* îmi vine să-i spun. în schimb, ridic din umeri.
— Nu prea, se pare că mie îmi plac idioţii.
Mi-au fost prezentaţi atât de mulţi oameni în această seară! Adolescenţi duri, adolescenţi răniţi şi pierduţi, cărora el le poate oferi calea uşoară de a uita lucrurile. Incredibil, dar această cale este, de fapt, cea mai dificilă. Alcoolul nu face decât să îmi ardă rana din piept mai tare şi să îmi clocotească sângele în vene, însă eu sunt prea înverşunată ca să mă gândesc la consecinţe şi la întreaga durere ce are să erupă ca un vulcan într-o zi.

Drogurile, deşi îmi oferă o stare de linişte sufletească acompaniată de o energie străină, lasă în urma lor o durere insuportabilă de cap şi mâncărimi ale pielii. Dintre toate chipurile străine ale căror mâini le-am strâns într-a mea, unul singur nu mi-a fost prezentat. Cel pe care deja îl ştiu şi, totuşi, cel care îmi doresc să mă recunoască. Cel a cărui mână îmi doresc să o strâng.
Ceva mă atrage înspre el. Poate pericolul care pluteşte în jurul său sau nevoia de a desluşi acele desene pe care şi le-a imprimat pe piele. Vreau să cred că îl cunosc pe Hades şi că fiecare tatuaj are o semnificaţie anume pentru el. Mă întreb dacă, în multitudinea de amintiri, una dintre ele este legată şi de mine. îmi doresc să o facă! Pentru a mă asigura că nu a dat uitării o prietenie frumoasă. 0 legătură frăţească care ar fi luptat contra timpului, una care poate că a învins anii aşternuţi precum o pătură groasă de iarnă peste noi.
Chad îmi zâmbeşte cuceritor ca de fiecare dată şi îşi dă bretonul roşu din ochi, privindu-mă într-un mod atât de blând, încât îmi taie respiraţia. încă îmi doresc să îl întreb de discuţia pe care am purtat-o cu câteva seri în urmă, dar ceva îmi spune că nu voi primi răspunsurile pe care le caut şi că nu are rost să mă zbat degeaba.
Aud vag cuvintele dintre ei. Bani, marfă bună, mai mult alcool şi puicuţe distractive. Genul de chestii pentru care unii adolescenţi ar renunţa la jumătate din viaţă şi pentru care eu mi-aş fi oferit întreaga viaţă pe tavă. îi simt degetele lui Yarris urcând lent spre ceafa mea, împleticindu-se în părul meu de un blond spălăcit şi trăgându-mă cu forţă spre el. Până când capul meu, dat pe spate, se află la nivelul chipului său şi mă sărută pătimaş. Ştiu exact ce îşi doreşte, iar în acel moment, nu drogurile sau băutura îmi vor oferi remediul uitării, ci câteva minute într-o cameră, doar noi doi. Nu aştept ca el să îşi exprime dorinţa, ci mă ridic în picioare, luându-i mâna într-a mea, şi înaintez pe scări. Mă împiedic în propriile picioare datorită sărutărilor ispititoare care au loc între noi. Mâinile sale îmi strâng fesele cu putere, iar capul mi se înclină instinctiv, lăsându-i dinţii să îmi sape în piele. Vreau să îmi ofere o altfel de durere. Una plăcută, care să îmi încingă sângele şi să mă înalţe pe culmile plăcerii.
Ajunşi într-una dintre camerele necunoscute, închid uşa cu piciorul în urma mea. Sunt imediat trântită de lemnul dur şi gura îmi este asaltată aproape sălbatic. Nu mă împotrivesc, îl trag pe Yarris mai aproape şi-i înconjor gâtul cu braţele. îl sărut cu furie şi disperare, încercând să scap de orice sentiment ce a pus stăpânire pe mine mai devreme. El îmi prinde braţele în căuşul palmei sale, deasupra capului, coborând cu gura la nivelul sânilor mei plini. Mâna sa liberă coboară până la betelia pantalonilor mei. Un singur deget se strecoară dincolo de barieră, mângâindu-mi partea de sus a vulvei. Susur printre dinţi, cu stomacul strâns ghem. Nu îl grăbesc, îi permit să mă tachineze până în clipa în care un alt deget se alătură celuilalt şi alunecă în jos. Gem când mă pătrunde cu mişcări lente. Nodul dinăuntrul meu se strânge tot mai tare, dar nu-i dau voie să se rupă. Mă dezbrăcă lent,
mângâind fiecare bucăţică de piele aflată la vedere, apoi îşi dă jos tricoul, mă întoarce brusc cu spatele şi îmi leagă mâinile cu materialul fin. Nu este prima dată când o face. Iubeşte să deţină controlul, iar eu iubesc să i-l ofer.
— Mă vrei? îmi susură, trasându-mi cerculeţe imaginare cu limba pe linia coloanei, îmi arcuiesc spatele spre el, gâfâind.
— Răspunde, îmi cere, strângându-mi părul în pumn. Spune-mi ce vrei să îţi fac, Maria!
— Cred că e timpul ca tu să cobori în jos, rostesc printre gemete.
— E cu datorie?
îi simt rânjetul diavolesc peste pielea spatelui meu.
— Oh, iubitule, dacă era cu datorie, îmi erai dator vândut!
Nu mă întoarce. îi simt degetele agăţând betelia boxerilor mei şi coborându-i pe coapse. îmi despart picioarele fără să îmi ceară, iar el coboară cu limba până la linia fină dintre fese. Abia apoi, îmi roteşte trupul şi gura sa ajunge acolo unde am nevoie să îl simt. Nu îi pot prinde parul datorită legăturii, dar îmi apăs degetele peste lemnul dur al uşii.
— Este bine?
Cuvintele lui vibrează prin mine.
— Fenomenal, susur.
Revine la nivelul meu. îmi ridică un picior peste şoldul său şi mă pătrunde. Savurez tot ce îmi oferă, eliberându-mi mintea de gânduri. De Hades. Mă ridică pe braţe şi mă poartă spre pat.

Trupul mi se mişcă, încercând să se desprindă din strânsoare odată cu pulsaţiile puternice dintre picioare.
— Fii cuminte, mă avertizează. Astăzi nu ai voie să fii fetiţă rea!
Trupul meu, înfăşurat în cearşaful de un alb imaculat, se odihneşte pe pieptul îmbibat în sudoare al lui Yarris. Respiraţia sa caldă mi se izbeşte de creştet, însă tot nu îmi oferă acei fiori electrici despre care am citit în atât de multe cărţi.
Suntem doar noi. Doi adolescenţi ameţiţi după o partidă extenuantă de sex. Doi adolescenţi care păstrează liniştea din cauza fricii de a nu spune ceva greşit şi total neadecvat.
Atât de multe trăiri, atât de multe stări inventate doar pentru a arăta faţa frumoasă a iubirii, şi nu pe cea a bestiei. Iubirea, bestia crudă care se hrăneşte din inima unor oameni slabi, nu mă va prinde în ghearele sale ascuţite. 0 voi păcăli în aşa fel încât, la final, se va îndrăgosti de mine şi eu voi ieşi învingătoare.
— M-am simţit extraordinar! îmi aduce Yarris la cunoştinţă, iar eu zâmbesc, trecându-mi degetele prin puţinele fire de păr care-i împânzesc pieptul.
Aş vrea să îi spun că experienţa trăită cu câteva minute în urmă a supt şi ultimul gram de vlagă din mine şi chiar aşa şi este. Aş vrea, în acest moment, să îi declar dragostea doar pentru a scăpa de acele sentimente atât de străine şi neplăcute, dar nu o fac, ci rămân tăcută la pieptul lui, privindu-l cum trage cu patos dintr-o ţigară şi dorindu-mi să fac acelaşi lucru, întrucât nevoia de nicotină îmi chinuie plămânii, iar nevoia de el îmi chinuie inima.
însă, nu am puterea. Nu fac nimic din ce mi-aş dori şi cred că, pentru câteva secunde, chiar şi gândurile mele rămân tăcute. Nu mai aud nimic altceva în afară de o linişte sinistră şi felul în care respiraţia sa fierbinte îi părăseşte nările. Sunt captivă într-o lume a mea. Dar nu una plină de unicorni şi curcubeie. în cazul meu, este o lume încărcată de plante frumos mirositoare şi câteva persoane cu care să le împart, pentru a spori distracţia.
Nu este momentul ăla clişeic în care mi-l imaginez pe Hades în locul lui Yarris, ci într-un colţ al camerei întunecate îmi imaginez o bătrânică în lenjerie intimă, dansând Macarena. Treburile se încing, iar imaginaţia mi-o ia razna şi îmi strâng cu putere ochii, înainte ca această bătrânică să îşi dezvăluie o parte a corpului pe care eu nu îmi doresc să o zăresc. Nici nu am realizat când râsul meu colorat răsună puternic în cameră, însă tresăritul iubitului meu îmi stârneşte un alt hohot zguduitor, iar el mă acompaniază, crezând, cel mai probabil, că este un efect al substanţei incolore din venele mele. îmi sărută fruntea, apoi obrajii şi nasul. Mă priveşte ciudat, într-un fel care trezeşte demonii din mine, şi îi arunc o privire urâtă drept răspuns. Nu vreau ca, prin absurd, să nutrească sentimente pentru mine, întrucât niciodată nu voi fi capabilă să i le înapoiez. Nu îmi doresc să mă simt datoare! Nu îmi doresc să îl rănesc, obligându-l să mă abandoneze în propria-mi tristeţe!
— Ce este? întreb ofticată.
— Ştii că eşti cea mai frumoasă fată dezbrăcată pe care am văzut-o? îmi muşc buza şi mă fâstâcesc între aşternuturi.
— Yarris...
— Şi, cu toate acestea, nu te pot dori doar pe tine, mă întrerupe el, luându-mi o piatră de pe inimă, îi sunt recunoscătoare, deoarece el, mai bine decât oricine, ştie de ce sunt în stare. Iubirea îmi e necunoscută şi aşa îmi doresc să rămână. Doar un lucru despre care am auzit, însă nu am avut niciodată plăcerea de a-l experimenta.
Sentimentele sunt interzise într-o astfel de lume. Aici, distracţia şi satisfacerea propriilor plăceri triumfă. Ne folosim unii de alţi. Eu mă folosesc de Yarris pentru a uita, iar el se foloseşte de mine pentru plăcerea lui trupească. Asta iubeşte el la mine. Trupul. Şi felul în care ne potrivim sexual, întrucât doar în pat pot elibera adevăratul demon din interiorul meu. Doar între patru pereţi abandonez gândurile şi devin ceea ce vreau cu ardoare să devin.
îl intrigă această parte a mea lipsită de inhibiţii şi poate puţin psihopată. îi simt muşchii braţelor contractându-se când geamătul sonor îmi părăseşte buzele şi felul în care mişcările mele se potrivesc perfect cu ale sale, alerte şi în căutare de eliberare. Yarris este unul dintre pionii tablei mele de şah. El se bucură ajungând la regină, iar eu mă bucur înainte să îl înhaţ. Poate că, până la urmă, dintre noi doi, eu sunt cea diabolică.

— Yarris, am văzut un băiat, îmi fac eu curaj să vorbesc, descriindu-l pe Hades fără a oferi prea multe detalii. Păr şaten închis, ochii albaştri *şi nenumărate tatuaje pe care eu îmi doresc să le privesc de aproape.* Bineînţeles, ultima parte nu i-o spun, ci o adaug mental în şirul gândurilor mele păcătoase.
— Mmm... Murmură el, muşcându-mi pielea umărului. Cumva acest băiat ţi-a stârnit interesul, domnişoară?
Inspir adânc. Habar nu ai ce a stârnit Hades în mine, Yarris! Nu doar interesul, ci şi o parte pe care o crezusem moartă. Mi-a stârnit inima şi afăcut-o să bată mai tare ca niciodată. Când l-am văzut, nu doar lumea mea s-a zguduit, ci întreg Universul! Am simţit că sufletul îmi pluteşte mai sus de nori, ca mai apoi, să fie zdrobit cu forţă de cimentul dur. După mama, el a fost singura persoană pe care am iubit-o cel mai mult. Nu mai am forţa de a iubi. Am pierdut-o odată cu persoanele dragi. Dar, dacă odată cu el, revine şi ea? Ce voi face atunci, Yarris? îl întreb mental, însă el nu îmi poate răspunde, închid ochii, iar o altă amintire despre Hades mi se strecoară în minte şi o las să mă învăluie.
— Când o să creştem mari, o să te iau departe de aici, Maria!
— Şi unde vom merge? l-am întrebat plină de speranţă.
— îţi voi construi o casă, mi-a zâmbit. Cu gard alb şi flori, aşa cum a făcut bărbatul din filmul pe care ni l-a arătat Helen!
— Şi pot să îmi iau un câine? Unul alb?
— Poţi să îţi iei câţi câini vrei. Le voi face o casă şi lor!
— Promiţi?
— Pe degeţel!
Răsuflu uşurată, remarcând absenţa tatălui meu, când, pe la şase dimineaţa, clătinându-mă pe picioare şi mirosind puternic a alcool, dau buzna în casă. Picioarele mi se împleticesc între ele, în urechi încă aud bassul muzicii şi tălpile îmi sunt în flăcări.
Nu îmi amintesc când sau cum am ajuns din nou la parter în timpul petrecerii şi am început să beau din nou. l-am cerut iubitului meu o altă doză din elixirul distracţiei şi, ca un iubit grijuliu ce este, mi-a oferit mai mult decât încântat ceea ce aveam nevoie. Câteva ore mai târziu, alcoolul din mine a încercat să iasă afară şi tot ce îmi amintesc este o Sheryl amuzată, care m-a împins în taxi, mi-a plătit cursa şi i-a dat adresa tipului bărbos.
Săracul bărbat, a încercat cu atâta măiestrie să poarte o discuţie cu mine, probabil pentru a-mi lua gândul de la voma care mi se plimba în gură, pentru că nimănui nu îi place ca cineva să vomite în maşina sa frumos mirositoare! Printre câteva mormăieli şi probabil un somn scurt, taximetristul m-a trezit şi mi-a deschis portiera, ajutându-mă să mă deplasez până în faţa lemnului masiv al uşii
înainte să închid uşa în urma mea, am observat o bătrânică privindu-mă cu reproş şi, din instinct, mi- am ridicat degetul mijlociu în aer, salutând-o.
în drumul meu spre etaj, mă lovesc de mobila amplasată strategic, reuşind să sparg una dintre vazele preferate ale tatei. *„Ups!”,* mormăi, continuându-mi drumul. Scările par cel mai mare duşman al meu. Se înclină şi distorsionează, jucându-se în faţa ochilor mei. îmi frec fruntea, dar imaginea nu devine mai clară nici măcar puţin.
Renunţ la ideea de a le urca, întrucât genunchii par pe cale să îmi cedeze dintr-o clipă într-alta, şi, în schimb, mă arunc pe canapea. Ca de obicei, îmi molfăi limba încercând să alung starea de vomă. îmi simt gâtul uscat, însă sunt mult prea obosită pentru a mă ridica din nou. Oasele îmi sunt moi, gelatinoase, iar camera se învârte din ce în ce mai puternic. îmi întind mâna peste braţul canapelei, sprijinindu-mă de parchet. Sunt beată şi tristă. Nevoia de a plânge s-a instalat în mine şi nu o pot alunga. Inspir adânc, iar parfumul canapelei mi se strecoară în căile nazale. Miroase a tapiţerie de piele nouă.
Nu ştiu când reuşesc să adorm, dar cert este că razele puternice ale soarelui îmi înceţoşează acum privirea şi aud vag cum cineva îmi repetă obsesiv numele. însă somnul profund nu îmi permite să îmi separ genele, când ele tânjesc atât de tare să rămână unite.
Sar ca arsă în şezut când un pahar cu apă rece îmi taie respiraţia. îmi privesc tatăl printre sprâncenele aproape unite de furie. înjur în barbă, pe un ton care nu îi permite să îmi desluşească cuvintele, şi îmi strâng braţele defensiv la piept când îşi începe morala. Probabil

întreg mapamondul îi poate auzi ţipetele şi, văzând că nu dau niciun semn de viaţă şi că aproape salivez pe braţul canapelei, oftează şi se lasă la nivelul chipului meu.
— Nu ştiu ce să fac, Mya! Chiar nu ştiu! Mă simt neputincios, şi fără mama ta lângă mine... Te rog, eşti ultimul lucru frumos din viaţa mea, nu mă părăsi şi tu!
Starea mea de mahmureală este rapid alungată de aceste vorbe încărcate de regret şi tristeţe. Tatăl meu regretă multe, dar niciodată decizia lui şi a mamei de a mă înfia. Pentru el, sunt copilul său şi atât. Nu îi port sângele în vene, dar el m-a crescut cu greu şi m-a educat cu răbdare. Mama m-a învăţat să mă comport ca o domnişoară, iar tatăl meu a fost atât de mândru privindu-mă crescând! Până când m-am pierdut. Căci acest lucru nu îl conştientizează acest om cu ochii albaştri-verzui din faţa mea: nu el mă pierde pe mine, ci eu îmi pierd propria-mi persoană, bucăţică cu bucăţică. Vreau să adopt tehnica lui Sheiyl şi să par indiferentă în faţa vorbelor sale care îmi zgârie sufletul, dar, înainte să realizez, o lacrimă mi se prelinge pe chip, urmată de alte câteva sute. Nu ştiu cu siguranţă de ce plâng. Plâng atât de des în ultima vreme, încât am început să cred că metabolismul meu a suferit în urma schimbărilor şi că aceste manifestări vin la pachet. Urăsc să plâng în faţa cuiva. Mă simt slabă şi neputincioasă în astfel de momente. Cum oare pot fi o adolescentă rebelă, dacă îmi las sufletul să se scalde în durere? Cum pot fi o fiinţă fără suflet, când el mi se scurge în picături sărate pe obrajii roşii şi uscaţi? Cum pot fi orice, când am ajuns să nu mai fiu nimic?
— Şhhh, îmi şopteşte tata, legănându-mi trupul în braţele sale.
Nici măcar nu am realizat când s-a aşezat pe partea udă a canapelei, prinzându-mă în braţele sale protectoare. îmi mângâie creştetul capului, repetându-mi cât de minunat vor decurge lucrurile de acum înainte. Dar eu nu mai sunt fetiţa de altădată şi aceste cuvinte, în loc să mă liniştească, mă fac să plâng mai tare.
îmi e dor de mama şi de puterea ei de a ne ţine uniţi! îmi e dor de noi toţi, ca o familie!
— Ştii că tot te voi pedepsi, nu-i aşa? îmi spune tata şi izbucnesc în râs printre lacrimi, aprobând frenetic.
— Ştii că voi uita cuvintele tale imediat după ce le rosteşti, nu-i aşa?
El oftează, eu chicotesc, iar el mă strânge din nou la pieptul său părintesc. Poate încă mă aflu sub influenţa drogurilor, dar pot să jur că îi aud inima frângându-se în piept. Sau, cel puţin, cioburile lăsate în urmă de moartea mamei, călcate în picioare de fiica lui prea mult iubită. Şi, într-adevăr, mă iubeşte prea mult, în ciuda tâmpeniilor pe care obişnuiesc să le fac. Mă strâmb dezgustată când mă anunţă că mâncarea e gata, încercând să îmi amintesc ultima masă luată.
— îţi place Spokane până acum? încearcă să facă conversaţie.
— Da, cred că încep să mă obişnuiesc. El aprobă, luând o gură de cafea.
— Am văzut că ţi-ai făcut prieteni noi.
— Mhm, confirm.
îi privesc mâinile unite peste masă.
— Tot ce fac, este pentru binele tău, Maria! Nu am încercat să te despart de vechii tăi prieteni pentru că ai devenit rebelă. Ci pentru că ai început să te pierzi în lucruri pe care nu ar trebui să le cunoşti, îşi scutură capul. Everett era plin de amintirea mamei tale. M-am gândit că, dacă ne mutăm altundeva, va fi mai uşor pentru tine.
— Nu voi putea să o uit vreodată, răspund. Putem să ne mutăm pe lună, tată, şi tot nu va durea mai puţin!
Pentru câteva momente, nu facem decât să ne privim în linişte.
— Haide, mănâncă-ţi mâncarea! mă îndeamnă pe ton blând.
Stomacul mi se strânge ghem de la mirosul cartofilor prăjiţi şi cu greu reuşesc să mănânc câţiva, înainte ca tata să îmi permită să plec de la masă. Iubeşte să deţină controlul, iar uneori, pentru a-l face fericit, îl păcălesc pentru scurt timp că zarurile jocului se află în mâinile sale. Dar degeaba, dacă mutarea pe care o voi face îmi va oferi câştigul. Sau pierzania.
Este cea mai banală zi dintre cele cinci zile petrecute într-un oraş nou şi în acelaşi timp vechi. Urmăresc câteva episoade ale serialelor la care am rămas în urmă. Fac un duş şi mă îmbrac în haine largi şi confortabile. Petrec absolut o zi normală. Fără prieteni, băutură, droguri sau alte tâmpenii adolescentine. Mă simt eu, cea din trecut, şi, într-un fel sau altul, vreau să cred că acea persoană încă mai există în interiorul meu.

Gândul încă îmi fuge din când în când la chipul lui Hades şi nu îmi pot explica mâncărimile ciudate ale stomacului, care sosesc odată cu imaginea lui în mintea mea. Pur şi simplu, inima mea se suprasolicită doar imaginându-şi acei doi ochi albaştri şi respiraţia îmi devine greoaie. Nările mă ard, la fel şi palmele care mă furnică. Ignor fiecare mesaj al lui Sheryl în care mă întreabă dacă poate trece pe la mine sau al lui Yarris, care se interesează de starea mea şi îmi aduce la cunoştinţă câtă plăcere i-am oferit cu o seară în urmă.
Am nevoie de câteva ore în care creierul meu sângerând să îşi vindece rana. Gătesc după mult timp, făcând acele brioşe cu ciocolată pe care mama le făcea la fiecare sfârşit de săptămână şi mă bucur de aroma lor. Nu sunt la fel de bune ca ale ei, însă niciodată nu o voi putea egala, indiferent despre ce este vorba.
Eu sunt doar un copil, pe când ea a murit fiind cea mai minunată femeie. îmi amintesc ochii ei cenuşii, atât de asemănători cu ai mei şi faptul că, în toţi aceşti ani, oamenii au crezut că, într-adevăr, eu îi sunt fiică. Mă bucuram de asemănarea noastră copleşitoare şi de modul în care bătrânelele din oraş ne priveau cu blândeţe. Nu de puţine ori, acea femeie a fost declarată sora mea de către persoanele din jur şi, tot de atâtea ori, colegii mei de şcoală au încercat să îi intre pe sub piele. Mama mea a fost definiţia cuvântului MILF[1].
Mă ridic din pat, luând telefonul de pe noptieră când acesta vibrează scurt şi oftez din nou la vederea numelui lui Yarris. în minte îmi apare vag amintirea unei discuţii de seara trecută şi îmi muşc obrazul cu putere, realizând disperarea mea de a afla mai multe despre băiatul cu ochi oceanici şi inimă de gheaţă.
— Yarris, am văzut un băiat, îmi fac eu curaj să vorbesc, descriindu-l pe Hades, fără a oferi prea multe detalii.
— Mmm... murmură el, muşcându-mi pielea umărului. Cumva acest băiat ţi-a stârnit interesul, domnişoară?
— Ce?! Nu, normal că nu! ridic tonul, mai mult decât trebuie, privindu-l ameninţător. Doar că, dintre toate persoanele de la această petrecere, cred că el e singurul pe care nu mi l-ai prezentat, înalţ din umeri indiferentă.
— Nu este singurul, dar probabil doar pe el l-ai remarcat, datorită tatuajelor multiple. E nebun omul, râde Yarris din nou şi mimez un zâmbet, pentru a nu da de bănuit. Adevărul e că nu ştiu multe despre el. E retras, petrece timpul doar cu Dolores.
Roşcata, îmi spun în minte, strângându-mi degetele în pumni de frustrare.
— Ştiu doar că îl cheamă Hades şi vine dintr-un orfelinat oarecare, cred că anul trecut a ieşit de acolo, îmi aduce Yarris la cunoştinţă şi aprob robotic. Dolores a ieşit anul ăsta, mi se pare că din acelaşi orfelinat. Au genul ăla de relaţie din copilărie sau ceva de genul.
îmi simt sângele pulsând cu viteză în vene şi îmi ronţăie interiorul obrazului pentru a-mi ţine în frâu supărarea. Hades m-a înlocuit. Dolores mi-a luat locul, iar acum, eu sunt o necunoscută, pe când ea este totul...
Tot ce trebuie eu să fiu!
A rămas singur. A rămas al nimănui, iar ea a apărut şi i-a vindecat rana din piept creată de fetiţa pe care
el o iubea cel mai mult. Trist este că nu l-aş fi părăsit niciodată din propria voinţă. Dacă aş fi putut să
aleg, acum eu aş fi în locul lui Dolores. Eu i-aş lua obrajii în palme şi l-aş săruta apăsat. îmi doresc să am
un buton de călătorie în timp, care să mă ducă din nou în braţele sale. Chiar dacă ne era foame sau frig,
chiar dacă nu aveam părinţi, ne aveam unul pe celălalt şi era suficient.
Hades a fost universul meu, iar eu al lui. Până în clipa în care am renunţat să mai fim.

Până când am uitat unul de altul

.Capitolul IV

Şi demonii au fost îngeri înainte de a fi izgoniţi din Rai!

I MILF- Mamă cu care aş vrea să mă culc

Nu l-am mai văzut pe Hades din acea seară. Au trecut deja două săptămâni şi timpul continuă să treacă, ca şi cum nici măcar nu s-ar fi întâmplat vreodată. 0 parte din mine încă mai crede în rodul imaginaţiei mele, iar alta îşi doreşte să se bucure din nou de acea privire albastră plină de secrete. îmi repet în mod obsesiv faptul că el nu m-a recunoscut, încercând să alung cu orice preţ ideea indiferenţei sale. Nepăsarea este cea mai dureroasă armă, mai ales când trăgaciul său este îndreptat înspre tine.
Vântul începutului de toamnă îmi flutură părul de un blond spălăcit şi încerc cu greu să îl menţin locului, cât timp directoarea noului liceu îşi ţine discursul. Arunc priviri fugare în jurul meu, privind adolescenţii a căror viaţă fericită se citeşte pe chipurile lor zâmbitoare. Părinţii, mândri din cale-afară, împânzesc gazonul curţii, susţinându-şi cel mai de preţ lucru şi măsurând profesorii din cap până în picioare, în încercarea de a-şi face o părere în privinţa acestora.
Am refuzat ca tata să mă însoţească. Ar fi nedrept ca el să se afle aici, fără mama. Ar fi fost ruşinos ca prietenii mei să îl vadă alături de mine şi deja le aud şuşotelile răutăcioase în legătură cu ceilalţi elevi. Chad priveşte boboacele, gândindu-se deja la o iniţiere păcătoasă. Chase, încă singur, întrucât tot ce şi- a dorit de la acea fată a fost virginitatea, îşi susţine fratele şi, pentru prima oară, observ asemănarea dintre ei. Yarris se află aici datorită mie, zicând că nu îşi doreşte să mă lase pradă altor băieţi, iar Sheryl îşi trece adeseori mâna prin părul roz, privind echipa de fotbal.
Mi se pare aproape hilar modul în care ne aflăm toţi în această zi. Mahmuri şi cu ochelari de soare la ochi, pentru a ascunde cearcănele proeminente. Capul încă îmi vâjâie şi abia mă ţin pe picioare. Mâna lui Yarris îmi înconjoară mijlocul, menţinându-mi stabilitatea, şi rar îi mai arunc câte un zâmbet drept mulţumire. îl simt încordat şi plictisit în spatele meu, iar şoaptele sale mi se izbesc de gât şi se pierd în firicelele de păr ale cefei mele.
Privind din exterior, interiorul instituţiei pare împânzit cu flori colorate, căci într-atât de viu sunt îmbrăcaţi elevii. Cu excepţia noastră, bineînţeles. îţi pierzi privirea prin jur, neştiind la ce culoare ai putea să te opreşti, iar în mijlocul acelor culori, o pată neagră se extinde uşor. Elevii şuşotesc de zor, aruncându-ne priviri superioare, şi mă abţin cu greu să nu răbufnesc, căci, într-un institut precum acesta, lipsa de respect este crunt pedepsită.
Privirea mea alunecă prin mulţime, oprindu-se pe acel păr roşu, cunoscut. Poartă o rochiţă albă, ce trece cu puţin peste genunchi, iar în picioare o pereche de săndăluţe de aceeaşi culoare. Este mai scundă cu câţiva centimetri decât mine, iar înălţimea aceea minionă o face chiar mai drăguţă. Ascultă zâmbitoare discursul directoarei şi probabil se bucură de această zi mai mult decât oricare alt copil din acest loc, întrucât, pentru prima oară, va experimenta viaţa de licean în adevăratul sens al cuvântului. Dinţii săi albi parcă strălucesc în lumina soarelui.
Mâinile ei micuţe îi sunt strânse la piept şi deseori îşi freacă braţele cu palmele. Frigul se simte puternic pentru luna septembrie, iar îmbrăcămintea ei îi permite vremii să i se strecoare pe sub piele, îmi las privirea să alunece înspre bocancii mei negri, trecând mai apoi la colanţii de piele şi maioul care îmi lasă buricul la vedere. 0 îmbrăcăminte nepotrivită pentru această zi, însă una care mă caracterizează.
Răsuflu uşurată când un val de aplauze anunţă terminarea discursului, iar directoarea ne îndeamnă să ne împărţim pe clase, pentru a primi codul dulapului şi orarul chinului nostru, îmi dau ochii peste cap, conştientizând pentru prima dată că voi împărţi clasa cu o mare parte a grupului. Yarris, Sheryl, Chad, Chase, Hillary şi încă o fată al cărei nume nu m-am ostenit să îl reţin. Are părul blond, ochii căprui şi un cercel în nas care sclipeşte mai ceva ca beculeţele bradului de Crăciun.
— Dolores Anderson!
Inima îmi stă în loc în loc preţ de câteva momente, timp în care roşcata îşi primeşte orarul, şi mintea- mi obosită realizează că voi împărţi clasa cu ea. înghit în sec şi îmi frec palmele între ele, sperând să petrecem cât mai puţine ore împreună. Şi prin puţine vreau să spun doar una.
— Maria Kassandra Blaise!
Şi, ca şi cum nu era de ajuns, urmez imediat după ea. îmi strâng buzele într-o linie dreaptă când multitudinea de elevi îşi concentrează atenţia asupra mea şi mă îndrept spre doamna şatenă al cărei chip îmi pare cunoscut. Se încruntă, analizându-mi îmbrăcămintea, iar eu îi urmez exemplul. Zâmbetul său persistent dispare şi expresia acră îl înlocuieşte imediat. Probabil se

aştepta la o altă zeiţă a frumuseţii, cum e Dolores. 0 altă întruchipare a bunului simţ şi a decenţei, dar, în schimb, opusul speranţelor sale îi zâmbeşte în mod ironic, cu mâna întinsă înspre hârţoagele pe care le ţine strâns între degete.
— Bun venit la liceul nostru! îmi urează ea, zâmbind fals, şi îi smulg orarul din mână.
— Sau, bun venit la închisoare, dragi copii! o ironizez, sporind râsete în jurul meu, şi sunt destul de sigură că tocmai am devenit genul ăla insuportabil de elev.
Chiar şi Dolores râde, iar mâna ei, pe care un inel sclipitor iese în evidenţă, îi ascunde zâmbetul angelic. Enervant de perfectă!
îmi doresc să nu fiu geloasă pe frumuseţea ei, pe zâmbetul ei, pe părul său atât de frumos şi, cu cât încerc mai mult, cu atât devin mai geloasă. A trecut prin ceea ce mi-a măcinat şi mie sufletul, însă ea a rămas lângă el, lângă prietenul meu. Nu o consider vinovată, nu şi-a putut decide soarta şi, cu siguranţă, nu şi-a închipuit că va ajunge într-un astfel de loc. în sinea mea, acel înger izgonit din Rai se bucură de fericirea ei. Şi, în special, de fericirea lui.
Cinci sute treizeci şi patru. Trec pe lângă multitudinea de dulăpioare albastre, căutând numărul care- mi este scris pe foaie, şi răsuflu uşurată atunci când acesta îmi apare în faţa ochilor. Introduc codul dulapului şi înjur în gând multitudinea de cărţi care mi se înfăţişează în ordine alfabetică. Un râs cristalin se aude şi închid uşa dulăpiorului, pentru a observa sursa lui. întregul pământ îmi fuge de sub picioare la vederea părului roşcat. Introduce codul dulapului alăturat şi, astfel, şansele mele de a menţine distanţa se evaporă, lăsând în urma lor fumul şi cenuşa nervilor mei.
— Bună! îmi zâmbeşte ea, prietenoasă.
Mă ciupesc, dorindu-mi ca totul să fie un coşmar. Să mă trezesc în patul meu cald din Everett, mama să fie în viaţă, iar eu să fiu din nou fericită. Firește că nu se întâmplă. Viaţa nu este într-atât de blândă pe cât ne-am dori noi. Nu ne putem trezi, pur şi simplu, atunci când lucrurile merg prost. Nu putem să evadăm, ci suntem obligaţi să înfruntăm realitatea. Aceasta este realitatea mea. Nu am parte de o adolescenţă normală. Nu am parte de fericire adevărată sau de râsete produse în urma bucuriei. Ci unele false, dăruite de imaginaţia mea, în clipele-n care o hrănesc cu lucruri toxice. Cândva, eram exact ca Dolores. Pură, frumoasă şi vioaie.
— Bună şi ţie! murmur cu jumătate de gură, măsurându-i trupul perfect conturat.
Nu pot să nu o urăsc pentru inocenţa de care dă dovadă. Are vocea blândă şi caldă. Ochii mari, senini, şi un zâmbet molipsitor. Privind-o de aproape, realizez ceea ce a văzut Hades în ea. Ei doi sunt faimosul clişeu dintre băiatul rău şi fata cuminte. împreună, ar putea clădi una dintre acele iubiri indescriptibile. Simplul gând îmi furnică pielea, însă, nu pot să ignor faptul că eu sunt personajul negativ, iar el nu iese niciodată învingător.
— Hei, tu nu cumva eşti prietena lui Hades?
— Da, sunt! rânjeşte, afişându-şi dantura perfectă. îl cunoşti?
îmi simt unghiile săpând în pielea palmei şi încerc cu greu să îmi menţin zâmbetul fals pe chip. 0 privesc şi nu îi găsesc niciun defect. Vreau să o urăsc, însă modul în care zâmbeşte parcă îmi înmoaie şi mie inima. Este, într-adevăr, ceva aparte. Ceva ce Hades ar iubi. îmi aminteşte de fetiţa care eram cândva. Cea care nu se temea de iubire şi de viaţă. Cea care se iubea pe ea, înainte de toate.
— Nu, nu chiar, şoptesc.
— Eu sunt Dolores Anderson, încântată de cunoştinţă! Eşti prima persoană pe care o cunosc aici, îmi spune, trecându-şi privirea peste ţinuta mea neadecvată. îşi strânge buzele într-o linie dreaptă şi îşi fereşte bretonul roşu din ochi.
— Maria, îi răspund, strângându-i palma micuţă într-a mea.
Mă abţin să nu pun întrebări în legătură cu iubitul ei şi, în schimb, ascult plictisită discursul ei entuziasmat despre cât de importantă este educaţia noastră. încerc din răsputeri să nu îmi dau ochii peste cap, în schimb îmi muşc buza, frustrată. Nu sunt nici măcar pe aproape încântată de cunoştinţă. Nici nu vreau să o cunosc sau măcar ca ea să existe. Pare genul ăla de fată care ar câştiga un concurs de frumuseţe chiar şi fără să concureze. Ochii ei verzi sclipesc precum un smarald lăsat în bătaia soarelui, iar buzele sale, pe care o nuanţă roşiatică persistă, sunt cărnoase şi senzuale. Exact aşa cum ar fi trebui să fie.

Prin minte îmi trece imaginea lui Hades sărutând-o şi mă înfior. Este pentru prima dată când mă confrunt cu gelozia şi nu îmi place modul în care se simte. Felul în care stomacul meu se strânge dureros. Faptul că încerc cu disperare să-i găsesc defecte. Dacă aş fi matură câtuşi de puţin, aş accepta întreaga situaţie. Aş accepta faptul că anii au trecut, Hades s-a maturizat şi a uitat de fata cu care îşi petrecea timpul când avea zece ani. Este bărbat în toată firea acum, la naiba! Ştie ce este bine pentru el şi, cu siguranţă, eu nu sunt un lucru bun.
— Cum v-aţi cunoscut? întreb, înainte să realizez. La tine şi Hades mă refer.
— Ăă... se bâlbâie. Suntem prieteni din copilărie.
— îmi pare rău, nu vreau să par băgăcioasă, râd fals.
— Nicio problemă. Doar că a trecut atât de mult timp, încât nici nu îmi mai amintesc cum s-a întâmplat.
Dau din cap cu înţelegere, când în sinea mea o acuz pentru minciuna pe care tocmai mi-a servit-o. Nu vrea ca eu să ştiu că a crescut într-un orfelinat. Şi, sincer, nu o judec. La fel ca şi ea, şi eu ascund acest lucru.
— Vrei să-i spun că ai întrebat de el?
îmi ia o secundă să realizez ceea ce mă întreabă.
— Nu, este în regulă. Nu cred că îşi mai aminteşte de mine. Dă din cap înţelegătoare şi îşi verifică telefonul.
— Trebuie să plec, îmi aduce la cunoştinţă. Hades tocmai a sosit să mă ia.
— Deci el nu frecventează un liceu? întreb repede, începând să mă îndrept cu ea înspre ieşire.
— Ba da, sigur că o face! afirmă, parcă jignită de întrebarea mea. Doar că e prima zi, nu avea ce face aici!
Păşesc alarmată în urma lui Dolores, dorindu-mi să îl văd încă o dată. Inima îmi bate nebuneşte şi, cu siguranţă, asta nu se datorează paşilor mei repeziţi şi nesiguri, chiar dacă asta îmi impun să cred. Hades are ceva special chiar şi acum, după aproximativ nouă ani. Reuşeşte să mă manipuleze de la distanţă, întrucât „cei mari le spun celor mici ce să facă”, iar eu am să rămân mereu una dintre cei mici. Prea mică pentru o lume atât de mare.
Mă opresc în urma ei la vederea motorului negru parcat în faţa porţilor de fier. Ţine casca într-o mână şi un zâmbet radianţii ia conturul buzelor la vederea ei. în surâsul său, îl pot regăsi pe acel Hades din trecut. Acel Hades care m-ar fi strâns pe mine la pieptul său în locul ei... Dolores îl îmbrăţişează şi îi sărută obrazul, chiar înainte ca privirea mea să ţintească fetele care îi aruncă ocheade şi şuşotesc entuziasmate.
„Doamne, cât de bine arată!”, aud o voce în dreptul meu, însă sunt prea fascinată de ceea ce văd, pentru a-i da importanţă. Părul lui şaten închis se întinde pe o parte a ochiului, iar gropiţele acelea adorabile persistă pe obrajii săi rozalii. Poartă o jachetă de piele neagră, care străluceşte în bătaia soarelui, şi nişte jeanşi de un albastru închis, precum cerul într-o zi furtunoasă. Nu îi pot vedea privirea, dar sunt sigură că a rămas la fel de frumoasă. Demonic de frumoasă.
Ochii lui se opresc o secundă pe chipul meu şi îmi ţin respiraţia. Zâmbetul îi piere şi câteva cute expresive îi iau locul. Fiecare muşchi din corp îmi este blocat de modul în care mă priveşte. Rece şi nepăsător. De parcă nu înţelege ce caut în acel loc şi poate că nici eu nu pot să o fac. Poate că, întorcându-mă de unde am plecat, am ajuns exact unde trebuia să fiu, sau trecutul se întoarce împotriva mea, nimicindu-mă, furând şi ultima fărâmă de speranţă care se ascunde, cu iscusinţă, undeva în interiorul meu.
îl privesc cu ochii mijiţi şi respiraţia întretăiată cum îşi aşază casca neagră pe cap, privându-mă de chipul său atât de necunoscut şi, totuşi, cel pe care îl cunoşteam cel mai bine. Sunetul motorului ambalat se aude, iar apoi, fumul tobei de eşapament spulberă prezenţa lui în acest loc. Continui să privesc hipnotizată roţile motorului învârtindu-se, ca şi cum viaţa mea ar depinde de silueta sa. 0 văd pe ea, ţinându-l în braţe cu atât de multă speranţă, de parcă i-ar fi jurat să rămână lângă el pentru totdeauna...
Eram atât de frumoşi în trecut, Hades! Atât de tragici! Nu există posibilitatea ca eu să te uit, oricât aş încerca. Atâta timp cât trăiesc, nu pot să nu mă gândesc la tine. La noi doi, împreună. La felul în care,
chiar şi atuncipalma mea se potrivea perfect într-a ta. Mereu mă voi întoarce în acel loc din inima mea în care amintirile cu noi sunt mai vii ca niciodată. Ce am avut noi, a fost magic. Ce

am avut noi, a fost dovada vie că dragostea adevărată există, indiferent de faptul că eram doar copii. Odată cu separarea noastră, şi speranţa mea spre dragoste a dispărut. Te-am găsit din nou, dar de această dată nu mai există magie. Doar tragedie. Lăsată în urmă de plecarea mea, de despărţirea noastră. Tu ai pe altcineva care să îţi aducă fericirea, iar eu... Eu m-aş mulţumi doar să te privesc zâmbind. însă, atâta timp cât trăiesc, nu îmi poţi cere să nu mă gândesc la tine. La noi. Nu îmi poţi cere să şterg din memoria mea una dintre cele mai fericire perioade. Aş vrea să o fac, Hades! O parte din mine îşi doreşte să nu te fi întors. Mi-ar fi fost mai uşor să trăiesc cu amintirea ta, decât cu faptul că mă priveşti, dar nu reuşeşti să mă vezi cu adevărat. Dacă într-o zi îţi vei aminti de fetiţa de nouă ani pe care o strângeai la piept, mi-aş dori să ştii că ea încă există undeva, printre tenebrele sufletului meu. Poate că pe tine te aşteaptă ca să iasă la iveală. Nu vom şti niciodată, nu-i aşa? Pentru că tu nu vrei să mai ai de-a face cu mine, iar eu nu îţi pot spune cine sunt. Dacă aş face-o, te-aş distruge. Iar, odată cu tine, aş distruge şi tot ce a mai rămas din noi. Nu pot lăsa ca asta să se întâmple şi, cu toate acestea, nu pot să nu îmi imaginez cum s-ar simţi trupul meu în braţele tale puternice. Nu îmi pot stăpâni gândurile care apar când eşti în preajmă! Dorinţa de a te avea aproape!

— Maria! tresar speriată la auzul vocii din spatele meu.

— Jur că o să te omor în somn într-o zi!

— Mereu o prezenţă plăcută! mă ironizează el şi mă strâmb. Ceilalţi te caută. Ai terminat?

— Da. S-a întâmplat ceva?

— Ne gândeam să ieşim în oraş, vii şi tu?

încuviinţez. Mâinile încep să îmi tremure şi aceeaşi mâncărime cunoscută din cerul gurii îşi face simţită prezenţa. Cu cât încerc să stau departe de elixirul vieţii, cu atât simt mai tare nevoia unei doze proaspete strecurându-mi-se în vene. Iubesc şi urăsc în acelaşi timp acel sevraj nebun pe care nu mi-l pot explica.

Drumul spre barul retras al cartierului este liniştit. îi aud pe toţi vorbind ca prin vis, iar palma pe care Chase o primigeste după ceafă de la fratele său geamăn îmi răsună puternic în timpane. Par de-a dreptul comici, însă eu nu sunt niciodată atentă la discuţiile lor, pentru a mă putea bucura de faptul că îmi sunt prieteni. Sheryl susţine că sunt prima persoană pe care au acceptat-o atât de uşor în grup şi că acest lucru se datorează dansului meu pe masă, precum şi faptului că îl cunosc pe Yarris, cel care a devenit liderul nostru. Un fel de rege al drogaţilor.

Ne aşezăm la o masă retrasă pentru a sărbători prima zi de liceu. Ultimul an, până la urmă, trebuie să însemne ceva. Pentru mine înseamnă sfârşitul copilăriei. Nu am planuri de viitor, nu îmi doresc să urmez o facultate şi, cu atât mai puţin, să îmi întemeiez o familie. Mă voi lăsa pe mâna sorţii, până când ea va decide în locul meu. Nu cred în destin, însă acţiunile mele mă vor conduce undeva, la un moment dat. Cel mai probabil, la închisoare.

Yarris îşi comandă o cafea cu vodcă, aşa cum o bea în fiecare dimineaţă, Sheryl un energizant, Chad şi Chase preferă şi ei vodcă în lichidul amărui, iar eu aleg să beau un shot de tequila, care sper să îmi limpezească gândurile... sau să le tulbure mai tare. Lichidul lămâii îmi face papilele gustative să se strângă din cauza acrelii, iar expresia feţei mi se schimbă într-una crispată.

— Doamne, trebuia să îţi fac o poză! exclamă Sheryl, imitându-mi strâmbătura. Maxilarul îi pare dislocat şi strânge cu putere ochii, stârnind hohote de râs în încăperea aproape goală.

— Faţa aia o face Chad când se masturbează! cuvintele lui Chase sunt precum curcubeul după furtună sau, în cazul meu, tunetele. într-atât de tare încep să râd. Chad îi aplică o altă palmă după ceafă, alături de o privire ucigătoare.

— Să înţeleg că gemenii chiar fac totul împreună, ridic din sprâncene sugestiv, stârnind alte râsete şi privirea înfuriată a celor doi Pic şi Poc ai mei.

— Vezi tu, Maria, mi se adresează Chad pe acelaşi ton jos şi cuceritor, ideea e că eu nu mă masturbez, pentru că pot avea orice fată vreau, oricând vreau!

Iubeşte să deţină controlul, să aibă ultimul cuvânt şi să îţi taie elanul când ţi-e lumea mai dragă. însă, ce nu ştie el este că orgoliul nostru feminin este mult mai puternic decât ego-ul minuscul al bărbaţilor.

Râd ironic, dându-mi o şuviţă de păr după ureche şi clipind des, într-un mod ademenitor. Privesc cum mărul lui Adam pare că i s-a blocat în gât şi îmi poziţionez mâna pe coapsa sa, strângându-l uşor, în timp ce degetele mi se mişcă lent pe suprafaţa moale.

— Poţi să îmi demonstrezi, Chad? Cucereşte-mă!
Yarris îşi aşază o mână în jurul taliei mele, încercând să îi inducă vărului său, prin gesturi, ideea faptului că îi aparţin, însă prefer să nu dau importanţă acţiunilor sale. îi mângâi cu vârful degetelor coapsa stângă roşcatului, muşcându-mi în acelaşi timp buza într-un mod pofticios, înghite obsesiv în sec atât de tare, încât îl putem auzi cu toţii şi Sheryl nu se poate stăpâni să nu facă o glumă în legătură cu acest lucru.
Chad pare transferat în altă galaxie, întrucât nu schiţează nici măcar un gest. Mă priveşte la fel de hipnotizat cum am privit eu roţile motorului lui Hades. Deşi nu îl cunosc prea bine, aş putea susţine că geamănul cel dur şi totuşi comic, nutreşte sentimente pentru mine. Chase mă avertizează să îmi iau mâna, căci s-ar putea să îi provoc un orgasm fratelui său fără să conştientizez, iar în acel moment cedez, pufnind într-un râs haotic.
— Las' că vezi tu acasă! îl ameninţă Chad pe fratele său, iar acesta îi scoate limba precum un copil supărăcios. Şi, Maria, dacă voiam să te am, o puteam face încă de la prima petrecere împreună. Replica lui mă năucește. în jur, se lasă o tăcere sumbră şi nici măcar urmă de zâmbet nu mai există pe chipul prietenilor mei. Probabil nu înţeleg despre ce este vorba, ca şi mine, de altfel. Mă încrunt şi încerc să zâmbesc, însă pe chip nu îmi apare decât o grimasă urâtă. îmi doresc ca Chad să pufnească din nou în râs, spunându-ne că a fost o glumă, însă nu o face. în schimb, un surâs învingător i se aşterne pe buze.
— Atunci, de ce nu ai făcut-o? întreb pe un ton aparent trist. Credeai că voi râde de dimensiunile tale? Stai liniştit, dragă Chady, toţi avem defecte!
Răsuflu uşurată, ştiind că am reuşit să destind atmosfera şi, înainte ca Chad să îmi arunce o altă replică usturătoare, Yarris mă trage în braţele sale, sărutându-mă pe buze drept recompensă. îmi şopteşte la ureche cât de rea sunt şi cât de mândru este de mine. Mereu consideră că el e cel care m-a creat şi, într-adevăr, are dreptate. Vechea Maria s-ar fi înroşit numai la auzul cuvântului „sex” sau a ceva ce are legătură cu actul în sine. Pentru el, sunt Maria zero-zero-şapte. Un prototip nou, mult mai reuşit. 0 versiune mai bună şi mai distractivă, de care el se foloseşte după bunul său plac. La fel cum fiecare creator se foloseşte de opera sa. Sunt o jucărie vie în mâinile lui. Un mod de eliberare. 0 cale de scăpare. Un lucru care îi aparţine în totalitate şi ştie să se bucure de asta. Nu se sfieşte să îi arate lumii că îi aparţin şi, dacă ar putea, mi-ar scrie mare pe spate „proprietatea lui Yarris”, căci urăşte să împartă ceva. Inclusiv pe mine.
— Mă exciţi al naibii de tare când vorbeşti aşa, îmi şopteşte.
— Doar atunci?
— în special atunci, punctează. Nu neg că te doresc în fiecare moment al zilei.
— Bine. Pentru că, în momentul în care o vei face, voi şti că te-ai săturat de mine.
Petrecem ziua precum nişte adolescenţi complet normali, lipsiţi de probleme. Bem, poate puţin cam mult, mi se prezintă oraşul într-o plimbare de câteva ore şi vizionăm un film pentru adulţi împreună, iar apoi redevenim ceea ce suntem cu adevărat. Sticlele de alcool sunt aruncate pe jos în aceeaşi casă, care se pare că le aparţinea gemenilor minune. Yarris deja locuieşte aici, iar Sheryl vrea să se mute în curând, dorind să fie cât mai aproape de distracţie.
Probabil se aşteaptă ca, la un moment dat, să fac acelaşi lucru, şi probabil că şi eu îmi doresc curajul necesar pentru a face acel pas spre libertatea supremă. însă, ce rost ar avea toate astea? îl plac pe Yarris, este cel mai bun prieten al meu, dar prietenia noastră nu va supravieţui sub acelaşi acoperiş. La urma-urmei, relaţia noastră este bazată pe beneficii şi aşa trebuie să rămână. Măcar pentru moment. Sau pentru totdeauna.
Reuşesc să mă debarasez de umbra lui Hades din minte şi să mă axez pe discuţiile indecente din jur. Totul pare indecent în preajma gemenilor, căci orice lucru perfect normal îl transformă în pornografie pură. Asemănarea lor nu se reflectă doar în aspect, ci şi în vorbe şi comportament. Par una şi aceeaşi persoană, doar cu părul diferit. încă mă amuză faptul că Chase s-a vopsit şi nu îmi pot stăpâni impulsul de a face glume pe seama asta. Iar Chad, ca un frate iubitor, mă susţine în tot ce zic, râzând de geamănul său.
— V-am mai spus povestea cu Chase, când avea şaisprezece ani?
— Să nu îndrăzneşti! îl avertizează.
— Haide, frate! Strici toată distracţia!
— E mai distractiv când vorbim despre tine. Ce ar fi să le povestesc despre E...

— Nu discutăm despre asta!
Oricât de distractiv ar fi să-i aud ciondănindu-se, mă ridic de jos.
— Eu trebuie să plec, deja este târziu şi sunt sigură că în următoarele ore tata mă va da dispărută! Ah da, şi, Chad, vezi ce faci cu... ştii tu, ridic sugestiv din sprâncene râzând.
— Du-te naibii, Maria! îmi replică arţăgos.
— Doar dacă mergi tu primul, roşcovane!
— Vrei o gumă? mă întreabă Sheryl, înainte de a intra pe porţile liceului.
— De ce? îmi miroase gura?
— Probabil! ridică din umeri, indiferentă.
— Vrei să verifici? Sheryl se apropie de mine şi îmi deschid buzele, atât cât nasul ei să îmi inspire vaporii calzi ai respiraţiei.
— Nu este rău, dar... Da, ai nevoie de o gumă! Ştii ceva, ia două, doar aşa... Pentru orice eventualitate, îmi spune înainte de a-mi întinde pachetul.
Deja îmi pot zări prietenii încălcând una dintre regulile şcolii. Stau sprijiniţi de clădirea impunătoare cu ţigara între degete, râzând Dumnezeu ştie din ce motiv. Zâmbetul lui Yarris îi apare pe chip şi îmi îndrept privirea spre sursa lui de interes. *Dolores Anderson*.
Poartă o pereche de jeanşi deschişi la culoare şi un hanorac gri, larg. Părul ei lung şi roşcat este prins într-o coadă de cal în vârful capului, asortată acelui zâmbet imens, care pare imprimat pe buzele sale. în jurul ei, roiesc o mulţime de băieţi, râzând şi făcând glume care mai de care. Ba îşi umflă pectoralii, ba îi rânjesc fermecător, făcându-i, în acelaşi timp, cu ochiul.
Pare a fi atracţia întregii părţi masculine a şcolii şi ştiu cât de mult urăşte Yarris să fie mai prejos. 0 doreşte, întrucât aşa îşi poate demonstra puterea şi aplica tehnicile lui unice de seducţiei. Urmează să roiască în jurul ei şi să i se infiltreze, subtil, sub piele. Am impresia că acest înger minunat, căzut din Rai, calcă teritoriul iadului meu, sporind interesul persoanelor care îmi aparţin, întrucât şi Chad, şi Chase par topiţi în urma zâmbetului său inocent.
— Uită-te la ea, cine se crede?! o întreb pe Sheryl, pufnind. De parcă i se cuvine totul!
Aştept ca aşa zisa mea prietenă să mă aprobe, înşirându-mi motivele pentru care ar trebui să o urăsc, însă, nu face asta, ci o priveşte cu aceeaşi admiraţie ca toţi ceilalţi din jurul său. în doar o zi, această fetiţă venită dintr-un centru de plasament a reuşit să devină miss popularitate şi să se strecoare pe sub pielea tuturor, aşa cum Yarris îşi doreşte să se strecoare în pantalonii săi. îmi doresc să o urăsc. La naiba, vreau din adâncul sufletului să simt mai mult decât gelozie acută faţă de ea! însă, îmi este aproape imposibil. îmi imaginez traiul pe care l-a avut în acel loc, felul în care a crescut şi nu mă pot opri din a-mi repeta că merită tot ce are acum. Poate chiar mai mult. Pe când eu nu merit nimic. Nu o merit pe Sheryl. Nu îl merit pe Yarris şi, probabil, chiar şi el s-a săturat de mine. Nu îi merit pe Pic şi Poc, căci nu merit fericirea. Şi, cel mai important, nu îl merit pe Hades, îmi strâng buzele într-o grimasă, pentru a nu elibera cuvintele neortodoxe care-mi provocă mâncărimi pe vârful limbii şi, descheindu-mi primii nasturi ai cămăşii negre, păşesc încrezătoare spre prietenii mei dragi.
Dacă ea îi atrage prin inocenţă, eu îi voi atrage prin indecenţă.
Bocancii mei creează ecou în urma contactului cu asfaltul umed din cauza ploii, fapt pentru care toate privirile sunt acum îndreptate spre mine. Iar brusc, liniştea devine un amalgam de zgomote imperceptibile. Zâmbesc languros. Părul meu blond fluturâ în vânt, iar pantalonii de piele mi se lipesc de coapse. îi arunc o privire superioară prea purei Dolores şi, în loc să mă alătur prietenilor mei, mă îndrept către ea.
— Dolores, ce mă bucur să te revăd! Aceasta îmi surâde şi simt cum îmi scrâşnesc măselele din cauza zâmbetului meu fals.
— Maria, nu? mă întreabă ea parcă intenţionat şi aprob. Şi eu mă bucur să te revăd!
Mincinoasa! Gândurile îmi urlă în minte şi, după ce mă asigur că reuşesc să atrag atenţia, privirea mea îl aţinteşte pe Yarris. Ştie ce fac. Mă priveşte mândru, iar acest sentiment i se reflectă în privire ori de câte ori fac ceva necuviincios. Paşii lui se îndreaptă spre mine şi, înainte de a avea timp să ripostez, îşi lipeşte buzele zgomotos de ale mele, strângându-mi fesele în palmele sale mari. îmi las capul pe spate, oferindu-i libertatea necesară pentru a se hrăni din gura-mi umedă, şi răsuflu uşurată atunci când se dezlipeşte de trupu-mi încărcat de electricitate.

— Ea e luată, băieți! țipă el, ațintind cu privirea fiecare amenințare masculină în parte, iar eu chicotesc ca o adevărată fată îndrăgostită. Ești atât se sexy, îmi vine să...
— Șhhh, îi șoptesc, punându-mi degețelul arătător peste buzele sale crăpate. Nu este nici timpul, nici cazul! Crezi că nu am văzut cum te uitai la Sfânta Dolores?
— Sfânta Dolores? repetă el, în șoaptă. Nu îmi spune că ești geloasă?!
— Geloasă? Eu?! Știi ceva, Yarris, dacă tot ai de gând să ți-o tragi cu alta, măcar alege una mai bună decât mine!
Și, cu orgoliul feminin hrănit, mă întorc pe călcâie și intru în încăpere. îmi privesc orarul, citind numărul fiecărei clase, în căutarea celei de psihologie. Ignor întrebările obositoare ale lui Sheryl. „Ce a fost asta?" sau „Tocmai am asistat la prima voastră ceartă drept cuplu?", urmate de alte câteva fără sens, al căror răspuns își doreşte cu ardoare să îl afle. însă eu nu sunt dispusă să îl ofer. Nici ei, nici nimănui altcuiva. Vreau să stau în tihnă, reflectând asupra acțiunilor mele.
Răsuflu ușurată când ușa numărul cinzeci și șapte îmi apare în fața ochilor și apăs clanța. Clasa este amenajată într-un mod simplu și modest.
Șaptesprezece bănci și șaptesprezece scaune, aranjate la o distanță considerabilă unele față de celelalte, pentru ca profesorul să aibă certitudinea că nimeni nu poate copia. Locul pe care îl aleg este același de care am beneficiat și la liceul precedent. în spatele clasei, lângă geam.
Respir ușurată când Sheryl abandonează subiectul și se așază undeva pe la mijlocul încăperii, supărată. Cu degetele tremurânde din cauza nervilor, prind marginea caietului în palmă și, cu pixul în mâna cealaltă, încep să desenez pe prima pagină a caietului. Deși acneea mi-a trecut, în acest moment mă simt precum o adolescentă încărcată de hormoni pe cale să explodeze.
Dolores este vinovată pentru toate aceste lucruri. Sau poate că vreau doar să arunc vina pe altă persoană, pentru a ascunde ceea ce îmi umbrește sufletul într-un mod fără de scăpare. Colegii mei încep să apară rând pe rând. Chad și Chase se așază de-o parte și de alta a lui Sheryl, ca un grup unit, Yarris în spatele ei și, în ciuda insistențelor lui de a mă alătura lor, aleg să păstrez locul meu retras, își doresc centrul pentru a fi în atenția tuturor, iar eu nu vreau asta, ci capătul, pentru a mă ascunde în propriul întuneric.
Dolores, zâmbitoare, alege unul dintre primele locuri, poziționându-și cartea pe bancă, și pufnesc a reproș. Rând pe rând, colegii mei intră în clasă, așezându-se la locurile lor, deja stabilite. Poți vedea fel de fel de fețe, unele sunt vesele, altele triste sau obosite, căci fiecare este prins în propriile gânduri, în propria poveste de viață. Acum, că sunt toți aici, începe veșnica rutină: conversații gălăgioase, specifice celor care nu au nicio grijă, despre vacanțe petrecute în locuri cât mai extravagante și exotice.
Sunetul unor încălțări ce se târăsc pe parchetul vechi umple sala. Imediat după, câteva suspine scurte venite din partea fetelor îmi arată că o nouă persoană s-a ițit din spatele ușii. îmi fac curaj și eu să privesc într-acolo. *Hades.*
Păşeşte degajat, cu mâinile cufundate în buzunarele pantalonilor săi închişi la culoare. Poartă un tricou alb, care îi scoate în evidență fiecare mușchi lucrat, și icnesc în sinea mea, remarcând singurul loc liber. Atât de aproape de mine!
Știi acel moment în care simți că ai pierdut bătălia? Inima încetează să îți mai bată, sufletul îți părăsește trupul și ești incapabil să te bucuri de acea gură de aer atât de necesară supraviețuirii? îl privesc. Atât de aproape, cu expresia lui dură și multitudinea de tatuaje răspândindu-se într-un ocean de cerneală pe brațele lui atât de puternice. Sunt incapabilă să mă mișc, întrucât privirea lui dură mă amenință că, dacă o voi face, inima-mi stopată din funcție îmi va fi smulsă din piept. Ochii lui albaștri îmi studiază corpul, îi simt privirea arzându-mă, într-atât de intensă este. Sprâncenele îi sunt încruntate și maxilarul încleștat. Puterile îmi dispar și, din acea fată dură care vreau să devin, mă întorc la fetița din trecut.
îmi doresc să îi zâmbesc, căci astfel îi dovedesc că nimic nu s-a schimbat și că-l accept pe el, cel din prezent. Ca prieten, protector, ca tot ce mi-a fost cândva.
îmi găsesc curajul necesar pentru a elibera aerul captiv în plămâni și, fără a realiza, îmi duc mâna în dreptul inimii, masând ușor locul pe care ea l-a lovit. Cutia toracică mă doare, atât de alert a început inima să îmi danseze în piept. Se zbate puternic și zgomotos. O aud în timpane, o simt în gât și tâmplele îmi pulsează într-o durere plăcută. îi zâmbesc, un zâmbet timid și poate nelalocul lui, iar el... El mă dezamăgește, întorcându-și privirea înspre fata care-i este destinată.

Nu-i văd chipul, părul ei roşcat se revarsă într-o cascadă pe spatele îngust, ajungând până la talia perfect conturată. îmi muşc obrazul, simţind cum chipul îmi arde, şi atunci îmi pun întrebarea pe care o evit de ceva vreme: ce se întâmplă cu mine în preajma lui? Aşa se simte iubirea? Dorul? Speranţa? Aşa se simte trecutul, întorcându-se împotriva ta?
îmi scutur capul în încercarea de a alunga gândurile prosteşti care s-au adunat în mintea-mi obosită şi inspir cu putere. Chiar şi aerul este fierbinte, de parcă întreaga încăpere ar fi luat foc, iar destinul meu este să mă intoxic cu fumul trecutului, al unei iubiri de mult pierdute.
îi simt răsuflarea lovindu-mi-se de chip, chiar dacă distanţa care ne separă este considerabilă. Interiorul obrazului încă îmi este captiv între dinţi, iar răsuflarea întretăiată. îmi doresc să îi zăresc încă o dată privirea, însă nicidecum nu îmi oferă privilegiul de a mă scălda din nou în acea mare albastră.
Iar atunci, îi aud glasul. Atât de străin, atât de necunoscut mie. Acel glas de care am fost privată ani la rând. Prea multe ore, prea multe zile, prea multe săptămâni şi mult prea mulţi ani.
— Hei, îmi dai şi mie un pix?
Planetele încetează să se învârtă în jurul soarelui în momentul în care vorbeşte şi sufletul mi se înalţă către cer. Glasul său jos poate fi asemănat cu o şoaptă mai puternică. Puful de pe braţe mi se zburleşte, iar atunci când mă întorc spre el, realizez că nu mie mi s-a adresat, însă nici măcar nu contează. Am reuşit să îl aud. Atât de clar, pur şi frumos încât încep să cred că visez.
îmi înghit forţat saliva, iar bătăile inimii mi se dereglează. 0 simt lovindu-mi-se cu putere de cutia toracică şi coastele mă dor din cauza cantităţii mari de aer pe care o inhalez. Palmele îmi transpiră instant şi le şterg, stresată, de materialul alunecos al fustei mele. Nici nu realizez când şi cum a intrat profesorul în clasă, pierdută în sentimente care nu aveam habar că zac în mine.
Abia când cineva îmi atrage atenţia, îmi îndrept atenţia asupra lui. Poartă o cămaşă dungată băgată în betelia pantalonilor, iar lumina neoanelor se reflectă în chelia sa. îşi aşază mai bine ochelarii pe vârful nasului si îmi rosteşte numele pe un ton deloc plăcut.
— Maria Kassandra Blaise! Mă ridic în picioare, fără urmă de glas, pentru a-mi anunţa prezenţa, iar el încuviinţează răbdător. Poţi, te rog, să te prezinţi?
Nu ştiu dacă cei dinaintea mea s-au prezentat sau îmi cere acest lucru doar mie. Nu am auzit glasul angelic al lui Dolores şi refuz să cred că Hades m-a prins în transă, cu toate că acesta este adevărul. Toate privirile sunt aţintite asupra mea, cu excepţia privirii sale. Acea privire, încărcată de ură. Cum poate un lucru atât de frumos să fie atât de rău? Cum poate perfecţiunea să inspire atât de multă imperfecţiune?
Profesorul îşi drege glasul, atrăgându-mi atenţia, iar la rândul meu îi imit gestul.
— Numele meu este Maria, dar presupun că deja ştiţi acest lucru... murmur în barbă, privind tabla pe care numele profesorului este scris. Am optsprezece ani şi vin din Everett.
— Everett? Frumos oraş! încuviinţează bătrânelul. Ce te aduce aici, Maria?
— Am venit pe jos, încerc o glumă proastă, care obţine câteva chicoteli. Nu cred că viaţa mea personală este atât de importantă, domnule Fitzgerald. Unele lucruri ar trebui să rămână în intimitatea familiei, îi zâmbesc politicos. Acum, dacă mă scuzaţi, voi lua loc. Mulţumesc!
— Ok, trecem mai departe! spune el, reaşezandu-şi ochelarii pe nasul cârn.
Aud rând pe rând vocile colegilor mei şi chicotesc când Chase, ca de obicei, face o glumă pe seama cheliei profesorului. *„Se pare că nu mai avem nevoie de neoane, oricum e prea multă lumină aici!”,* spune el atunci când Fitzgerald îl roagă să se prezinte. Urmează Chad, care vorbeşte despre el minute în şi chiar mă aştept să ne spună în detaliu care sunt filmele pentru adulţi pe care le preferă, întrucât, prezentarea lui a început cam aşa: *„Salutare, eu sunt Chad, şi nu ştiu dacă ar trebui să spun asta, însă filmele mele preferate de acţiune sun t cele xxx. Iar iubita mea, cu siguranţă, este Sunny.”* A continuat împărtăşindu-ne mărimea sa la haine şi faptul că nu se îmbracă de la second-hand, că blondele sunt preferatele lui, întrucât brunetele îi aduc amintiri neplăcute şi roşcat deja este el. După ce rosteşte asta, îmi face cu ochiul într-un mod jucăuş. îi spune profesorului că, atunci când va împlini şi el optzeci
de ani, îşi va lăsa o mustaţă asemănătoare cu a lui. în acel moment, pur şi simplu, întreaga clasă izbucneşte, cu excepţia lui Hades, care pare să mediteze. Are o privire profundă şi o încruntătură crâncenă pe chip.

Sheryl pur şi simplu devine atracţia clasei, în momentul în care prezentarea sa are loc. Se ridică în picioare şi, unduindu-şi şoldurile, începe să fredoneze un cântec indecent. Mi se pare anormal ce se întâmplă, întrucât profesorul rânjeşte pe sub mustaţă fără a sesiza lucrurile din jurul său. Sau, pur şi simplu, fundul lui Sheryl i se pare într-atât de atrăgător, încât nu merită să pună punct distracţiei. însă, prefer să dau vina pe vârstă şi să cred că a adormit preţ de câteva minute, cât a durat prestaţia prietenei mele.
în clipa-n care Fitzgerald rosteşte numele lui Hades, întreaga lume se opreşte în loc şi pare că toţi îşi ţin respiraţia, aşteptând ca vocea sa demonic de atrăgătoare să răsune în încăpere, precum oftatul colegelor mele. Nici măcar nu se sinchiseşte să se ridice de pe scaunul său, aparent, confortabil. Iar eu nu îmi găsesc curajul necesar pentru a-l privi. Mă uit pe geam, dar urechile îmi sunt ciulite, căutând cu orice preţ acea sursă de energie pe care glasul său puternic mi-o oferă din plin. îşi drege vocea şi simt cum o parte a trupului meu se prelinge pe podea, atunci când începe să vorbească. — Numele meu este Hades Conrad, am nouăsprezece ani şi, din păcate, sunt nevoit să împart aerul cu voi!
Linişte, asta e tot ce pluteşte în jur, iar în acel moment, corpul meu are parte de o izbucnire total neaşteptată. Râsul meu răsună cu ecou în sala tăcută şi îi văd chipul întorcându-se înspre al meu, căutând sursa cutremurului. încerc să îi evit privirea şi, în acelaşi timp, să opresc această acţiune a corpului meu care, în acest moment, mi se pare vitală. Dacă încetez să râd, apocalipsa ne va lovi. Un unicorn roz călare pe un măgar înfometat va sparge zidul din spatele clasei şi Hades îmi va jura iubire veşnică. Cel puţin, mintea-mi bolnavă alege să se hrănească cu aceste iluzii, până când prietenii mei se alătură distracţiei, începând, la rândul lor, să râdă.
Mă întorc înspre el, remarcând faptul că ochii săi îmi cercetează fiecare părticică a corpului şi, involuntar, îi fac cu ochiul. Mă simt ca un supererou. De parcă tocmai i-am salvat viaţa, când, de fapt, probabil mă afişez într-o postură ingrată. Ne privim amândoi. Simt o conexiune străină şi un val de căldură care porneşte de la vârful degetelor picioarelor, până în creştetul capului meu, iar apoi se prelinge în jos, până la torace, şi îl invadează, îmbrăţişându-mi inima.
Nu îmi răspunde gestului. E imposibil să o facă. Ca şi cum ar fi imun în faţa faptelor mele. Nu îmi zâmbeşte, nu îmi vorbeşte şi, rareori, îmi oferă privilegiul de a-i privi ochii albaştri.
Pare că îşi doreşte să mă ţină la distanţă. Să îmi inducă în minte faptul că locul meu nu este aici. Lângă
el.
Nu mai este! A trecut prea mult timp de la ultimul „te iubesc” spus unul altuia. Prea mult timp de la ultima dată când mâinile noastre s-au atins, strângându-se cu gingăşie. îmi repet că nu mă recunoaşte. Că, dacă ar face-o, nu m-ar ţine la distanţă cu indiferenţă. Poate că ar avea întrebări pentru mine, iar eu răspunsuri pentru el. Aş putea să-i povestesc despre cum a decurs viaţa mea fără el şi cum am ajuns în punctul din care am plecat. Dar, au trecut atât de mulţi ani, încât timpul i-ar fi putut şterge din memorie reminiscenţele chipului meu. M-am schimbat, nu mai sunt acea fetiţă blândă, iar privirea mea a încetat de mult să mai fie caldă şi senină. Este tulbure, lipsită de sentiment şi de viaţă. Exact ca mine. Atât de vie la suprafaţă şi atât de moartă la interior.
Nici măcar nu ştiu de ce îmi doresc trecutul în prezent sau în viitor. De ce vreau cu orice preţ să îi atrag atenţia, când nimic nu mai poate fi cum era? Am crescut. Amândoi ne-am maturizat şi am înflorit în locuri diferite. Petalele vieţii noastre sunt acum separate de ierburi dese şi uscate. îmi seamănă în foarte multe privinţe şi, totuşi, îl simt la poli opuşi. Nu mai regăsesc acel copil firav de odinioară, iar el, cu siguranţă, nu are certitudinea că eu sunt acea fetiţă neajutorată care se plângea din cauza nasului păpuşii ei confecţionate din cârpe vechi şi prăfuite.
Suntem doi străini care au împărţit cândva desertul. Acum, împărţim doar câteva amintiri de mult trecute şi rana unui abandon în suflet. El este bărbat, însă eu sunt departe de a fi femeie. Un copil, o adolescentă fără vise, fără planuri de viitor. 0 adolescentă care nu visează la prinţul ei pe cal alb, ci îşi doreşte pastiluţe colorate şi plante ilegale pe post de consolare.
Mă întreb, fără a aştepta neapărat un răspuns, dacă el îmi împărtăşeşte acest viciu. Dacă frecventează petreceri doar pentru a pune mâna pe o marfă bună. Şi dacă Dolores este singura persoană din viaţa

lui. Nu îmi doresc să fie! La naiba, sunt egoistă şi dată naibii, însă nu îmi doresc ca el să îi aparţină ei întru totul.
Nu eu sunt intrusa, ci ea! Ea se bucură acum de ceea ce, cândva, mi-a aparţinut mie! De ceea ce, cel mai probabil, încă îmi doresc să îmi aparţină...
încă mă simt mică în faţa sa. Fără putere sau curaj. încă simt ca el este singurul care mă poate salva, adăpostindu-mă la trupul său. Când trecutul revine şi te loveşte din plin, uiţi pe ce lume te afli. Asta se întâmplă şi în cazul meu. Aş putea să-i ţip adevărul în faţă, dar cu ce m-ar ajuta? Mă tem de faptul că, în adâncul inimii sale, ştie cine sunt şi mă reneagă. Hades al meu nu ar fi făcut-o, însă, bărbatul din faţa mea nu-i mai seamănă câtuşi de puţin. De dimineaţă, m-am trezit cu două ore înainte de timpul obişnuit pentru a-mi căuta o ţinută provocatoare, sperând să îl zăresc. Nici în ruptul capului nu îmi trecuse prin gând faptul că vom împărţi sala de curs. Că vom petrece atât de multe ore împreună, evitându-ne reciproc, timp de un an întreg. Iar apoi, în minte îmi apar cuvintele lui Dolores: *„— Ba da, sigur că o face! Doar că este prima zi, nu avea ce face aici!”* Aici.
în acest loc.
Atât de aproape de mine!
Sunt aşa o idioată! Am fost prea orbită de strălucirea ei pentru a înţelege sensul cuvintelor sale. Prea furioasă şi cuprinsă de gelozie pentru a analiza informaţia pe care mi-a servit-o pe tavă. Trebuia să îmi dau seama. Trebuia să ştiu că el nu ar fi lăsat-o singură în primul său an de liceu. Că va fi aici, să o ocrotească şi să o ferească de gurile rele care pot apărea odată cu aflarea locului din care vine. Dolores este întruchiparea perfecţiunii, pe când eu sunt întruparea tuturor defectelor. Viaţa nu a fost uşoară cu nici una dintre noi. Dar ea a avut curajul să o înfrunte şi să îşi păstreze bucuria. Nu mă ridic în clipa-n care se sună de ieşire. Rămân pe loc, privind în gol. Meditând la tot ceea ce el stârneşte în mine fără să îşi dea seama. în prezenţa lui, mă simt dezarmată. Nu mă pot proteja de stările paradoxale mie, de acea căldură care mă învăluie când mă priveşte şi de cubul de gheaţă care mi se prelinge pe şira spinării în momentul în care îmi aruncă o încruntătură severă. Mă atrage precum un magnet. Sprâncenele aproape unite, cutele expresive şi modul în care muşchiul maxilarului i se zbat din cauza presiunii. El este fantezie pură! Genul de băiat la care orice adolescentă visează, îmi impun să cred că, deşi nu ştie cine sunt, se simte atras de mine. De trupul meu. într-un mod ciudat, sper ca, atunci când ochii lui îmi măsoară trupul să se gândească: „La naiba, vreau să i-o trag!”. Acest mod de a gândi este mult prea mult chiar şi pentru mine, însă nu îmi pasă câtuşi de puţin! Vreau să îl fac să mă dorească cu ardoare, să fie trup şi suflet pentru mine, iar când se va întâmpla asta, eu să fiu într-atât de puternică încât să îl servesc cu un refuz, cu fundiţă roz în vârf cu tot!
— Hei! îmi atrage Chase atenţia. Mergem să fumăm, vii şi tu?
— Sigur, răspund, ridicându-mă de pe scaun.
— Te simţi bine? Eşti cam pierdută zilele astea. *într-adevăr sunt.*
— încă mă obişnuiesc cu oraşul. Şcoală nouă. Nu îmi plac schimbările. Chase îşi trece mâna prin părul brunet.
— Uneori, o schimbare este exact ce ai nevoie.
Arunc o ocheadă peste umăr, în timp ce ne îndreptăm spre uşa către ieşire.
— Poate că ai dreptate. Dar, dacă schimbarea aia nu te face să te simţi mai bine? Dacă te face să îţi pui întrebări cu „cum ar fi fost dacă...”?
— în cazul ăsta, ar trebui să afli răspunsul. Viaţa este mai simplă decât ne impunem noi să credem, Maria. Dacă vrei un lucru, luptă pentru el.
— Şi dacă vrei răspunsuri, întreabă, continui eu.
— Exact!
Conversaţia noastră se încheie odată ce ajungem în dreptul celorlalţi. Ţigara îmi arde buzele, iar fumul gros îmi îneacă plămânii. Trag cu putere din acest viciu, simţind cum viaţa mea se transformă în scrum odată cu ea. îmi simt capul vâjâind şi, în ciuda insistenţelor prietenilor mei, continui să rămân tăcută. Sheryl nu îmi vorbeşte, afişându-şi orgoliul în toată splendoarea lui şi crezând că, astfel, îi voi povesti despre stările care mă învăluie. însă ce aş putea să îi spun? Ce putea face, când tot ce îmi doresc este să îmi ascund capul sub plapuma groasă a patului meu moale şi cald?

— încă eşti supărată, iubito? simt glasul lui Yarris lovindu-mi-se de gât şi mă întorc înspre el, aruncându-i o privire mustrătoare.
— Tu ce crezi? Toată ziua ai salivat privind acel dovleac umblător şi acum ce? Crezi că te voi scuti de pedeapsă?
Rânjetul său pervers îmi indică faptul că percepe cuvintele mele într-un mod cu totul greşit.
— îţi vine iubita, îl anunţ, privind-o pe Dolores, care îşi flutură coama roşie dintr-o parte într-alta, în drum spre noi.
Ne aruncă acelaşi zâmbet prietenos care deja-mi face stomacul să se strângă şi îi cere aşa zisului meu iubit o ţigară. Probabil că îngeraşul nu este atât de inofensiv, gândesc eu, privind cum suflă fumul înecăcios al ţigării în cerculeţe diforme. îşi întoarce privirea spre mine şi îmi surâde languros. Apoi, îi priveşte pe Sheryl şi pe Chase, după care se întoarce spre Chad, aruncându-i o privire îmbufnată şi o fluturare inofensivă a genelor.
— Şi, zici că nu îţi plac roşcatele, ha? îl întreabă pe un ton subţire, iar sângele începe să îmi clocotească în vene.
Atât de prefăcută!
— De ce, ai o pasiune ascunsă pentru roşcovani? o întreabă el, trecându-şi mâna prin păr. Vezi tu, cam toţi băieţii din acest grup au o slăbiciune pentru această domniţă blondă, îi şopteşte el. îmi simt orgoliul urlând de fericire şi, în acest moment, îmi doresc să îl sărut pe roşcovanul meu pus pe şotii. Dolores mă priveşte, măsurându-mă din cap până-n picioare, şi îmi îndrept spatele, scoţându- mi în evidenţă sânii plini. Ochii ei se plimbă pe trupul meu, iar eu surâd, mândră de modul în care fusta mea scurtă mi se lipeşte de piele. îmi ridic sprâncenele în mijlocul frunţii şi, precum o divă a momentului, îmi dau părul pe spate.
— Ce pot să zic? murmură ea. Aveţi gusturi bune!
Nu ştiu dacă să râd sau să plâng, întrucât acele cuvinte nu au sunat precum un compliment, ci ca un reproş adus propriei mele persoane. îmi înghit forţat saliva şi mimez un zâmbet strâmb.
— Ce face Hades? nu mă pot abţine să nu îi dau peste nas, iar ea îşi ridică degetul arătător, ţintindu-l undeva în spatele meu.
Sângele îmi îngheaţă în vene privindu-l din nou, stând atât de aproape de mine. Mă simt înconjurată de un înger negru şi de zeul infernului. Ea îi zâmbeşte, el îi întoarce acţiunea şi simt cum picioarele îmi cedează odată cu acel gest mic în colţul gurii şi afişarea gropiţei obrazului său stâng. în jur, se lasă o linişte profundă sau simţurile mele auditive s-au oprit deja din funcţie. Yarris îi întinde mâna şi îl bate pe spate, spunându-i câteva cuvinte care îmi fac inima să explodeze în mii de bucăţele mărunte.
— Bun venit în grup, Hades! Iar apoi se întoarce spre Dolores şi îi zâmbeşte. Şi ţie, frumoaso!
îi ştiu numele, iar asta lasă clar loc la întrebări şi interpretări. Ea îşi dă după ureche o şuviţă subţire de păr ce i s-a desprins din coadă, ceea ce îmi oferă certitudinea că el mi-a auzit întrebarea. Privirile ni se intersectează şi cute adânci îi brăzdează chipul. Pare că mă judecă pentru ceea ce am devenit. Bănuielile îmi sunt confirmate odată cu integrarea lui între noi, integrarea lor. Dolores nu este nicidecum Sfântă, aşa cum o credeam. Este diavolul care pretinde a fi înger.
Privirea mea furioasă se intersectează cu cea a lui Yarris, făcându-l să îşi dea seama de greşeala lui. Tocmai i-a făcut un compliment fetei din cauza căreia nervii mei explodaseră mai devreme. Văd rugămintea de a-l ierta în ochii săi negri, însă aleg să o ignor. Nu suntem un cuplu în adevăratul sens al cuvântului, dar dacă el vrea exclusivitate, mă aştept să primesc acelaşi lucru. Toţi se lansează în conversaţii diferite, iar eu mă retrag într-un colţ al clădirii, fumându-mi ţigara de una singură. îmi pun căştile în urechi, dând drumul muzicii la maximum.
Greşelile fac parte din mine, din noi. Un întreg colosal. Ofticată, îmi ronţăi, ca de obicei, buza inferioară. Prin minte caut rezolvări, însă niciuna nu se potriveşte situaţiei. Iar atunci când în gând îmi apare o posibilă crimă, îmi scutur capul, contrariată. Eu nu sunt aşa. Nu doresc răul celor din jur, întrucât al meu îmi este suficient şi, poate, chiar prea mult. Nu îmi doresc ca el să sufere. Ca ea să sufere. Nu mai vreau să aud cuvântul suferinţă sau derivatele lui.
îmi doresc linişte. 0 linişte profundă, în care chiar şi propriile-mi gânduri să tacă. Versurile lui Eminem îmi răcnesc în timpane, iar bass-ul muzicii îmi face tâmplele să zvâcnească într-o durere

temporară. Pentru prima oară, aştept cu sufletul la gură ca soneria să se facă auzită, iar eu să îmi concentrez atenţia asupra altui lucru, unul total insignifiant.
Văd din nou acel păr roşu venind înspre mine şi oftez înfrântă când se aşază în dreptul meu. Trage, pentru ultima dată, din ţigară, lăsând fumul să îi părăsească lent plămânii, şi striveşte chiştocul sub sândăluţele ei albe şi sclipitoare.
— încă încerc să îmi dau seama de ce nu mă placi, îmi spune, scoţându-mi una dintre căşti din urechi.
— Nu ştiu ce parte din mine ţi-a lăsat această impresie, Dolores! Nu o lua personal, pur şi simplu, nu îmi plac oamenii noi.
Şi nu mint deloc. Cu siguranţa, compania unui nou venit mi se pare inutilă. Nu îmi doresc alţi prieteni, deja am suficienţi şi chiar mai mulţi decât mi-aş fi propus. Şi poate că problema mea cu ea este puţin personală, atât de personală încât nu i-o pot împărtăşi şi ei. Ştiu, cu siguranţă, că dacă Hades nu ar fi existat, m-aş fi înţeles bine cu ea, întrucât, în persoana sa, regăsesc puţin din ceea ce am fost eu odată. Aceeaşi fată populară, cuminte şi deşteaptă, cum a părut să fie la prima impresie. Dar, dacă eu sunt îngeraşul care pozează în demon, ea este contrariul.
— Sau poate că este din cauza lui? mi-l indică cu bărbia pe Hades.
— Fii serioasă, Dolores! Iubitul tău nu are nimic care să mă intereseze.
— De ce crezi că este iubitul meu?
Nu răspund. Nu am de gând să-i hrănesc şi mai mult orgoliul. întrebarea ei mă răneşte, iar ea o ştie. Este convinsă că ura mea faţă de ea are legătură cu el. Este convinsă de faptul că, aducându-l în discuţie, îmi fură armele şi le manevrează după bunul ei plac. Mă ridic de jos şi pornesc spre dulăpioare, pentru a-mi lua lucrurile necesare orei de franceză.
Ajunsă în clasă, mă aşez cuminte la locul meu, deschizând acelaşi caiet de ora trecută şi continuându- mi desenul, o combinaţie între un craniu şi Dolores. 0 adevărată operă de artă! Unde ai mai văzut un cap de mort cu păr roşcat?
în jur, se aşterne o tăcere mormântală şi, instinctiv, îmi strâng mâinile în poală. Mă simt exact ca în desenele animate când Cruella intră într-o încăpere şi în jur se aşterne o linişte nefirească, ce nu prevesteşte nimic bun. Privirea sa acră ne măsoară din cap până în picioare, pufnind mai apoi a dezgust. Poartă o pereche de pantaloni largi, care nu o avantajează deloc, căci nu scot deloc în evidenţă silueta altfel existentă. Părul tuns scurt, de un negru albăstrui, străluceşte cu putere, luminându-i parcă faţa într-un fel care te înspăimântă, iar bluza strânsă pe corp scoate prea tare în evidenţă sânii plini şi te distrage de la ceea ce vorbeşte.
— Deschideţi cărţile la prima pagină! ne porunceşte pe un ton obosit, iar Chad se ridică în picioare, frecându-şi ceafa.
— Nu ne prezentăm, domnişoara Wetherby?
— Te cunosc deja mult prea bine, Raymond! Dar, totuşi, dacă ştii să te prezinţi în franceză, mi-ar face mare plăcere să te ascult!
— Ştiţi, cred că aveţi dreptate! Eu vă ştiu numele, dumneavoastră îmi ştiţi numele, ce poate fi mai frumos? Sunt sigur că sfârşitul lumii a încetat odată cu această revelaţie despre viaţă şi modul în care noi, copiii, ne dezvoltăm...
— Tu cred că te-ai dezvoltat prost, i-o retează profesoara, ţâfnoasă.
— Măcar părţile corpului meu s-au dezvoltat corespunzător.
— Vrei să repeţi ce ai spus, domnule Raymond?
— Nu, nu prea cred! îşi scutură el umerii, lăsându-şi posteriorul să ia contact cu lemnul scaunului. Ochii profesoarei caută urme de amuzament pe chipurile noastre şi mă chinui din greu să îmi păstrez expresia serioasă. Scuturându-şi capul, doamna Wetherby începe să vorbească despre importanţa limbii franceze pentru umanitate. De parcă o să plecăm cu toţii în Franţa, iar oamenii de acolo ar fi incapabili să înţeleagă limba engleză.
Desenul meu avansează, iar în locul vorbelor pe care profesoara le rosteşte, creierul meu fredonează versurile unei melodii necunoscute. încerc să îmi mut gândurile de la persoana pe care nu o doresc deloc alături de mine, pe care prefer să mă prefac că nu o văd. Dolores. Are o atitudine de prinţesă şi un chip angelic care îi determină pe toţi cei din jurul meu să roiască în jurul ei. Mi-aş dori să nu îi acord deloc atenţie, însă, adevărul este că nu prea îmi reuşeşte.

Tocmai de aceea, trasez fiecare linie de pe caietul meu mai cu putere, pentru a nu urla de neputință.
Hades și Dolores au ales spaniola în locul francezei și, pentru prima dată, mă bucur de această oră complet plictisitoare, căci inima mea are timp să se refacă și creierul să ia o pauză. 0 pauză bine meritată, menită să îmi șteargă din memorie planurile malefice. Oare cu câți ani de închisoare se plătește uciderea unui dovleac umblător?
îmi scot telefonul din buzunar, dornică să aflu modul în care cei doi nou veniți s-au infiltrat în grup și,
fără a sta pe gânduri, îi scriu celui care știu că îmi va răspunde.
„Care a fost faza cu Dolores și Hades? Chiar vor face parte din grupul nostru?”
„Te deranjează?”, mă întreabă Chad și îi arunc o privire urâtă.
„Poate!”, mai mult decât îți poți imagina, adaug mental. *„Nu mi se pare că se potrivesc în grupul nostru. Parcă venim din două lumi complet diferite.”*
„Nu eu sunt cel care îi dorește alături de noi. Nici măcar nu i-am adus în ecuația asta.” „Atunci cine? Yarris?”
„Cine altul? Nu știu ce vrea iubițelul tău drag să facă, îmi tastează acesta rapid. *Am căzut de acord ca tu să rămâi singura nou venită din grup. Crede-mă, nici mie nu îmi face plăcere să avem doi necunoscuți pe cap!”*
Pun telefonul pe masă, fiind sigură că discuția s-a încheiat, când acesta vibrează din nou.
„Fundul tău arată divin în pantalonii ăia!”
„Mitocane!”
„Hei! Sunt doar sincer. Mă faci să mă întreb cum arăți fără ei!”
„Tu cum crezi că arăt?”
„Incredibil, îmi răspunde. *Apetisantă.”*
Mesajele continuă să curgă întreaga oră. Chad pare să fie, ca și mine, cu gândul la dinamica grupului. Printre mesaje indecente care au ca subiect modul în care formele mele sunt scoase în evidență de hainele pe care le port astăzi, își exprimă nemulțumirea. în momentul în care clopoțelul anunță finalul cursului, îmi întinde telefonul în buzunar și oftez. Yarris a luat această decizie de unul singur, ceea ce înseamnă că are un interes legat de cei doi sau doar de unul dintre ei, iar eu pot desluși cu facilitate ceea ce își dorește micul monstruleț. Vrea să treacă granițele chiloților nu-prea-Sfintei Dolores.
Ziua trece incredibil de greu, având îngerul și diavolul în permanență alături de mine. Pielea mă mănâncă din cauza sevrajului, iar trupul îmi devine moale și fragil.
Petrecerea din această seară o să aducă cu sine uitarea. Am de gând să mă cufund în alcool și să îmi introduc substanța interzisă în vene până ce nu va mai rămâne nimic din durerea prezentă. Vreau să uit totul. Să fiu din nou eu, cea din trecut.
Rochia scurtă, de un negru mat, mi se mulează pe fiecare părticică a trupului, conturându-mi sânii și scoțându-i în evidență. încalț o pereche de bocanci cu toc gros și îmi ondulez părul, lăsându-l să îmi cadă în bucle rebele pe umeri, până la jumătatea spatelui.
Jacheta de piele, îmbrăcată peste rochie, îmi oferă un aer de rebeliune, iar machiajul strident îmi scoate cenușiul ochilor în evidență. Buzele date cu o nuanță de roșu închis îmi par mai voluminoase și aproape apetisante. îmi privesc încă o dată reflecția în oglinda mare a dulapului și zâmbetul îmi apare instant pe chip. Nu sunt frumoasă, însă dorința vie de a petrece mi se citește pe fiecare trăsătură a chipului meu palid.
Sheryl poartă o pereche de pantaloni scurți, care-i lasă posteriorul bombat la vedere, și un tricou roz, asemeni părului său, scurt, până sub sâni. Se pare că i-a trecut supărarea, văzând că nu mă poate determina să ciripesc. îmi zâmbește de la marginea patului și își prinde părul într-un coc dezordonat în vârful capului, oferind astfel o privelițte amănunțită asupra părții rase a capului său. — îți amintești procedura de data trecută? mă întreabă și chicotesc aprobând. Nu mai merg timid pe vârfuri și nu nu o mai las pe Sheryl înaintea mea ca până acum. Nu mai stau în umbra nimănui. îmi doresc să fiu rebelă și așa trebuie să rămân până la capăt. Aceasta e imaginea pe care mi-am creat-o în noul grup. Tocmai de aceea, pășesc degajat înspre ușă, mimând calmul, cu toate că mintea îmi este plină de fel de fel de scenarii despre cum va decurge seara aceasta.

Sheryl mi-a mărturisit că a auzit o discuţie între băieţi şi se pare că Dolores va avea iniţierea. Şi nu oricum. Şi nu cu oricine. Ci alături de Yarris.
Eu nu am avut parte de una, dar îmi pot imagina cu uşurinţă ceea ce presupune. Deşi nu simt nimic pentru el, acest lucru mă deranjează. înăuntrul meu are loc o bătălie aprigă, vizualizându-i împreună. Am impresia că, cu fiecare pas făcut, fata cu păr roşcat îmi fură bucăţi din viaţă. îl are pe Hades, iar
acum îl va avea şi pe Yarris. Singurul, în afară de cel dintâi, care îmi ştie povestea, singurul care mă face să mai uit un pic de toată suferinţa ce are loc în sufletul meu, de toate viforele pe care viaţa le-a trimis asupra mea fără milă.
Chad şi Chase ne aşteaptă în aceeaşi maşină de data trecută şi le plasez un sărut scurt pe obraz, aşezându-mă mai comod pe bancheta din spate a automobilului. Alături de ei, mă simt în siguranţă, căci mă acceptă aşa cum sunt, fără a fi nevoie să le spun prea multe despre mine. Nu îmi cunosc trecutul, dar nici nu îmi cer asta. îmi permit să fiu eu şi e bine să ştiu că am pe cine să mă bazez în caz de orice. Ei au devenit stâlpul meu de susţinere şi le voi fi mereu recunoscătoare pentru că m-au primit cu braţele deschise. Că mi-au permis să mă alătur lor întru totul, să fiu parte integrantă, în aer pluteşte mirosul marijuanei amestecat cu colonie de bărbat. Inspir adânc, eliberând aerul printre dinţii încleştaţi. Am inima strânsă în torace şi, oricât aş încerca, nu o pot elibera. îmi este teamă că, la finalul zilei, voi pierde tot ce mi-a mai rămas.
— Ce părere aveţi despre Dolores şi Hades? întreabă Chad, reluând discuţia pe care am avut-o înainte cu câteva ore.
— Nu îmi place de tipul ăla, Hades, pufneşte Sheryl. Mereu atât de tăcut şi misterios, chiar se crede zeul infernului.
— Mie nu îmi place de dovlecel, adaug pe un ton scăzut. Cu părul ei roşu şi zâmbetul ăla larg. „Bună, eu sunt Dolores, întruchiparea frumuseţii!”, vocea mi se subţiază, în încercarea de a-i imita glasul. Am deja un roşcat preferat, nu am nevoie şi de ea!
— Dovlecel, repetă Chad râzând. îmi place cum sună!
— Eşti afemeiatul meu preferat! Măcar tu ai gusturi bune!
— Pentru că ţi-aş trage-o ţie şi nu ei? întreabă pe un ton serios şi chicotesc.
— Da, chiar aşa!
Drumul este încărcat de râsete, întrucât gemenii mei preferaţi şi singurii pe care îi cunosc de altfel, continuă să facă glume în legătură cu cei doi intruşi. Şi, chiar dacă eu sunt dispusă să îmi împart grupul de prieteni cu Hades... Chad şi Sheryl nu sunt de aceeaşi părere. Se pare că ei ar prefera ca dovleacul umblător să rămână printre noi, cel puţin până găsim un plan bun pentru a o expedia în străfundul Iadului.
Parcăm în faţa casei şi nu îmi pot opri un surâs maliţios în momentul în care Chad mă trage alături de el, înconjurându-mi mijlocul cu braţul. Ştiu că gestul său va fi tortură pentru Yarris, căci îi cunosc prea bine slăbiciunile şi fricile. Una dintre cele mai mari temeri ale sale este aceea că eu i-aş putea aparţine unui alt bărbat. Am de gând să mă folosesc de acest fapt şi să întorc totul în favoarea mea, astfel încât iubitul meu să ştie că sunt la curent cu ceea ce urmează să facă în această seară şi să realizeze greşeala pe care este pe cale să o comită, profitând de situaţie şi culcându-se cu Dolores.
Privirea mea îl găseşte pe Yarris încă de la primul pas făcut înăuntrul incintei. Ochii noştri se întâlnesc, iar în ai săi reuşesc să citesc nedumerirea, uimirea şi gelozia. Toate la un loc. Mă întorc spre bărbatul de lângă mine şi-i fac cu ochiul, după care, fără avertisment, îmi lipesc zgomotos gura de a sa. Chad susură surprins de gestul meu şi, deşi bănuieşte ceea ce se petrece, mă trage mai aproape de el, adâncindu-şi limba printre buzele mele. îmi răscoleşte fiecare colţişor al gurii, presându-şi palmele peste porţiunea de piele lăsată la vedere de hainele pe care le port. Suntem atât de aproape unul de celălalt, încât nici măcar aerul nu poate pătrunde printre noi. Sărutul său nu este brutal sau dur, cum a fost primul pe care l-am împărtăşit, ci lent. Pasional. Pare că încearcă să se bucure de fiecare moment în care limbile noastre se întâlnesc.
— îmi voi cere scuze pentru asta mai târziu! îi şoptesc peste buze, iar el neagă vehement.
— Nu trebuie să te scuzi pentru un lucru care îmi provoacă plăcere, murmură pe un ton jos, care-mi înfioră întregul trup, şi îmi prinde mâna într-a lui.

înaintăm spre acelaşi covor alb, pătat de băuturile alcoolice, şi le zâmbesc adolescenţilor cunoscuţi, înainte de a mă aşeza între Chad şi Chase. Au tendinţa de a mă urma îndeaproape, ca şi cum aş fi cel mai valoros bun al lor. Inexplicabil, nu mă deranjează acest lucru, ba, din contră, îmi face plăcere să mă simt protejată de gemenii psihopaţi - aşa cum îi numeşte lumea. Frustrată, îmi dau ochii peste cap, în clipa în care Dolores, îmbrăcată într-o rochiţă înflorată, ni se alătură. Păstrându-şi expresia inocentă, se poziţionează între bărbaţii care reprezintă trecutul şi prezentul meu. Yarris şi Hades. Mâna sa micuţă se odihneşte în palma mare şi tatuată a lui Hades, înghit cu dificultate, privindu-l fix, din dorinţa de a-i atrage atenţia. *Haide,* îl îndemn. *Oferă-mi un semn*
că nu îţi sunt indiferentă! însă ochii mei nu au puterea de a-l determina să îmi vorbească sau să facă indiferenţa să dispară de pe chipul său. Dacă odinioară reuşeam să ne citim gândurile unul altuia, acum pare că suntem la mii de kilometri distanţă.
Parcă i-ar fi interzis să se uite la mine, să îmi zâmbească, să îmi acorde chiar şi cea mai mică atenţie. Refuză să se apropie în vreun fel de persoana mea şi să îmi arate vreun semn că i-ar păsa. E deja integrat în grupul nostru, discută cu oricare membru al grupului, mai puţin cu mine, şi ia parte la toate jocurile noastre adolescentine. însă mă exclude în mod voit din raza sa de interes. Nu pot să îmi reţin un zâmbet în colţul gurii când realizez că, în sfârşit, va trebui să îmi vorbească în scurt timp. Jocul îl obligă şi voi face să conteze fiecare cuvânt pe care mi-l va adresa. Mă bucur de asta cu o plăcere nebună şi ignor faptul că el pare desprins din altă lume, iar provocările sale sunt seci, lipsite de amuzament şi întrebările deloc distractive. Totul este anost, însă, curând, voi schimba totul şi voi presăra puţină sare şi piper, revitalizând jocul.
Yarris o provocă pe Dolores să îl sărute, ignorând expresia mea. Şi, chiar dacă mă aştept ca Hades să protesteze, nu o face, iar ea nu-i cere permisiunea. Palmele ei cuprind obrajii blondului şi gura sa o înhaţă pe a lui. Privesc cum limbile lor se ating uşor, senzual, încărcat de excitaţie. îmi întorc ocheada spre băiatul cu ochi albaştri şi-l găsesc cu maxilarul încleştat. Degetele sale bat ritmic în podea, exprimându-şi astfel nemulţumirea. Şi îl înţeleg, căci, în acest moment, văzând cum Yarris îi cuprinde ceafa şi o trage mai aproape, îmi înjunghie inima. Se devorează în faţa noastră, a tuturor. Sheryl şi Chase au parte de primul sărut, care durează mai mult decât ne-am fi aşteptat. Trupurile lor par să îşi cerşească atingerea, în timp ce buzele se ating cu ardoare.
— Ajunge, rosteşte Chad indignat. Nu vreau să am o erecţie privindu-mi fratele, la dracu'!
Cei doi se îndepărtează. Obrajii lui Sheryl sunt roşii precum focul, iar în privire are o licărire de fericire. Sunt sigură că, dacă Chad nu ar fi intervenit, cei doi ar fi dus lucrurile la extrem, fără inhibiţii sau reţineri.
— Şi acum, îşi linge Chad buzele. Hillary, ce ar fi să îmi dansezi în poală? Mi-ar plăcea să îţi ating fundul mare!
— Du-te naibii, Chad!
După rânjetul său, îmi dau seama că geamănul malefic tocmai a primit ceea ce şi-a dorit. Se ridică de jos, întinzându-şi braţul în direcţia fetei cu forme. Hillary refuză să îl atingă şi, îmbufnată, păşeşte înaintea acestuia pe scări. Chad se întoarce spre noi, şoptind:
— Revenim după ce rezolv erecţia asta!
— Parcă spuneai că nu ai una, îi şoptesc înapoi.
— Nu aveam, până în clipa-n care mi-am imaginat posteriorul ei în poala mea! îmi face cu ochiul şi fără a aştepta un răspuns, dispare pe urmele fetei.
încerc să îmi reţin amuzamentul atunci când este rândul meu să le ofer provocări celor din jur. Atenţia mea se focalizează asupra unui singur om. Deşi mi-am propus să stau departe de el, îmi este imposibil. Dorinţa ca el să îmi vorbească, este mai puternică decât nevoia de a păstra distanţa. Hades devine uşor zeul infernului meu şi nu ştiu cum să scap din mrejele în care m-a legat fedeleş. Pielea mă furnică din cauza privirii sale intense şi cu greu îmi menţin neuronii în funcţiune. Respiraţia îmi devine greoaie şi aerul fierbinte al încăperii îmi sufocă plămânii. Privesc adânc în ochii roşcatei şi, cu un zâmbet discret pe chip, îi întind sticla de vodcă, provocând-o ca nici măcar o picătură să nu rămână pe fundul acesteia. Inevitabil, acceptă, şi ridic victorios din sprâncene, ştiind că Yarris nu se va bucura de trupul ei inconştient.

Ignor cererile lui de a ieşi pentru a beneficia de o discuţie în doi şi, provocând-o pe Sheiyl să îl menţină ocupat, mă bucur întru totul de prezenţa tăcută a băiatului al cărui trecut îmi aparţine. îi zâmbesc, dar el se încruntă. Mă strâmb, el se încruntă. Vorbesc, iar el, din nou, se încruntă. îmi muşc limba încercând să păstrez cuvintele mustrătoare în interiorul meu şi, în schimb, pe un ton aparent calm, îi şoptesc:
— Ştii că, încruntându-te, faci riduri? Doar zic şi eu!
Nu îmi răspunde. Nici nu mă aşteptam să o facă, când orgoliul îi este armură. Mă simt ameţită datorită alcoolului şi a parfumului său bărbătesc, care parcă împânzeşte întreg spaţiul. Inima îmi bate nebuneşte în timp ce mă gândesc la o provocare demnă de el. Iar dacă planul va funcţiona, în această seară, pentru prima oară după mulţi ani vom discuta între patru ochi. între patru pereţi. Iar atunci, fiind fără de scăpare, mă va asculta în amănunt.
Nu pricep de unde provine obsesia mea pentru acest bărbat şi de ce apar toate aceste senzaţii străine în întreg corpul meu, în momentele-n care mă aflu în preajma lui. Aş vrea să pun totul pe seama trecutului nostru comun şi al băuturilor consumate în exces în această seară. Dar, adevărul este că sentimentele mele par mult mai profunde de atât. Necunoscute. într-atât de puternice încât îmi provoacă fiori reci pe şira spinării numai când mă priveşte.
Seară de seară îmi promit că este ultima oară când adorm cu el în minte şi, inevitabil, este tot acolo când mă trezesc. Poate tocmai din această cauză mă doare comportamentul lui indiferent faţă de mine. însă, astăzi, sunt hotărâtă să îmi iau revanşa!
Mă uit în direcţia sa şi-i ofer o încruntătură pe măsură celor pe care el mi le-a oferit. îmi strâng braţele la piept în încercarea de a stopa toate emoţiile care mă încearcă în acest moment. Când suntem într- atât de aproape încât până şi respiraţiile ni se intersectează. îmi înghit nodul persistent din gât şi întreb pe un ton ce se vrea curajos:
— Adevăr sau provocare?
întrebarea mea este luată în derâdere, întrucât Hades pufneşte în reproş şi îşi ridică două degete în aer, încercând să îmi spună fără vorbe alegerea sa. Nu ştiu cu certitudine dacă lipsa de cuvinte mă deranjează sau faptul că are această atitudine doar faţă de mine. Nu sunt sigură dacă tăcerea este ceea ce îşi doreşte sau doar încearcă să mă pedepsească pentru absenţa mea îndelungată. Un singur lucru ştiu:
în această seară, vei plăti pentru tăcerea ta, Hades!
— Sărută-mă!
— Să facă ce?! izbucneşte Yarris
— Tu nu ai dreptul să îmi ceri explicaţii, îl ţintesc cu degetul arătător, mustrându-l. Ştim amândoi prea bine ce aveai de gând să faci astăzi, Yarris! Vrei să ţi-o tragi cu alta? Foarte bine! Asta am de gând să fac şi eu!
Ignor uimirea care se citeşte pe chipul lui Hades. Practic, tocmai i-am spus „iubitului meu" că vreau să mi-o trag cu el.
— Maria, mârâie spre mine.
— Yarris, mârâi înapoi.
— Putem vorbi o clipă?
— Nu vezi că sunt ocupată? îi fac un semn de lehamite cu mâna. Deci, cum facem, Hades?
încerc cu ardoare să îl scot din starea asta care mă intrigă la culme. îmi doresc să îl fac, cumva, să rupă tăcerea aceasta apăsătoare şi dureroasă care pluteşte între noi. Să îl provoc. Aş prefera să ţipe, să mă certe în schimbul acestei indiferenţe care mă face să mă simt ca nedemnă de el, ca ultimul om de pe faţa Pământului. Dar, nu! Hades nu scoate niciun sunet, cu toate că simt că ar avea multe de spus, că vorbele sunt acolo, în gâtlej, gata să îmi fie aruncate în faţă. însă, în schimb, preferă să ridice din umeri cu o falsă nepăsare şi să nege totul cu mişcări uşoare ale capului. Pare că nu merit efortul de a rosti ceva în faţa mea.
— Ei bine, atunci nu ai decât să îţi petreci noaptea într-o cameră cu mine. Singuri!
Se ridică furtunos de pe covor, oferindu-mi în mod voit impresia unui gest de laşitate, însă, în schimb, se sprijină de balustrada de lemn a scărilor şi, ridicând o sprânceană în mijlocul frunţii, îmi face semn cu capul către etaj. Presimt că urmează o noapte liniştită şi foarte tăcută, întrucât, cu siguranţă, patru pereţi amărâţi nu îl vor determina să mi se adreseze.
— Trebuie să vorbim despre asta, încearcă Yarris din nou.

— Nu a mai rămas nimic de vorbit, dragule! Succes cu frumoasa adormită de pe canapea, i-o indic pe Dolores cu bărbia. Se pare că nu ştie să bea cu măsură!
Hades o ia înaintea mea spre etaj, cu flăcări ieşind din ochii lui de safir. Nu se uită înapoi şi sunt nevoită să merg cu viteză pe scări în sus după el. O grămadă de emoţii mă încearcă pe măsură ce urc după el şi nu mai sunt aşa de sigură că ideea mea a fost cea mai strălucită. El intră în prima cameră goală ce îi iese în cale şi lasă uşa întredeschisă în urma lui. Mă opresc o clipă în faţa ei înainte de a trece pragul şi de a pătrunde în camera întunecată. Trag cu putere aer în piept şi îmi fac curaj pentru nebunia asta frumoasă. Pot să o fac! Sunt eu, Maria Blaise, iar dincolo de această barieră se află băiatul cu care am împărtăşit atât de multe dureri trecute. Intru înainte de a îmi pieri tot curajul şi îmi ţin respiraţia când aud uşa închizându-se în spatele meu.
îi simt prezenţa în spatele meu. Respiraţia lui mi se loveşte de creştet, zbârlindu-mi pielea şi oferindu- mi pulsaţii infernale în zone interzise. Nu îmi doresc ca el să aprindă lumina şi, gândindu-se parcă la acelaşi lucru, trece pe lângă mine, întinzându-se de-a lungul patului, oferindu-mi privilegiul de a-l privi în toată splendoarea lui.
Lumina obscură oferită de micuţul geam al camerei îl scaldă într-un contrast demn de cărţile cu basme.
Tatuajele sale îi întunecă trupul şi nu mică îmi e mirarea văzând cum se extind de pe gât, pe ceafă până la jumătatea inferioară a craniului. Câteva forme difuze ale cernelii se zăresc prin părul său tuns scurt deasupra urechilor.
întregul trup îi este împânzit de desene demne să mascheze cicatricile unei copilării sumbre, încărcate de suferinţă. Sunt curioasă dacă Dolores ştie întregul chin prin care a trecut el, dacă l-a cunoscut atunci când pielea-i era curată şi rănile adânci îi erau imprimate pe trup. Mă întreb mental când a decis să îşi păteze frumuseţea. înainte sau după maturitate?
Tresar când Hades îşi drege glasul, făcându-mă să realizez că am rămas nemişcată timp de aproximativ cinci minute şi, clătinându-mă pe picioare, mă aşez pe marginea patului. îi simt fiecare mişcare, de parcă s-ar afla sub mine, iar acest lucru îmi strânge stomacul ghem şi-mi face inima să alerge de nebună în torace. Coastele mă dor, într-atât de tare se zbate nemernica în interiorul meu. Absenţa cuvintelor între noi este oarecum dureroasă şi ca un ghimpe în sufletul meu, care pare să îi geamă numele. Atmosfera din cameră devine deja sufocantă. Aş vrea să îmi vorbească, să îmi mărturisească ce simte, să îmi spună că îşi aminteşte trecutul la fel de bine ca mine. Sunt atâtea tăceri între noi, adunate în atâţia ani de separare, şi aş vrea ca acest lucru să înceteze, să avem amândoi puterea de a rosti tot ceea ce ochii noştri o fac deja. Deşi ştiu că e posibil să stric totul, nu mă pot abţine şi îl întreb pe un ton şoptit, sperând să ajung mai degrabă la sufletul lui:
— Ai de gând să rămâi tăcut întreaga noapte? E mult timp la mijloc, Hades, iar eu vreau să putem discuta amândoi. Nu mai suntem copii, am crescut între timp!
în locul vorbelor atât de mult aşteptate, din partea lui se aude doar un oftat puternic, urmat de o privire atât de intensă încât mă pătrunde până în adâncul fiinţei mele, stârnind şi mai tare focul ce mă mistuie. Apoi, îşi lasă capul să cadă din nou în moliciunea patului şi îl surprind închizându-şi ochii. E tot ce am nevoie pentru a profita din plin de imaginea care se derulează în faţa mea, atât de frumoasă încât pare ireală. Admir trupul bine făcut şi mă holbez la fiecare tatuaj în parte. Vreau să îmi întipăresc în memorie fiecare trăsătură a sa.
în acest moment, privind o altă versiune a băieţelului de altădată, realizez că numele îi fusese destinat. El este un zeu. Zeul infernului meu. Sunt incapabilă să îmi explic lipsa de curaj pe care el o stârneşte în fiecare os şi por al corpului meu. îmi doresc să mă impun, să strig tare şi clar cine sunt. însă, nici măcar un cuvânt nu mi se desprinde de buze.
— Dacă mă sărutai, nu erai nevoit să petreci o întreagă noapte în prezenţa mea, oftez, iar el deschide un ochi, parcă asigurându-se că vorbele mele nu sunt rodul imaginaţiei sale.
Timpul trece, iar cu fiecare secundă, realizez că planul meu a fost un eşec total. Stând atât de aproape de el, mă pedepsesc de una singură pentru absenţa mea din toţi aceşti ani. Prin minte, o mulţime de întrebări mi se plimbă debusolate, mărindu-mi gaura neagră din piept.
Mi-ai simţit lipsa, Hades? Câte nopţi nu ai putut dormi, gândindu-te la mine? Eu nu am degete să îţi număr nopţile în care aşteptam ca tu să mă salvezi. Speram din adânc sufletul că minunile se

pot întâmpla şi naivitatea mea de copil mă obliga să te aştept în fiecare zi. Nu erai lângă mine, dar îţi vorbeam în fiecare secundă. Aveam doar o poză, una pe care am păstrat-o de-a lungul anilor şi pe care o port chiar şi acum cu mine. Probabil din acest motiv nu mi te pot scoate din minte, din inimă, din mine. Deoarece, cândva, tu erai totul. Iar acum... aş vrea să regăsesc acel motiv de fericire în tine. Nu visez la iubire. Dragostea îi este interzisă unei persoane care reuşeşte să distrugă fiecare om drag. Nu îmi doresc să te distrug, Hades! Dar recunosc că sunt momente în care aş vrea ca braţele tale puternice să le înlocuiască pe cele fragile ale copilului din trecut. Inevitabil, gândul mă poartă spre tine, chiar şi atunci când eşti atât de aproape. Te-aş putea atinge! Dar nu am curajul sau puterea. Dacă eşti rodul imaginaţiei mele şi la o mică atingere te vei preface în praf şi pulbere?! Dacă răceala ta îmi va îngheţa întregul trup şi nu voi putea evada din cubul de gheaţă?

îmi scutur capul, în încercarea de a alunga gândurile prosteşti din mintea-mi obosită şi, fără să realizez greşeala imensă pe care urmează să o comit, mă întind pe partea liberă a patului, alături de el. Căldura trupului său reuşeşte cumva să ajungă la mine, anihilându-mi orice urmă de raţiune. Privesc tavanul alb numărând în gând, sperând că, astfel, îl voi elibera din gândurile mele. Că îmi voi putea axa atenţia pe micuţele beculeţe care împânzesc întregul tavan. Oare câte amestecături de culori s-ar produce, aprinzând toate aceste mini-neoane? Ar arăta precum Universul înfrumuseţat de culorile galaxiilor? Ar fi... La naiba, Hades! Ce îmi faci?!

— Chiar nu îţi aminteşti de mine?

Se întoarce către mine. Respiraţia sa fierbinte mi se loveşte de chip, obligându-mă să închid ochii preţ de câteva secunde şi să mă bucur de apropierea noastră. în ciuda consumului de alcool, respiraţia sa miroase divin. A mentă, tutun şi cireşe. Chipul să este într-atât de aproape încât uit să respir. Dacă aş ridica bărbia, l-aş putea săruta. Inima mi se suprasolicită la simplul gând al buzelor noastre unite. Nu îmi răspunde nici de această dată, aşa cum ar trebui să o facă, ci ridică din umeri, apoi neagă cu mişcări debusolate ale capului. Oftez, oftează şi el, după care mă priveză de chipul său, întorcându-se cu spatele la mine. Acest spate lat, care parcă mă îndeamnă să îmi lipesc sânii de el şi să îl înfăşor cu braţele tremurânde.

Şi o fac. Fără avertisment sau reţineri, îmi lipesc trupul de al său, strângându-l strâns la piept. Nu mă alungă, însă nici nu îmi răspunde îmbrăţişării. Buzele mele încep să presare sărutări mărunte pe umerii săi şi mai sus, pe gât. îl simtînfiorându-se sub gura-mi păcătoasa. Nodul dinăuntrul meu se strânge tot mai mult. Tot mai puternic. îmi strecor palmele pe sub bluza sa de caşmir, bucurându-mă de căldura abdomenului său. Dumnezeule! Corpul meu pulsează şi se strânge înnebunit de senzaţii.

— Am vorbit serios la parter, Hades! Chiar te doresc!

îmi lipesc obrazul de spatele său, ascultându-i inima. Bătăile sale sunt muzică pentru urechile mele. Nu mai aştept ca el să îmi răspundă. Ştiu că nu o va face. însă faptul că îmi permite să îl ating îmi este mai mult decât suficient.

Respiraţia sa devine mai rară şi profundă cu fiecare minut care trece şi cu fiecare oră petrecută în linişte, iar atunci când privesc ceasul telefonului, observ că acesta indică nici mai mult, nici mai puţin, decât cinci dimineaţa. îmi schimb poziţia şi, înainte să mă retrag, se întoarce cu faţa în direcţia mea, făcându-mă să tresar, uşor speriată. Un colţ al buzelor mi se ridică atunci când el îşi încreţeşte nasul şi îmi feresc, în mod inconştient, părul, care s-a întins pe chipul său. îmi las degetele să îi atingă din nou pielea fină. Gura îi este întredeschisă, iar capul cufundat pe jumătate în penele moi ale pernei.

— Poate că, într-adevăr, nu îţi aminteşti de mine, Hades, dar eu nu am putut nici măcar pentru o clipă să te uit, să uit ceea ce ai însemnat cândva pentru mine. Ceea ce, poate că încă însemni!

Respiraţia mi-o ia la goană când murmură ceva indescifrabil, cuprinzându-mi trupul într-o îmbrăţişare strânsă. Braţul său îmi striveşte coastele, însă nu îmi doresc să mă descotorosesc de acest sentiment care îmi înfloreşte în întreg trupul odată cu atingerea sa. Nu sunt capabilă să respir de o bună bucată de vreme, inima încă mi se suprasolicită în piept şi golul din stomac pare că vrea să o tragă într-acolo.

Tremurând, încep să îi trasez conturul tatuajelor cu ajutorul degetelor. Chicotesc când îşi lipeşte nasul de părul meu şi îmi inspiră parfumul, suspinând mai apoi asemeni unui copil naiv şi îndrăgostit. Mă cuibăresc confortabil în acele braţe, care, încă de la prima atingere, au darul de

a îmi provoca dependenţă şi îmi muşc buza din nou, realizând că, doar cu câteva ore în urmă, visam să îi simt atingerea pe corp. îmbătată de after-shave-ul său atât de puternic, îi aşez cu mişcări lente braţul între noi şi îmi trag rochia peste cap, poziţionându-mă, mai apoi, din nou în braţele sale. 0 căldură stranie îmi invadează interiorul, simţindu-i palma strângându-mi inconştient şoldul şi determinându-mă să îmi aşez capul pe pieptul său plin.
Mângâindu-mi trupul, îi ghidez mâna de la sânii acoperiţi de materialul subţire al sutienului până la coapsele goale. Respiraţia mi se întretaie şi milioane de fiori electrici îmi circulă prin vene. Simt totul la o intensitate nouă, de nedescris. Pieptul său se lipeşte complet de spatele meu gol, aidoma modului în care am făcut-o eu mai devreme. Suspin.
Ceva se întâmplă în mine şi nu îmi pot explica ce este. Hades e capabil să stârnească înăuntrul meu ceea ce nici un bărbat nu a mai reuşit până în prezent. Mă întorc în braţele sale. Gura sa încă este întredeschisă când îi cuprind buza inferioară între ale mele, sărutându-l blând. închid ochii, lăsându- mă furată de sentimente. De el. De noi doi, împreună.
îmi doresc să se trezească cu câteva ore înaintea mea şi să îmi admire fiecare formă a corpului. Să îşi treacă buricele degetelor peste pielea mea înflăcărată şi să îmi depună sărutări umede de-a lungul gâtului.
Vreau ca el să mă dorească, să tânjească după fiecare părticică din mine, după fiecare cuvânt, mişcare, după fiecare privire pe care urmează i-o arunc pe furiş. Dar, partea conştientă a creierului meu ştie că, pentru el, această atingere nu înseamnă nimic, ci doar îşi imaginează că se află în patul iubitei sale şi că trupul care i se află acum în braţe îi aparţine ei, nu mie. Eu sunt trecutul, pe când ea reprezintă prezentul. Prezentul lui.
— Nu îmi vine să cred că ai făcut asta, Maria! mă ceartă Chad, stând pe jumătatea liberă de pat. îmi strâng mai bine cearşaful de-a lungul trupului meu aproape gol şi oftez.
Nu ştiu când sau cum a plecat Hades, însă a făcut-o înainte să mă trezesc. Nu am simţit momentu-n care căldura braţelor sale mi-a părăsit trupul, deşi mi-aş fi dorit. Aş fi vrut să pot trage cu ochiul şi să îi remarc privirea prin întunericul difuz al camerei. îmi doresc să cred că m-a privit, atins şi sărutat, chiar dacă, cel mai probabil, nu a făcut-o. în schimb, m-am ales doar cu un Chad mustrător. îşi ţuguie buzele, bate din picior stresat, iar degetele i se strâng cu putere în pumn.
— A profitat de tine? se interesează el, mârâind. Spune-mi, Maria, şi îţi jur că îi decapitez ambele capete!
— Nimeni nu mi-a făcut nimic, Chad! Calmează-te, îmi dau ochii peste cap, plictisită.
— Ah, da?! Şi cine te-a dezbrăcat de rochie? Zâna măseluţă?!
— Zâna măseluţă? repet în şoaptă. Treaba e simplă, Chad. Aveam o stare profundă de ebrietate, mi s-a făcut cald şi am scăpat de material.
— De faţă cu un străin? Ştii câtor pericole te-ai expus? continuă el să mă certe precum un tată protector, stârnindu-mi un hohot de râs.
— Momentan, tu eşti singurul pericol! La cum te manifeşti, ori eşti gelos, ori prost. Cine naiba s-ar fi atins de mine?
— Nimeni! răspunde el repede, iar eu mă încrunt. Crezi că am dormit cu Yarris la uşă degeaba?
— Ce aţi făcut?! pufnesc neîncrezătoare. Toată noaptea? întreb mirată, iar el aprobă, arătându-mi dantura lipsită de imperfecţiuni. Şi, cam pe la ce oră a plecat Hades?
— De ce ţi-ar păsa? mârâie roşcovanul cu păr ciufulit. Spune-mi că te-ai îndrăgostit de el şi îmi iau cheile să mergem!
— Unde să mergem, Chad? Este atât de devreme!
— La spital! Să ţi se facă un control la creier!
După câteva priviri acide din partea lui Chad şi doar la insistenţele lui, Yarris dezleagă misterul şi îmi mărturiseşte că Hades a plecat dimineaţa târziu, când soarele era deja sus pe cer. Nu ştiu cât au auzit din ceea ce s-a întâmplat aseară între mine şi Hades, dar cuvintele lor încărcate de ură la adresa lui vorbesc de la sine. Maxilarul lui Chad se încleştează atunci când numele lui Hades se aude printre noi şi dinţii îi scrâşnesc în cavitatea bucală. Privirea de psihopatii ia forma ochilor, lăsându-mi impresia că, dacă-mi ciulesc urechile, pot auzi râsul malefic care răsună din interiorul său. Sau pot zări, în reflexia ochilor săi, în câte moduri nebănuite îmi pot găsi sfârşitul!

îmi aduc la cunoştinţă că abia când acesta a părăsit camera şi-au permis şi ei să se elibereze de meseria de paznic ocazionali pe care şi-au atribuit-o şi să se împrăştie într-o cameră goală, găsită cu greu, pentru a îşi dezmorţi trupurile şi a se odihni un pic. Mă tot mustră că i-am privat de un somn lung şi odihnitor prin faptele mele nesăbuite, însă, dacă ar fi să mă întrebe pe mine, predicile lor sunt mult prea lungi şi obositoare pentru mintea mea îmbătată de aburii difuzi ai clipelor petrecute alături de băiatul cu ochi de safir care îmi bântuie mintea. Nu răspund în faţa reproşurilor pe care mi le adresează, pentru că sunt încă pierdută în amintirea a ceea ce tocmai am trăit. A fost magic, iar magia continuă să plutească în cameră chiar şi acum, când el a plecat deja.
Niciunul dintre noi nu a mai mers la şcoală astăzi, însă prietenii mei nu par deranjaţi de absenţele acumulate încă din prima săptămână. Tocmai de aceea, profit de acest scurt răgaz să îmi odihnesc puţin ochii roşiatici şi să îmi trag sufletul după caruselul de emoţii simţite noaptea trecută. Poate că şi acum tot în pat m-aş fi aflat, puternic cufundată în lumea viselor, dacă geamănul ce m-a bântuit încă de la prima oră nu ar fi insistat să mă trezească. îmi trag hainele de seara trecută pe mine şi-mi trec mâna prin părul încă răvăşit. Cobor cu viteza melcului scările şi ies afară, închizând uşa în urma mea. Pe când intru în maşina în care prietenii mei mă aşteaptă deja, o tăcere apăsătoare se lasă. Chad este nervos şi sunt conştientă că eu sunt de vină pentru starea lui. Nu zice nimic, dar privirea sa încărcată de reproş vorbeşte de la sine. Pare pe cale să explodeze şi să îmi ţină încă o predică moralizatoare din moment în moment.
Yarris mă tratează oarecum cu indiferenţă. Nu îmi vorbeşte dacă nu este cazul şi nici măcar nu mă priveşte. Ştiu că acest lucru este cauzat fie de sărutul meu cu Chad, fie de faptul că am ales să îmi petrec o întreagă noapte alături de altcineva. Mă simt învingătoare şi pierzătoare în acelaşi timp. îmi impun să cred că şah matul îmi aparţine, când abia am mutat prima piesă.
Oprim în faţa unei cafenele micuţe şi cochete, iar mirosul divin de cafea proaspăt făcută îmi răsfaţă imediat nările. îl inspir cu putere, bucurându-mi sufletul cu mireasma ce creează o feerie de senzaţii. Am nevoie de ea ca de aer. Intrăm cu toţii şi ne aşezăm în aceeaşi linişte mormântală care ne-a bântuit toată dimineaţa la una dintre mese. Nu pierd timpul şi îmi comand lichidul magic. Imediat ce îmi este adus, sorb cu nesaţ şi îmi bucur papilele gustative.
Abia acum pot privi în jurul meu şi observa cu ce activităţi se ocupă prietenii mei. Sheryl mestecă cu zgomot o gumă şi se uită cu o privire languroasă la Chase. Yarris butonează de zor telefonul şi un zâmbet larg îi îmbracă faţa. Nu ştiu cu cine conversează, dar mă rog din tot sufletul ca sursa fericirii sale să nu fie Dolores. Chad bate cu putere în blatul mesei, părând să formeze ritmul unei melodii ştiute doar de el, iar Chase, săracul, nu face nimic, ci doar stă şi ne priveşte pe fiecare dintre noi şi nu e sigur ce să facă, ce să discute astfel încât să ne scoată pe toţi din starea melancolică în care am picat, îşi drege glasul, şopteşte numele fratelui său într-un mod senzual şi mă atinge pe coapsă, în speranţa unei reacţii. Fiecare suntem prinşi în propriile gânduri, Chad uneori mă mai mustră cu privirea, încercând parcă să mă facă să regret alegerea făcută. îi zâmbesc, dar zâmbetul meu nu pare să îl înduplece. Şi, dacă mă aştept ca Yarris să îşi ceară iertare pentru greşeala sa, se pare că am de aşteptat mult şi bine, pentru că nici măcar nu îl deranjează într-atât de tare încât să îmi vorbească.
— E numai vina ta! glasul lui Chad mă face să tresar involuntar.
— Ce naiba am făcut? întreabă Yarris, aparent calm.
— Ce dracului nu ai făcut? Trebuia să rămâi în Everett, nu să vii aici după aproximativ patru ani şi să îmi iei locul, ca şi cum mi l-ai fi oferit cu împrumut. Cine te crezi, Yarris? Cum ai putut să hotărăşti de unul singur includerea în grup a dovleacului şi caietului umblător?
Pot auzi răsuflarea sa vijelioasă în liniştea care s-a lăsat peste noi. îmi strâng ochii în momentul în care Yarris se ridică furtunos. Degetele sale lungi şi ososase prind tricoul lui Chad, ridicându-l de jos cu o smucitură. îmi duc mâinile la gură, încercând să îmi înfrânez surprinderea.
— Chad, nu mă provoca să îţi asortez nuanţa chipului cu cea a părului!
Ameninţarea lui Yarris nu pare să îl sperie. Râde, în timp ce-i alungă mâinile şi-şi îndreaptă materialul boţit al tricoului.
Ştiu că, în mod normal, eu sunt vinovată pentru această ceartă copilărească şi ar trebui să intervin, dar nu mă pot mişca. Picioarele îmi par pietrificate, iar glasul îmi piere la auzul râsului nervos a lui Chad. în această ipostază, cu părul căzându-i leneş peste ochiul drept, cu chipul

negru de furie şi ochii mai sclipitori decât i-am văzut vreodată, pare mai mult decât nebun. Muşchii braţelor îi zvâcnesc pe sub geaca de piele şi icnesc slab când îşi împinge trupul în Yarris, până când îl lipeşte de peretele opus. Maxilarul aşa zisului meu iubit se zbate puternic, în încercarea de a-şi păstra calmul. Ştiu de ce este în stare şi puterea care mocneşte în el, însă Chad nu pare să se lase înduplecat de acest lucru. Ochii negri ai lui Yarris devin aproape insesizabili. îşi ţine degetele în pumni, pregătit de atac, respirând ca şi când ar fi alergat la un maraton.
— Crezi că încă sunt acel copil neajutorat din trecut? îl întreabă, ştergându-şi zâmbetul de pe chip. Chiar ai impresia că încă mă tem de tine, Yarris? Nu mai ai niciun gram de putere sau influenţă asupra mea, câine nenoro...
— Gata! ţipă Chase, poziţionându-se între cei doi. Ce aveţi, băi, aţi luat-o razna? Nu ştiu ce naiba v-a picat rău la stomac, dar eu sugerez să ne calmăm şi să rezolvam situaţia pe cale amiabilă!
Privirile umbrite de ură îi cercetează chipul şi, când cred că al treilea va câştiga un pumn, cei doi se îndepărtează unul de altul. Chad se aşază în dreapta mea, iar Yarris în stânga. Inima îmi bubuie în piept şi nu ştiu dacă acest fapt i se datorează emoţiei sau fricii de a pica la mijloc într-o încăierare. încă le simt căldura provenită parcă din străfundurile Iadului, arzându-mi pielea. Mâna lui Chad îmi strânge coapsa şi imediat sunt trasă în braţe de către Yarris. Sunt în mijlocul unui duel de atingeri. Fiecare se luptă să mă tragă mai aproape de el, în încercarea de a-şi dovedi masculinitatea. Parcă aş fi o marionetă legată cu nişte aţe invizibile de cei doi. Se luptă între ei şi eu par să devin invizibilă în faţa lor. Le lovesc mâinile cu palmele, uitându-mă urât în direcţia lor, pentru a le atrage atenţia că sunt prezentă, că de mine este vorba în ecuaţie.
— Vreţi, vă rog, să încetaţi cu toată această mascaradă? Nu sunt trofeul nimănui! Nu mai mă trageţi de la unul la altul! Nu am de ce să ofer explicaţii nimănui pentru ceea ce fac sau pentru modul în care îmi petrec timpul!
Apoi, îmi îndrept atenţia către Chad.
— Yarris nu are nimic de-a face cu decizia mea de a petrece noaptea cu Hades. E treaba mea ce fac cu viaţa mea! Sunt sentimentele mele, emoţiile mele, corpul meu. Nu văd de ce v-aş spune cu cine împart patul sau în braţele cui adorm! încetaţi să vă mai comportaţi ca doi copii!
— Deci recunoşti! mă apostrofează băiatul cu păr blond.
îmi dau ochii peste cap a exasperare şi sunt pe punctul de a îi da o replică acidă prietenului meu, când Sheryl mă apucă de braţ şi rosteşte pe un ton ferm:
— Hai să plecăm, Maria! Nu trebuie să mai rămânem aici! Nu facem nimic altceva decât să le alimentăm orgoliul!
Este impulsul de care am nevoie pentru a mă ridica de pe canapea şi a ieşi din circul vicios în care singură mă băgasem. Cei doi băieţi sunt ca nişte animale sălbatice pregătite să mă sfâşie şi să mă transforme în bucăţi în orice moment. Sunt atât de nervoasă încât simt că voi exploda în orice moment dacă mai stau aici. Fără a le mai arunca nici măcar o privire celor doi băieţi şi o urmez cu toată forţa de care sunt în stare pe Sheryl. Ieşim afară, în soarele care străluceşte cu putere, şi simt nevoia să stau un pic în loc, pentru că, în ciuda căldurii exterioare, tremur toată, iar capul îmi vâjâie de durere. Sheryl sporovăieşte de zor, aducându-le injurii băieţilor şi punându-mi întrebări despre seara mea alături de Hades. Ridic adeseori din umeri, neştiind ce răspunsuri să-i ofer. A fost minunat? Cu siguranţă! Dar nu am de gând să împărtăşesc asta cu ea. Suntem prietene, însă, şi-a exprimat destul de clar părerea. La fel ca şi ceilalţi, nu-l doreşte printre noi. Evit să ofer detalii şi mă limitez la a-i spune că nu s-a întâmplat nimic interesant. Pare mulţumită de răspunsul meu, căci îmi cuprinde mâna strâns într-a ei în timp ce înaintăm împreună pe stradă.
Mă crispez în clipa-n care Sheryl mă invită să îmi petrec ziua alături de ea. Ideea de a-i cunoaşte mama nu mă încântă, ci mă sperie. Am auzit suficiente poveşti despre ea cât să îmi formez o părere. Mi se pare că e o femeie lipsită de moralitate, de conştiinţă şi de scrupule, dar, în acelaşi timp, e tot ceea ce are prietena mea şi asta mă face să am sentimente contradictorii faţă de aceasta. 0 iubesc şi o urăsc în acelaşi timp. 0 iubesc pentru că fiica ei o face şi o urăsc pentru toate viciile pe care i le-a transmis mai departe acesteia, pentru lipsa de grijă şi pentru modul degajat în care percepe orice lucru. Din ceea ce ştiu despre ea, am impresia că nu a reuşit să se

maturizeze deloc. Că este încă o adolescentă, care nu ştie ce vrea de la viaţă şi testează tot ceea ce poate, pentru a compensa la vârsta a doua tot ce nu a avut în tinereţe.
Sheryl îmi propune să stăm toate trei la poveşti, bând câte un pahar de ceva mai tare, care să ne aducă în simţiri după tot greul îndurat în această dimineaţă. Sau poate o sticlă de vin fiecare, căci nimeni nu ne va mustra pentru asta. în casa ei, putem face tot ce ne trece prin cap şi ne putem pierde în orice substanţă altfel interzisă. în acelaşi timp, ţine să îmi aducă la cunoştinţă că sunt singura prietenă pe care o aduce acasă, întrucât situaţia mamei sale nu o pune în cea mai favorabilă lumină şi preferă să nu le dezvăluie situaţia ei tuturor. Simte că asta ar face-o vulnerabilă şi i-ar ştirbi imaginea de fată dură pe care şi-a creat-o. Nu pot să nu chicotesc în faţa mărturisirilor sale, pentru că se comportă de parcă zici că urmează să îmi ceară mâna.
îmi muşc buza de jos cu putere în momentul în care deschide larg uşa casei, invitându-mă să intru. Nu mă pot abţine să nu îmi rotesc privirea de jur împrejur. Curiozitatea mea trebuie satisfăcută. Camera din faţa mea nu arată tocmai exemplar, căci haine, sticle de alcool şi seringi folosite sunt împrăştiate peste tot. Pare că este o casă nelocuită, iar asta mă face, fără să vreau, să înghit în sec şi să îmi frec
mâinile între ele. Atenţia îmi este distrasă rapid de o femeie cu o faţă zâmbitoare, ce îşi face apariţia dintr-o cameră alăturată.
Părul ei roşu este tuns scurt, obrajii îi sunt rozalii şi buzele voluptoase. Un corp ca de zeiţă, sculptat parcă de cea mai iscusită mână, şi picioare lungi, de-a dreptul interminabile. Ochii ei căprui strălucesc în lumina slabă a becului şi zâmbesc când îşi trece o mână prin păr, rugând-o pe Sheryl să-i încheie capsele sutienului.
— Tu trebuie să fii Maria!
— Aşa este. încântată să vă cunosc, ăă...
— Spune-mi Nirvana!
— Precum trupa rock?
îmi face şmecherește cu ochiul şi îi zâmbesc, întinzându-i mâna. Aceasta o fixează cu scepticism şi, scuturând din cap, mă trage într-o îmbrăţişare strânsă. Mirosul spirtos, de whisky ieftin, îmi pătrunde imediat în căile nazale.
— în sfârşit o cunosc pe cea care i-a furat minţile fiicei mele! îmi spune ea zâmbind.
Privirea mea încruntată o caută pe Sheiyl. îşi ţuguie buzele şi ridică din umeri, aparent neinteresată. Expresia Nirvanei se schimbă, părând că tocmai îşi regretă cuvintele. Mă mut de pe un picior pe altul, neştiind ce se petrece şi, pe un ton influenţat de stânjenealã, rostesc:
— Să ştiţi că era la fel şi înainte să apar eu!
Femeia râde şi, punându-şi o mână deasupra umerilor mei, mă trage spre dormitorul său. Haine sumare sunt agăţate de uşile deschise ale şifonierului şi mă strâmb fără să vreau atunci când bocancii mei cu toc iau contact cu un sutien aruncat la întâmplare. încerc să îmi menţin zâmbetul pe buze şi înot prin dezordine, ajungând cu greu la pat. Răsuflu aproape uşurată atunci când posteriorul meu atinge suprafaţa moale. Nirvana scoate câteva foiţe, alături de ingredientul magic, şi rulează un joint cu iscusinţă şi fără ruşine. „Te deranjează?", pare că mă întreabă din priviri şi mă grăbesc să neg, cu mişcări debusolate ale capului.
îmi sunt adresate o serie de întrebări care conţin numele tatălui meu în ele sau despre viaţa mea de zi cu zi. Răspunsurile mele se limitează doar la nu; da şi habar nu am. Trag adânc fumul parfumat în piept, atunci când ţigara îmi este înmânată şi încerc să îl ţin înlănţuit cât mai mult timp în plămâni, ca efectul său să fie mai puternic. Atât de puternic încât să îmi tulbure mintea. întrebările se schimbă şi, brusc, ajung subiectul principal al discuţiei. Sheryl nu pare interesată de conversaţia mea cu mama sa. Stă retrasă într-un colţ al camerei, jucându-se cu o bustieră confecţionată din pietricele colorate. îmi muşc buza când Nirvana mă întreabă dacă există vreun băiat în viaţa mea, iar eu, ca o fată cuminte, îi spun că nu, pentru că, într-adevăr, în viaţa mea nu există un singur băiat, ci trei catâri încăpăţânaţi, însă următoarea sa întrebare îmi provoacă mâncărimi pe esofag:
— Ce orientare sexuală ai?
Sheryl se încruntă mai mult decât ar fi cazul şi chiar mimează o tuse falsă, încercând să îi transmită mamei sale că întrece măsura.

— Ador masculinitatea, asta pot să o afirm cu tărie! Fetele nu mă poartă pe tărâmul pasiunii. Cel puţin, aşa era ultima oară când am verificat.
încerc să fiu serioasă atunci când îi răspund întrebării sale extrem de personale, însă un zâmbet încărcat de amuzament îmi apare la colţul gurii. Nu pot spune acelaşi lucru despre Nirvana, pentru că, imediat ce îmi aude cuvintele, se închide în sine şi o umbră abia perceptibilă îi trece peste chip. îşi îndreaptă întreaga atenţie spre fata cu păr roz şi pare că poartă o discuţie telepatică extrem de profundă cu aceasta. însă, în ciuda faptului că încearcă să păstreze aparenţele, tensiunea dintre ele se poate simţi în aer. Clar relaţia lor nu este asemănătoare cu cea avută de mine cu mama mea. Este rece şi încărcată de reproşuri. Eu măcar am avut pe cineva alături, un umăr pe care să plâng pentru o bună bucată de vreme. Ea nu are. Nu se poate baza pe cea care i-a dat viaţă şi nici nu îi poate împărtăşi adevăruri dureroase despre viaţa ei. Observ cum comunică la nivel telepatic, certându-se prin gesturi pe un subiect ce pare extrem de sensibil şi greu de acceptat de către femeia cu comportament neadecvat. Nirvana ridică uşor dintr-o sprânceană, iar prietena mea din umeri. Nirvana neagă ceva ce parcă plutește în aer, iar Sheryl pare străbătută de un fior. Este mult mai rău decât mă aşteptam. Par să se îndepărteze din ce în ce mai mult cu fiecare minut care trece.
îmi mut atenţia de la cele două, iar gândurile mă acaparează din nou, chiar dacă întregul trup îmi este relaxat în urma drogului. Muşchii picioarelor îmi zvâcnesc adeseori, speriaţi de liniştea sumbră care îi
învăluie întru totul, iar eu profit de fiecare reflex al lor pentru a scăpa un hohot de râs. Stăm într-o linişte profundă, o linişte perfectă care mă poartă spre necunoscut. La el, ea, prietenii mei. La ceea ce s-a întâmplat azi şi la faptul că, până acum, nu am acordat o mare importanţă lucrurilor nu de mult trecute.
Am adormit în braţele lui doar cu o seară în urmă, însă pare că a trecut atât de mult timp de când nu i- am mai simţit căldura traversându-mi corpul. Şi, cel mai rău, este că îmi doresc să o simt din nou, mai mult decât orice pe lume. Inima mea nu mai bate ca nebuna, aşa cum ar trebui când mă gândesc la el. Se cuibăreşte liniştită la interior şi refuză să se lase acaparată de şirul gândurilor mele. Ştiu că este o stare temporară, oferită de aceste ţigări magice, care îţi împlântă beatitudinea în vene. îmi trec limba peste buza inferioară, umezind-o, dar adevărul este că îmi simt întreaga gură uscată. Un gust amar ca fierea se poate simţi la interior şi pleoapele parcă au plumb în ele. îmi par mai grele ca niciodată. Cred că, de data asta, am exagerat cu cantitatea de drog consumată. Parcă plămânii mei se golesc şi trebuie, de multe ori, să trag aer în piept cu putere. Fereastra deschisă lasă să intre prospeţimea nopţii şi acest lucru mă ajută să rămân pe linia de plutire, să nu mă pierd de tot în lumea himerelor creată de mintea mea amorţită. Simt o arsură puternică pe esofag, care urcă spre suprafaţă, ameninţând să explodeze într-o puternică stare de rău. însă, încerc să nu bag de seamă toate acestea şi să mă concentrez doar pe sentimentele intense care mocnesc ca o flamă înăuntrul meu. Da, recunosc, sunt un amalgam de emoţii, care se împletesc în sufletul meu, dar pot face asta doar atunci când mă aflu într-o stare de pierdere totală de sine, ca acum. Din acest motiv şi folosesc substanţa interzisă, pentru că mă lasă să explorez adânc în interiorul meu şi să descopăr tot ceea ce, în mod normal, prefer să păstrez ascuns.
Vibrez şi la propriu, şi la figurat, imaginându-mi acele degeţele fine şi lungi plimbându-mi-se pe coapse. Sunt o perversă însetată de atingerea lui. Atingerea unui om atât de interzis mie. Ca un fruct interzis mi-a fost pus în cale, iar eu, precum o păcătoasă, nu pot sta departe de el. în schimb, îmi doresc cu ardoare să mă bucur de gustul său dulce-amărui.
Dacă trecutul mi l-a luat, de ce prezentul mi l-a adus în cale? Să îmi tulbure mintea? Să mă prindă în mrejele lui şi să mă nimicească? Poate că sunt eu mult prea slabă ca să realizez toate aceste lucruri. Sau poate că nu îmi doresc asta. Toate aceste cuvinte spuse cu voce tare doar m-ar ruina. Pe mine, cea reală, pe mine, cea din trecut, şi pe mine, cea de astăzi.
Nu sunt atentă la discuţia mamă-fiică din încăpere, căci sunt sigură că nu pot îndura durerea sufletească pe care aceasta mi-ar pricinui-o. Aud vocile celor două cu un ecou indescifrabil în timpane, suficient de perceptibil încât să îmi imaginez vocea mamei în locul acestei străine. Mama lui Sheryl pare a fi o femeie minunată, însă cu probleme de încredere în sine.

Se simte singură. La doar şaisprezece ani, a aflat că Sheryl creşte înăuntrul său şi, în ciuda părinţilor care i-au cerut să renunţe la copil, l-a păstrat. Recunoaşte că, încă de pe atunci, comportamentul său se asemăna cu al nostru şi, din această cauză a ajuns la o sarcină mult prea devreme şi un adolescent care nu şi-a asumat actul dintre ei şi nici rolul de tată.
A crescut într-un centru pentru mame singure, iar apoi, pe când Sheryl a împlinit doi ani, a fost nevoită să părăsească instituţia. Nu a avut alt loc de refugiu în afara casei mamei sale, cu toate că nu s-a dovedit a fi cea mai bună soluţie, pentru că părintele său nu făcea nimic altceva decât să îi mărească golul şi suferinţa din suflet. Nu contenea din a îi aduce injurii, din a-i spune cât de incompetentă este şi ce rea va fi ca mamă, fapt care o va face să piardă copilul. însă, toate aceste lucruri au fost şi bune pentru ea, căci s-a ambiţionat. Şi-a găsit un loc de muncă, şi-a cumpărat această casă în rate şi a început o nouă relaţie. însă, chiar când totul părea a merge pe făgaşul cel bun, trecutul a prins-o din urmă şi a produs dezastru.
Noul bărbat din viaţa ei a fugit mâncând pământul odată cu aflarea adevărului. Nu voia un copil. Era mult prea devreme la cei douăzeci şi patru de ani ai săi, iar ea a rămas din nou singură. A plâns zile la rând, luni, ani, nici măcar ea nu mai ştia. Nu a avut curajul să-i împărtăşească fiicei sale adevărul: că s- a născut în urma unei beţii şi a unei greşeli de adolescentă. A preferat să o mintă. Prietena mea a trăit în minciună. Se hrăneşte şi în prezent din amintirea falsă a unui tată iubitor, care a decedat înainte ca ea să se nască.
Realizez acum cât de mult se înşală Sheryl în privinţa mamei sale. Susţine sus şi tare că aceasta nu dă doi bani pe ea, când, de fapt, pur şi simplu, a cedat. Viaţa i-a oferit atât de multe lovituri încât nu mai are puterea să se ridice din nou pentru a nu ştiu câta oară şi să lupte.
A căzut răpusă în genunchi. Inima a încetat să îi mai bată şi, totuşi, îşi iubeşte fiica cu tot sufletul. îi oferă libertatea pe care ea nu a avut-o vreodată, chiar dacă poate greşeşte, oferindu-i un exemplu greşit. Este doar o mamă cu răni adânci în piept. A fost un copil fragil, care a adus pe lume un alt copil. Lucrurile pot degenera atunci când nu eşti pregătit, iar ea ştia asta. Era sigură de acest fapt, dar inima nu i-a permis să sacrifice un suflet nevinovat.
0 admir! Pentru forţa de a lupta de una singură cu viaţa, chiar dacă, la un moment dat, a cedat. Pentru puterea de a creşte singură un copil, de a merge mai departe, chiar şi atunci când totul în jur e praf şi pulbere. A călcat pe cioburi, a mers pe cărbuni încinşi şi şi-a găsit refugiul în droguri, căci nu a apucat să se bucure de viaţă şi copilărie la momentul potrivit. Ştii criza vârstei a doua? Se întâmplă atunci când te maturizezi prea devreme, atunci când nu te bucuri de libertate. Uneori, chiar şi acel păhărel de alcool băut împreună cu prietenii, la colţul străzii, contează. Neoferind libertate unui copil, nu îl aduci pe calea cea bună, ci îi creşti interesul faţă de lumea de afară. Atunci când lanţurile se vor rupe va fi vai şi-amar. Atunci când alcoolul îi va invada pentru prima dată papilele gustative, va căuta să îl simtă cât mai mult. Atunci când primul fum îi va pătrunde în plămâni, riscul cancerului nu va mai conta nici măcar puţin.
Ţinând un copil în lanţuri, doar îi împiedici aripile să se deschidă la timpul potrivit. Nu îndrăznesc să mă gândesc că este bine ceea ce adolescenţi din zilele noastre fac, dar majoritatea dintre noi suntem însetaţi de cunoaştere. Vrem să simţim, să gustăm şi să trăim! Pentru că, uneori, nu ni se permite să zburăm şi să muşcăm din viaţă atunci când e timpul. 0 facem mult prea târziu, alteori mult prea devreme. Libertatea e importantă. Nu libertatea totală, ci una limitată, care să ne permită să trăim. Măcar puţin!
— Ştii că atunci când te gândeşti, te încrunţi profund? mă întreabă Sheryl chicotind şi deschid un ochi, privind-o amuzată.
— Poate că dormeam! îi spun, dar ea neagă vehement, cu mişcări lente ale capului.
Odată cu plecarea Nirvanei din cameră, Sheryl se lungeşte alături de mine şi îşi sprijină capul de umărul meu. Degetele sale încep să îmi deseneze cerculeţe imaginare peste materialul fin al rochiei, îmi cobor privirea spre ea şi-i zâmbesc, îmbătată de euforie. Indexul îi urcă până la pieptul meu şi se adânceşte în linia fină dintre sâni.
— Ce ai făcut aseară? Ştii tu, cu Hades! mă lămureşte, iar eu ridic din umeri.
— Nimic, Sheryl! Şi dacă mi-aş fi dorit, tot nu s-ar fi întâmplat nimic. Ţi-am mai spus.
— Ţi-ai fi dorit? mă întreabă ea, apropiindu-se mai mult de mine.
Respiraţia ei se izbeşte în vapori calzi de chipul meu şi, fără să vreau, închid ochii.

— Ţi-ai fi dorit să te atingă? Să te mângâie, să îţi şoptească cuvinte liniştitoare? continuă ea şi gem involuntar. Ţi-ai fi dorit ca buzele sale să te sărute în acest fel, Maria?
— în ce fel?
Şi o face! Gura sa se loveşte de a mea. îmi cuprinde buza inferioară între dinţii lacomi, determinându- mă să-i fac loc înăuntru. Limba sa umedă o atinge pe a mea, înlănţuind-o într-un dans al erotismului. Se ridică într-un cot, poziţionându-şi coapsa între picioarele mele şi adâncind sărutul. 0 mână i se strecoară în părul meu, trăgându-mi capul pe spate, în timp ce, cealaltă, îmi cuprinde ferm sânul. Nu mă gândesc la consecinţele acţiunilor noastre. Primesc totul, exact în felul în care mi se oferă.
— Nu ai idee cât de tare te vreau, Maria!
Capitolul V
îmi amintesc vag întâmplările nopţii trecute. Sosirea lui Yarris în miez de noapte. Camera mult prea colorată a lui Sheryl şi ce s-a întâmplat mai apoi între noi trei. Simpla amintire a faptelor mele îmi măreşte gaura neagră din stomac şi îmi colorează obrajii mai mult decât ar fi cazul. Am testat un lucru cu totul nou. Un lucru atât de interzis şi, totuşi, în acea stare de ebrietate, l-aş fi repetat. încă simt buzele lui Yarris pe întreg trupul meu gol, acompaniat de mâinile lui Sheryl. M-am lăsat atinsă în locuri sacre de către două persoane atât de importante pentru mine. Simt ruşinea hrănindu-se din propria- mi persoană, precum un prădător din propria sa pradă uşoară. Sărutul pasional al prietenei mele, alimentat de câteva vorbe nelalocul lor şi de drogurile consumate obsesiv au hrănit partea sadică şi perversă din mine. Iar, înainte să îmi dau seama, deja ne-am descotorosit de haine şi am rămas goi în moliciunea patului. Nu vreau să mă gândesc la fapta mea ca la un păcat, deoarece eu nu dau crezare acestor lucruri.
îmi muşc buza înainte de a pătrunde printre porţile din fier masiv abia deschise. îmi simt gâtul uscat, iar întâmplările zilei precedente mi se învârt nestingherite în minte. Pot recunoaşte acel păr roz, fluturând în graba de a ajunge la mine şi, instinctiv, îmi aşez gluga hanoracului negru pe cap, mărind pasul.
Nu am curaj să îi cer socoteală pentru fapta consumată, singura mea dorinţa în acest moment este să păstreze distanţa. încă îi simt buzele moi atingându-le pe ale mele. încă simt fierbinţeala limbii sale, în încercarea de a-mi pătrunde în cavitatea bucală, şi încă simt acel gol imens din stomac, care mă anunţă că lucrurile nu decurg aşa cum ar trebui.
Sheryl m-a sărutat. Fără a-mi cere permisiunea, fără a se gândi dacă eu îmi doresc acelaşi lucru. S-a folosit de amintirea lui Hades pentru a ajunge la mine, iar eu, precum o fetiţă naivă, mi-am lăsat trupul să cedeze în faţa vorbelor sale. Mi-am imaginat mâinile lui pe trupul meu şi buzele sale atingându-le pe ale mele. Mi l-am imaginat pe el deasupra mea, sub şi lângă mine.
M-am descotorosit de realitate şi am ploniat într-un tărâm creat de mine însămi. I-am permis celei mai bune prietene să se joace cu creierul meu şi să mă atingă aşa cum îi este interzis să o facă. Şi poate că nu sărutul a fost adevărata problemă, însă încerc cu înverşunare să alung celălalt eveniment din mintea-mi deja obosită.
— Maria!
Răsuflu uşurată la auzul vocii lui Chad, dar, de îndată ce mă întorc spre el, realizez faptul că a ştiut adevărul în tot acest timp şi mi-a ascuns asta.
— Cee?!
— Unde fugi aşa? mă întreabă el mustrător şi ridic din umeri, incapabilă să rostesc o minciună credibilă. Te simţi bine?
— Zbor de fericire! îi răspund ironică, iar el se încruntă.
Fac un semn de lehamite când buzele sale se strâng între ele. Privirea intensă care-mi cercetează chipul aproape că mă face să mi-l fi dorit pe el, acolo, în locul lui Yarris.
— Vrei să vorbeşti despre...
— De ce nu mi-aţi spus despre înclinaţiile sexuale ale lui Sheryl? îl întrerup supărată, zărindu-i copia în spatele său. Ce aşteptaţi voi doi, gemeni malefici? Să descopăr singură? Era nevoie de mai mult decât un sărut ca să mă trezesc la realitate...
— Mai mult decât un sărut? Adică tu şi Sheryl aţi...? Nu îmi vine să cred! Naiba să mă ia, spune-mi că ai filmat momentul!
— întreabă-l pe Yarris. Poate că el a făcut-o! îi tai eu elanul, pe un ton încărcat de nervozitate.

— Yarris? A fost şi el acolo? Adică toţi trei? continuă să întrebe, fără a se opri măcar pentru a lua o gură de aer. Maria! mă mustră cu o privire rece. Cum ai putut face asta fără mine?!
— Ştiţi ceva? îi ţintuiesc cu degetul. Ar fi bine să păstraţi distanţa faţă de mine zilele astea! Egoismul vostru a atins cote maxime! Puteaţi să mă atenţionaţi! Măcar atât! Perverşilor! Tonul meu urcă spre final în ciuda tuturor adolescenţilor adunaţi în jurul nostru, care privesc totul ca pe o reprezentaţie de circ ce se desfăşoară gratis în faţa lor. Privirea mea e atât de aspră încât le închid gura tuturor şi îi fac pe curioşi să se risipească care încotro.
Fac cale întoarsă şi intru în încăpere cu mâinile cufundate în buzunarele hanoracului şi lacrimile în colţul ochilor. îmi strâng degetele într-atât de tare în pumn încât le pot auzi trosnind chiar şi prin
zarva care persistă în jur. Nasul mă înţeapă, iar, de această dată, nu este din cauza unei substanţe inhalate.
Simt că toţi se întorc împotriva mea, că pierd singura busolă pe care, în sfârşit, credeam că am reuşit să o am aici. în plus, sufletul meu tânjeşte după el şi nu sunt sigură că mai avem o şansă amândoi. Mi se pare că, astfel, sunt singură împotriva tuturor. Nu cred că va fi prezent azi, am impresia că, de data asta, am reuşit să îl îndepărtez pentru totdeauna, iar pierderea lui pentru a doua oară doare infinit mai tare decât prima dată. Nu mai am chef de ore, nu vreau să mai respir aerul ăsta impregnat de parfumuri ce îmi amintesc de el. Nu stau să fiu arătată cu degetul de toţi ceilalţi după criza avută, aşa că, fără a-mi lua cărţile sau măcar un pix, năvălesc în clasă. Nu mă aşteptam la imaginea mirifică din faţa mea. Bătăile inimii mele devin abia perceptibile, pare că inima s-a oprit în loc. Respiraţia la fel şi sunt extrem de sigură că nici picioarele nu mă mai ajută şi că au uitat cum să mă menţină pe linia de plutire. Este acolo, la locul lui. Singur! Cu privirea pierdută în gol şi cu albastrul ochilor reflectându-se în imensitatea cerului ce se profilează pe fereastra deschisă. Nu mă observă, aşa că îl pot admira în voie. îl pot măsura din cap până în picioare, bucurându-mă de trupul lui magnific. Deodată, aerul din jur devine extrem de fierbinte şi simt că iau foc la interior. Ceva mic se află în mâna lui, iar eu înlemnesc. Elasticul roz cu fluturaş. Accesoriul meu din copilărie lăsat lui drept amintire. L-a păstrat! La naiba, vrea să pară dur şi indiferent, dar, în tot acest timp, el a păstrat imaginea mea vie în mintea sa! încep să nu mai mă îndoiesc de iubirea pe care mi-o poartă.
— Hades... şoptesc când lacrimile îmi cad în şiroaie pe obrajii reci, iar el îşi îngroapă mâinile în buzunare, ascunzând trecutul odată cu ele.
Neagă cu mişcări debusolate. Nu vrea să îi vorbesc. Nu îşi doreşte ca eu să îl fi găsit în asemenea circumstanţe. Vrea ca totul să fie rodul minţii sale, iar atunci când îşi strânge cu putere ochii, paşii mei lenţi pornesc înspre el. Se ridică furtunos, aruncându-mi o privire rece, care îmi zguduie orizontul şi inima, lăsând picături mari de sânge să se prelingă în interiorul meu.
Pentru prima dată, oceanul din ochii săi se întâlneşte cu furtuna din privirea mea şi simt cum îmi pierd cumpătul. Mai mult ca niciodată, îmi doresc să îl strâng în braţe, dar nu am curajul să mă mişc, să-i vorbesc sau să-l ating, aşa cum îmi doresc să o fac. îmi întind palma în faţă, cerându-i tăcut să îmi înmâneze, pentru câteva clipe, obiectul care ne-a legat atât de mult timp. Lacrimile mi se usucă pe obraji, însă le simt căzând în picături abundente în inimă. îmi ridic sprâncenele în mijlocul frunţii atunci când el nu mişcă nici măcar un deget şi, pătrunsă de evenimentele petrecute, mai fac un pas în direcţia lui. Şi încă unul. Până când parfumul său îmi invadează nările. Este puternic şi masculin, cu o uşoară tentă exotică. Miroase a regăsire. Libertate. Speranţă. Iubire. Trăire. Trecut. Prezent şi viitor. Miroase a divinitate. A masculinitate. Miroase a el. Atât de perfect, încât toate literele alfabetului nu m-ar putea ajuta să descriu acel miros himeric care mi se strecoară în plămâni. Mă hrănesc din el precum un om flămând care nu a mâncat de zile întregi. Precum un câine al străzii. Mă hrănesc cu putere, tărie şi curaj, îmbătându-mă laolaltă. Mâinile îmi sunt transpirate şi tremurânde. Genunchii îmi zvâcnesc într-o încercare continuă de a mă pune îngenunchea în faţa trecutului. Pulsul îmi depăşeşte viteza normală, iar inima... Săraca mea inimă! Bate atât de tare, încât tâmplele îmi pulsează într-o durere plăcută.
îmbrăţişează-mă, Hades, Aşa cum ai îmbrăţişa trecutul, Privindu-mi ochii cenuşii! Pierde-te în acea culoare Care cândva era pură! Lasă-te pradă impurităţii sale!

Lasă-te pradă sentimentelor Care îţi învăluie trupul în acest moment!
Simte-mă, Hades!
Simte-mă bătându-ţi în piept, Pulsându-ţi în vene Şi dansându-ţi în minte!
Mă regăseşti în inima ta? Pe mine, cea din trecut? Cea naivă, credulă şi cu sufletul întreg? Habar nu ai în cât de multe feluri s-a frânt! în cât de multe feluri posibile şi imposibile mă doare! Mă dor plămânii, atunci când mă avânt în oceanul ochilor tăi fără a-mi ţine respiraţia! Mă doare conştiinţa, gândindu-mă la buzele tale în miez de noapte! Mă doare în capul pieptului, privindu-ţi încruntarea de pe chip De ce nu îmi zâmbeşti, bunul meu prieten? De ce îmi răpeşti, tu, cel care promite să îmi dăruiască, chiar şi ultima fărâmă de fericire? Aş vrea să pătrund în sufletul tău şi să răscolesc prin trecut. M-aş privi prin acei ochi albaştri, încercând să desluşesc ceea ce îţi inspir. Regret? Durere? Nepăsare? Repulsie? Prietenie? Iubire? Nimic? Aş prefera să mă urăşti, decât să nu simţi nimic. Se spune că ura este cel mai apropiat sentiment de iubire. Urăşte-mă, Hades! Urăşte-mă azi, urăşte-mă mâine, urăşte-mă până când vei fi capabil să mă ierţi! Până când eu voi fi capabilă să mă iert!
Nu te voi strânge la pieptul meu! Nu voi plânge şi nici nu te voi atinge, oricât mi-aş dori să o fac! Nu îţi voi şopti cuvinte pe care tu nu îţi doreşti să le auzi! Nu mă voi lăsa pradă bătăilor alarmante ale inimii! Nu voi ceda! Voi încerca să fiu puternică, aşa cum m-ai învăţat cândva! îţi voi zâmbi în fiecare zi, aşteptând să primesc din partea ta aceeaşi încruntare!
îţi voi vorbi în fiecare zi, îmbrăţişând tăcerea pe care mi-o oferi! Nu voi mai pleca, Hades! Nu voi pleca azi, nici mâine şi nici peste un an! Nimeni nu îmi mai poate răpi ceea ce încă nu am. Dacă iubirea nu există, de ce mă gândesc la toate aceste lucruri, în timp ce privirea îmi poposeşte pe buzele tale cărnoase?
De ce caut cu disperare să îţi desluşesc tatuajele aflate la vedere, sperând să regăsesc ceva care să se lege de mine? De ce îmi pun atâtea întrebări fără de răspuns? Şi, cel mai important, de ce simt această nevoie absurdă de a-mi contopi buzele cu ale tale? Simţi ce simt şi eu, Hades?
Simţi că ţi-ai putea pierde veşnicia în braţele mele, fără a regreta măcar o secundă? Şi, dacă o simţi, de ce nu mă strângi în braţele tale puternice? De ce nu mă hrăneşti cu căldura trupului tău? De ce nu îmi lipeşti inima cu iubirea ta? Ar trebui să plec, pentru a ne facilita existenţa. Nu pentru totdeauna, ci pentru un moment. însă, nu o voi face. Ştii de ce?
Pentru că vei dispărea înainte să îmi dau seama. înainte să pot realiza, măcar, că ai fost aici. Atât de aproape de mine şi, totuşi, mai departe decât ai fost vreodată.
îi privesc chipul dur, încercând să mă leg de o speranţă, oricât de mică ar fi ea. încerc să îi desluşesc sentimentele, însă expresia sa nulă nu îmi permite să îi pătrund în suflet. Degetele îi sunt strânse în pumn, iar respiraţia lui accelerată mi se loveşte cu putere de frunte. Dinţii îi scrâşnesc în cavitatea bucală, iar ochii săi, de un albastru senin, au devenit acum împânziţi de nori negri care prevestesc furtuna.
Tremur. Simt acei fiori electrizanţi, care credeam că nu sunt nimic altceva decât un mit. 0 minciună gogonată care te îndeamnă să crezi în iubire. Plămânii mi se strâng, nepermiţând aerului să pătrundă în interior. Buzele mi se usucă, iar eu sunt incapabilă să îmi trec limba umedă deasupra lor. Privirea lui nu îmi permite să mă mişc. Sunt împietrită şi terifiată de lucrurile care mi se strecoară pe sub piele. în vene, torace, stomac şi inimă.
Respiraţia mea fierbinte îmi arde nările, lăsând în urmă o usturime insuportabilă. Ochii mă înţeapă din cauza efortului de a nu clipi, şi fiecare os din corp îmi pare pe cale să cedeze. Nu îmi doresc să clipesc. Nu vreau să risc ca imaginea lui să îmi dispară din faţa ochilor.
Nu îmi doresc ca, într-un moment de neatenţie, el să se îndepărteze de mine, căci îi pot simţi căldura emisă prin pori, chiar şi de la distanţă. Buzele sale cărnoase şi rozalii sunt strânse într-o linie dreaptă, lipsită de expresie. Braţele îi sunt strânse la piept în mod protectiv şi atunci, o întrebare mă străfulgeră în moalele capului:
Vrei să stai departe de mine, Hades?
îl întreb în gând, fără a aştepta un răspuns. Pentru cât timp? Căci nu vreau să mă gândesc că ai putea petrece o eternitate protejându-te de trecut. Cum te poţi proteja de un lucru care s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă? De ce vrei să mă dai uitării, Hades? De ce ai vrea să uiţi singura persoană care îţi oferea zâmbete în loc de lacrimi, căldură în loc de răutate? De ce ai

vrea să renunți la acea fetiță care fusese gata să îți ofere în treaga ei viață? Da, Hades! Ți-aș fi oferit viața mea. Fără ca măcar să clipesc! Ți-aș fi oferit o zi, încă una, și încă una, până la sfârșitul lor.
Aș vrea să am curajul să îți spun toate aceste lucruri fără a mă sfii. Fără a-mifl teamă de reacția ta!
Nu aș fi plecat. Nu atunci și niciodată. Dar, spune-mi tu, ce aș fi putut face? Eram doar un copil. Unul a cărui inimă a rămas alături de tine. Ți-am oferit un lucru care să îți amintească de mine în zilele ploioase și să îți readucă zâmbetul pe chip, atunci când, în naivitatea ta, aveai să te simți singur. Tu nu mi-ai oferit nimic în schimb. Nici măcar o amintire!
Nu ai idee de câte ori ți-am căutat mirosul! Pe vremea aceea, habar nu aveai ce înseamnă after-shave-ul sau parfumul. Aveai mireasma ta proprie. Atât de plăcută, încât aș fi vrut să îmi rămână impregnată în nări pentru totdeauna. Nu îmi pot explica asta! Aceste cuvinte care mi se scurg în minte fără a-mi oferi răgazul necesar pentru a le înțelege. Aceste sentimente care mă învăluie până în vârful degetelor de la picioare. Sunt inexplicabile și, dacă nu le-aș simți pe propria piele, aș spune că toate acestea sunt fabule. Fantezie pură.
Visez sau este un alt coșmar din care mă voi trezi părăsită? Știi, am învățat un lucru important de-a lungul anilor, iar acesta e singurul pe care nu mi-aș dori să îl uit: oamenii mereu pleacă! Oamenii nu sunt făcuți să rămână, ci să părăsească. Sunt persoane a căror lipsă îți lasă o durere în suflet și pete de noroi pe inimă. Și sun t acele persoane a căror absența ești incapabil să o simți. Am pierdut persoane! Am pierdut atât de multe persoane, încât le-am pierdut șirul. Pe multe le-am dat uitării, iar pe altele... Ei bine, sunt amintiri care ne vor lega pentru întreaga viață.
Ai trecut vreodată prin această durere cruntă? Nimic nu doare mai tare decât să îți pierzi esența vieții. Acea persoană care reușea să te motiveze. Să îți aducă zâmbetul pe buze, chiar și atunci când privirea îți era inundată de lacrimi. Nu îți merită durerea! Nici ea și nici altcineva! O persoană care te iubește nu pleacă, pur și simplu, când are de ales. O persoană care te iubește ar renunța la binele său, doar pentru râsul tău colorat. Sunt sigură că, dacă mi-ai putea citi gândurile pe tot parcursul lor, un singur nume ți s- arfi învârtit în minte. Aș vrea să știu, Hades... E numele meu? Eu sunt acea persoană care pentru tine nu mai merită nici măcar un gram de afecțiune? Eu sunt cea care ți-a lăsat urme de noroi în suflet și pete de cenușă în inimă? Aș vrea să cred că nu! Mi-aș dori să am puterea de a nega. Dar, ai dreptate! Ai dreptate atunci când vrei să fugi cât mai departe de o persoană distructivă. Câte urme de tuș ți-ar mai împânzi pielea, dacă eu te-aș răni din nou? Câte încruntări îmi vei mai arunca? Cât de mult vei putea păstra tăcerea, Hades? Pentru totdeauna e atât de mult timp!
Are rost să îl irosim, fugind unul de altul? Are rost să ne ascundem în spatele zidului de beton al inimilor noastre? Am crezut că în jurul inimii mele un zid imens tronează. Incapabil de pătruns. însă, cumva, prin absurd, doar dintr-o săritură, ai reușit să parcurgi drumul de dincolo de el. Ai spart lacătul ușii și, înainte să realizez, deja te aflai acolo. Așteptând să mă distrugi. Așteptând să te distrug!
Fă un singur pas înspre mine și îți promit că eu îi voi face pe următorii o mie! Dă-mi un singur impuls de a mă arunca în brațele tale în acest moment! Nu voi îngenunchea în fața ta, însă îți voi întinde palmele mele, ținând deasupra lor tot ce a mai rămas din mine. M-aș încredința ție fără părere de rău, întrucât nimeni nu mi-ar putea oferi siguranța pe care tu ai reușit să mi-o inspiri încă de la o vârstă mult prea fragedă. Nimeni nu mi-ar putea săruta creștetul capului așa cum tu o făceai cândva. Nimeni nu ar putea să îmi sufle aer rece peste rana inimii, până când sângele s-ar închega, așa cum îmi vindecai tu rănile din genunchi. Și, totuși, nimeni nu îmi va da toate aceste lucruri înapoi. Nu ne putem întoarce în trecut, oricât de mult am vrea! Viața continuă, dar asta nu înseamnă că ar fi trebuit să te uit. Că ar fi trebuit să mă uiți! Din contră, mă bucur că am reușit să păstrez reminiscențele amintirii tale vii în suflet, deoarece, în acest moment de cumpănă, ele mă motivează să îți privesc pupilele dilatate, fără a mă simți intimidată de privirea ta profundă și rece ca și gheața. Mă trec fiori doar privindu-te. Mă trec fiori la simplul gând al atingerii tale.
— Hades... Șoptesc din nou, fără a fi capabilă să îmi controlez cuvintele și tonul gâtuit care îmi lasă o văpaie de foc în urma sa.

Ochii lui mă privesc rugători, îşi doreşte să încetez. Să fac cale întoarsă şi să dispar, exact aşa cum am apărut. îşi doreşte să îmi vadă inima sfărâmată, în schimbul zâmbetului clădit pe nefericirea sa. Iar eu nu am dorinţa de a renunţa. Aşa că, mai fac un pas. Până când sânii mei se pliază pe pieptul său fierbinte. Se mişca rapid şi puternic.
îi simt muşchii zvâcnind sub materialul subţire al tricoului, dar, ca prin absurd, reuşesc să îi susţin privirea. îl privesc încruntată, chiar dacă poate că îmi doresc să îi arunc cel mai languros zâmbet.
îmi simt inima galopând în piept în încercarea de a se contopi cu al său. însă, mâinile lui arzânde îmi prind cu putere încheieturile, determinându-mă să mă îndepărtez înainte de a mă bucura de sentimentul apropierii.
— Nu, Maria! îmi ţipă în faţă, pe un ton nervos. Tu nu mai eşti fata de altădată, nici măcar nu mai pot vedea sclipirea din ochii tăi. Droguri, băutură? îţi place viaţa pe care o trăieşti? De la tine aveam cele mai multe aşteptări. Când ai venit aici... credeam că voi găsi aceeaşi Mya blândă, cu o inimă de copil. 0 fată inocentă. însă tu nu eşti ea! Eşti opusul ei! Dacă la ea iubeam, cândva, totul, în acest moment, nici măcar puterea de a te urî nu o am!
îmi vorbeşte pentru prima dată. îmi vorbeşte atât de dur, încât îmi simt picioarele dezechilibrându-se şi inima făcându-se infimă în torace. Coastele mă dor. Nasul mă înţeapă şi pupilele îmi arde irisurile. îl privesc absentă, încercând să desluşesc sensul cuvintelor sale, întrucât vorbeşte într-atât de repede, încât îmi pierd suflarea, cumpătul şi vitalitatea.
— Suntem la fel! şoptesc la rândul meu, agăţându-mi degetele de materialul alb al tricoului său, ca de speranţa unei noi vieţi.
încalc una dintre promisiuni. Atunci când lacrimile mi se desprind fără permisiune, de gene, tocmai îngenunchez sub privirea sa glacială. Nu le şterg. Pentru prima dată, le permit să se prelingă până sub bărbie. în drumul lor zdruncinat, îmi ating buzele uscate, lăsând în urmă o senzaţie usturătoare. Acel foc care îmi traversează pielea fină, crăpată de vânt, nu se poate compara cu văpaia din interiorul toracelui meu.
— Am fost la fel, Maria! Şi m-am întors sperând să te regăsesc, să mă regăsesc pe mine. Ştii ce am găsit în schimb? 0 persoană fără scrupule, care îşi petrece timpul cu nişte denaturaţi. Poate că ne învârtim în acelaşi grup de prieteni, dar nu uita... Eu mă pot desprinde oricând de ei, dar tu? Vei putea, Maria?
— Asta însemn eu pentru tine, Hades? Asta a mai rămas din ce am fost cândva?
— Nu însemni nimic pentru mine, stai naibii departe de viaţa mea!
— Fericirea mea nu înseamnă nimic pentru tine?! mă trezesc urlând în urma lui, determinându-l să se întoarcă fulgerător înspre mine.
— E mai bine să fii fericită în ignoranţa ta, fericită în falsitatea ta, într-o lume inexistentă, pe care subconştientul tău o creează, decât să guşti fericirea în adevăratul sens al cuvântului? întrebarea lui este un mod de a mă testa. Vrea să vadă dacă încă sunt acel copil încăpăţânat, care avea tendinţa să aibă întotdeauna ultimul cuvânt. Tăcere. Asta îi ofer. 0 tăcere asurzitoare, care îi permite inimii mele să răsune cu ecou. Văzând că nu răspund, pufneşte în reproş şi, pe un ton inexpresiv, şopteşte:
— Dintr-o divinitate, ai ajuns să fii supusa diavolului!
— Măcar încă mă recunoşti, îi răspund pe un ton gâtuit.
— Nu, îmi răspunde. Nu te mai recunosc!
îmi şterg lacrimile, cuprinzându-i palma într-a mea. 0 poziţionez deasupra toracelui, apăsând-o cu putere. Simpla sa atingere îmi face sufletul să urce pe culmi înalte, nemaiîntâlnite. Simpla sa atingere ameliorează întreaga durere din inima mea.
— Aici, încă sunt aceeaşi persoană dintotdeauna.
îşi priveşte palma care se odihneşte peste pieptul meu. îşi scutură capul, în timp ce se retrage.
— Nu. Nu cred că mai eşti.
Şi fără alt cuvânt, dispare din încăpere, luându-mi şi inima odată cu el.

Capitolul VI

în ciuda tuturor celor întâmplate şi a promisiunilor făcute, am ales să mă alătur din nou prietenilor mei. Vreau să stau departe de ei ca să mă regăsesc pe mine, cea adevărată, fără influenţe exterioare, însă, adevărul este că, în acest moment, mi-ar fi extrem de greu să fac

asta. Să mă îndepărtez nu este deloc o opţiune pentru mine. Mi-ar zdruncina întreg universul interior şi m-ar da cu totul peste cap, căci simt că nu pot răzbi singură prin viaţa de zi cu zi. Doare mult prea tare să încerc să mă analizez, să îmi accept căderile şi suferinţele, aşa că revin mereu şi mereu la grupul meu, la oamenii atât de apropiaţi sufletului meu, la plăcerea de a uita de toate, cufundându-mă în vicii fel de fel, astfel încât realitate de zi cu zi să fie mai uşor de suportat. Este mai uşor să te înconjori de oameni decât să te laşi pradă singurătăţii, cu toate că, uneori, am tendinţa să mă pierd printre gândurile mele. Ca şi acum, când nu sunt conştientă de nimic din jurul meu până când vocea lui Chad mă trezeşte din visare:
— Maria, mai eşti printre noi? Da? Pentru că tocmai îţi spuneam că am de gând să îţi ofer un vibrator roz de Crăciun şi se pare că nu ai nimic de obiectat, mă informează el şi ridic din umeri indiferentă. Trupul încă îmi este încărcat de convulsii nervoase. Lacrimile se încăpăţânează să îmi inunde ochii fără voie, însă nu am de gând să le permit să se prelingă pe chipul meu. îmi simt pleoapele grele şi abia-mi menţin irisurile la vedere. Buzele încă-mi ard din cauza lacrimilor vărsate cu câteva ore în urmă şi degetele îmi sunt strânse în pumn. Stăm retraşi ca de fiecare dată la barul din colţul străzii. Un bar în care muzica rock este singura care răsună. Un bărbat bine făcut, cu barbă deasă, fumează lejer un joint după tejghea, aranjându-şi adeseori firele rebele ale părului lung în cocul din vârful capului. Chad şi Chase pariază timpul pe care Hades şi Dolores îl vor petrece printre noi. Chase se încăpăţânează să creadă că ne vor fi alături până la sfârşitul anului şcolar, pe când Chad bagă mâna în foc că nu vor ajunge la jumătate. Sheryl tastează pe telefon fără a se uita la mine sau a-mi adresa vreun cuvânt. îi citesc vinovăţia în privire ori de câte ori ochii ni se intersectează, dar nu am puterea să o iert. M-a manipulat. A profitat de o cădere a mea în favoarea ei şi, dacă asta înseamnă prietenie, prefer să mă lipsesc de acest sentiment.
Yarris fumează liniştit o ţigară, aruncându-mi zâmbete şirete, iar eu bănuiesc cărui fapt se datorează rânjetul lui încărcat de satisfacţie. îmi şoptește numele, îmi strânge coapsele între degete şi mă sărută pe gât, fără a scoate nici chiar cea mai mică reacţie din partea mea. Pielea nu mi se înfioară, dorinţa nu creşte în interiorul meu şi nici stomacul nu mi se strânge ghem în urma atingerii sale.
— Ce s-a întâmplat? îmi şoptește Chad, răsfirându-mi şuviţele rebele ale părului cu ajutorul respiraţiei sale fierbinţi.
îmi doresc să îi răspund, chiar dacă, probabil, o să îi ofer o minciună în locul adevărului. Atunci când gura mea se întredeschide, cuvintele lui Yarris îmi taie respiraţia şi orice urmă de luciditate. îl privesc printre genele lungi şi dese, cu sprâncenele aproape unite pe frunte şi dorinţa de a-i adresa câteva injurii, când, pe un ton inexpresiv, rostește:
— Dolores şi prietenul ei ni se vor alătura în curând.
Prietenul ei. Atât de lipsit de importanţă este pentru ceilalţi încât nici măcar nu s-au străduit să îi reţină numele. Şi, dacă au făcut-o, e un chin prea mare să îl rostească. Aşa că, adunându-mi întreg curajul din trup, flutur din gene şi, lăsând un suspin să mi se desprindă de buze, şoptesc:
— Numele lui este Hades!
— Poftim? întreabă Yarris, iar Chad se încruntă în dreapta mea.
— îl cheamă Hades, ce e aşa de greu de reţinut? Are un nume, la naiba, nu e doar umbra lui Dolores! Sau, ce, el nu prezintă la fel de mult interes ca iubiţica lui şi atunci nu merită să capete o identitate? Dacă tu ţi-o doreşti cu ardoare pe Dolores, căci ochii îţi fug după ea de fiecare dată când intră în cameră, restul nu mai există în faţa ta? De când au sosit, continui să te porţi diferit cu ei, să îi acorzi nou venitei toată atenţia ta, ba chiar îi arunci ocheade cât cuprinde şi îi zâmbeşti languros, dar lui Hades îi întorci spatele. Este şi el parte din grup. M-am săturat de atitudinea ta de rahat, Yarris! De obrăznicia şi nepăsarea ta! Suntem un tot unitar, nu-i aşa? Avem şi noi dreptul să luăm decizii în ceea ce priveşte componenţa lui. Sau mă înşel cumva?
— Normal că...
— Las-o baltă! Nu îmi servi aceeaşi minciună iar şi iar. Pentru tine suntem doar umplutura, iar tu eşti blatul tortului. Ştii care e faza? Fără noi ai fi lipsit de gust. Până la urmă, din acest motiv ai plecat din Everett, nu-i aşa? Ai rămas singur. Toţi te-au abandonat!
Maxilarele prietenilor mei ating podeaua, iar în acel moment îmi duc ambele mâini la gură, în încercarea de a-mi lua cuvintele înapoi. Mi-am descărcat frustrarea, ura şi gelozia pe cel care îmi

poate alunga gândurile, care a renunţat la tot pentru mine. M-a protejat şi luat în braţe. M-a sărutat şi şi-a sprijinit fruntea de a mea atunci când plămânii mi s-au oprit din funcţie.
— Yarris, îmi pare atât de rău... reuşesc să şoptesc, smucindu-i trupul într-o îmbrăţişare.
Cu toate că, în sinea mea, am impresia că mă va refuza, îşi încolăceşte braţele în jurul trupului meu şi îmi sărută fruntea într-un mod liniştitor. Respiraţia sa accelerată mi se loveşte de creştet, este nervos, poate mai nervos decât a fost vreodată, dar, cu toate acestea, continuă să mă protejeze în braţele sale puternice. îi sărut bărbia şi îmi sprijin capul greu de umărul său, murmurând alte scuze. Sinceră să fiu, nu îmi pare rău deloc. Cum aş putea regreta un adevăr rostit într-o clipă de mânie? Cum aş putea retrage cuvintele rostite, chiar dacă ele îmi bântuie mintea în fiecare secundă? Cum aş putea să plec de lângă el, când... el este aproape tot ceea ce am? Singurul care mă înţelege! Singurul care mă cunoaşte aşa cum sunt şi singurul care îmi permite să mă transform în preajma lui. Două voci cunoscute se aud apropiindu-se şi nu este nevoie să privesc într-acolo, pentru a recunoaşte acel glas masculin. Atât de puternic şi totuşi atât de calm! Răguşeala specifică pe care tonul vocii sale o are în permanenţă reuşeşte să îi transforme cuvintele într-o şoaptă puternică, una care îţi poate zbârli pielea şi scufunda inima în cele mai adânci tenebre.
Nu mă mişc nici măcar un centimetru, stau în continuare cu chipul ascuns în scobitura gâtului prietenului meu, protejându-mă astfel de privirea lui, de mâncărimea palmelor ce încep să mă furnice, privindu-i împreună. Să văd cum îi zâmbeşte în colţul gurii şi totuşi îşi păstrează acea expresie nepăsătoare pe chip. Hades însuşi este păcatul suprem. Păcatul meu. Deoarece, atunci când îl privesc, păcătuiesc. Cu gândul, cu trupul, cu sufletul şi cu inima.
Păcatele nu îmi sunt străine, cu toate că mama a încercat să mă ţină departe de ele. M-a instruit şi învăţat să am frică de Dumnezeu. Să mă feresc de păcat şi să caut binele în oameni. Mereu încercam să văd lumina în întuneric. Curatul în mizerie. Iubirea în ură. Curajul în frică. Puritatea într-un suflet pătat. Zâmbetul în tristeţe. Cuvintele frumoase din spatele celor spuse la nervi. Acum însă sunt chiar eu unul dintre păcătoşi. Unul dintre supuşii diavolului, aşa cum Hades a spus. Probabil că are dreptate, întrucât nici măcar el nu mai poate găsi lumina în sufletul meu şi nici frumuseţea în spatele urâtului. Sunt o carcasă goală, care, cu timpul, şi-a pierdut orice urmă de farmec şi sclipire.
Nu cred în forţele divine, nu mai am puterea să cred. Atâtea lucruri rele li se întâmplă oamenilor buni şi, cu ce scop? Să îi aducă la pierzanie? Să se răzvrătească împotriva a tot ce cred? Să alunge credinţa şi să se scufunde în necredinţă? Dacă această forţă divină există acolo, undeva, de ce trebuie să înfruntăm furtuna? De ce nu ne putem bucura de soare? De ce nu putem să inspirăm fericirea în plămânii intoxicaţi de tristeţe?
îmi doresc să mai am încrederea de altădată. Să cred că soarele se află în spatele oricărui nor şi ca el va răsări din nou, la fel de puternic, după orice furtună, urmat de un curcubeu al speranţelor. Aveam credinţa că viaţa întreagă este asemeni unei dimineţi de vară: caldă, încărcată de culoare, frumuseţe şi prospeţime, de dorinţa de a găsi frumosul chiar şi în urât. Obişnuiam să aştept toate acestea de la trecerea mea prin lume, urmăream să deschid larg fereastra sufletului pentru mai bine, pentru acel nou răsărit, pentru lumina iţită cu putere de după întunericul cel mai adânc. însă, odată cu moartea mamei, toate acestea mi-au fost răpite. Nu mai pot spera şi nu mai pot considera că universul din jur este plin de strălucire şi de frumuseţe. Trăiesc la nesfârşit un coşmar din care aş vrea să mă pot trezi.
— Băi, de ce tatuajele atrag atât de multe gagici? îl întreabă Chase pe Hades, al cărui chip nu am curajul să îl privesc.
El nu răspunde, dar, chiar şi aşa, îmi pot imagina modul în care îşi dă ochii peste cap şi aud tare şi clar reproşul din pufnitura lui. Nu îi place să i se adreseze întrebări, să vorbească cu necunoscuţii şi, totuşi, încearcă să se integreze într-un grup de oameni străini.
— Nu le-am făcut ca să atrag gagici, rosteşte el şi simt cum inima îmi este mistuită de flăcări puternice. Fiecare înseamnă ceva. 0 parte din trecut, o parte din prezent. Toate mă reprezintă.
Stau lipită de pieptul lui Yarris, însă gândul îmi zboară la sensul cuvintelor lui Hades. Mă bucură să ştiu că încă îl cunosc, că bănuielile mele legate de tatuajele sale se adeveresc. Eram sigură că fiecare tatuaj în parte are o poveste proprie. Că rănile din suflet s-au transferat în desenele colorate de pe

trupul său. îmi fac curaj să mă uit în direcţia lui şi sângele îmi îngheaţă în vene când îi observ privirea insistentă căutându-mă. Se uită direct în ochii mei şi rosteşte pe un ton ferm:
— Oamenii se schimbă, începe el din nou şi îmi ţin respiraţia. Schimbarea e inevitabilă la o specie atât de josnică. Pur şi simplu, cred că, menţinându-mi amintirile vii de-a lungul corpului, reuşesc să îi păstrez exact cum erau. în trecut.
— De ce ai vrea asta? pufneşte Chad într-un hohot de râs. Crezi că desenându-ţi întregul corp reuşeşti să îi păstrezi intacţi? E o prostie! Nimic nu îţi aduce persoanele din trecut înapoi. Nici tuşul imprimat pe piele, nici amintirile care te leagă de ele. Ştii ce se întâmplă când o persoană se schimbă? Ai pierdut- o! Definitiv! Fără cale de mijloc, fără o portiţă de scăpare. Pur şi simplu, „puff", a dispărut.
— Ne maturizăm, mă trezesc vorbind şi privirile tuturor se întorc înspre mine, însă eu privesc doar acei doi ochi albaştri, hipnotizanţi. Nu putem rămâne aceeaşi copii din trecut, oricât ne-am dori acest lucru. Viaţa ne schimbă! Persoanele dragi pe care, chiar dacă nu ne dorim, suntem nevoiţi să le lăsăm în urmă, ne rănesc, conştientizând sau nu acest lucru. Iar atunci când ne întoarcem, găsim opusul a tot ce erau cândva. Nu ne mai privesc cu blândeţe. Nu ne mai zâmbesc şi nici nu ne mai strâng la pieptul lor atunci când lacrimile ne dansează în privire. Ba chiar ne cer să stăm departe de viaţa lor. Viaţă din care am făcut, cândva, parte. Da, schimbarea e inevitabilă, dar vreau să cred că în noi mereu va rămâne puţin din trecut. Şi în sufletul nostru - îmi duc mâna la inimă, muşcându-mi buza pentru a reţine lacrimile care îmi blurează privirea plină de regret, în sufletul nostru, amintirile nu vor muri, nici măcar pentru o secundă. Oricât ne-am chinui să le dăm foc. Vreţi un exemplu? Cu câteva minute în urmă făceam glume pe tema unui vibrator roz, iar acum, pur şi simplu, vorbim despre necunoscut. Schimbăm! Ne schimbăm înfăţişarea, ne schimbăm visele, ne schimbăm modul de trăi, schimbăm subiectele. Suntem făcuţi pentru a schimba, întrucât monotonia ar fi plictisitoare.
— Poate că monotonia este plictisitoare, mi se adresează Hades, continuând să îmi susţină privirea, dar, uneori, dacă lucrurile nu rămân la fel ca în trecut, nu are rost să se întoarcă în prezent. într-atât de simplu este!
— Când a fost viaţa simplă, Hades? Când ai putut trece peste o etapă a vieţii tale cu simplitate? Nu înţelegi un lucru, dificultatea va fi întotdeauna mai puternică decât simplitatea. Până la urmă, răul învinge binele, nu-i aşa?
Nu mai purtăm o discuţie cu toţi ceilalţi, ci discutăm unul cu altul codat. Despre trecut, despre viaţă, despre noi. Şi, Doamne, ce nu aş da în acest moment ca toţi să se spulbere şi să îi aştern sufletul meu în faţa ochilor, înainte să îmi pierd curajul! Dar toţi rămân la locul lor, privindu-ne nedumeriţi şi oarecum amuzaţi. Pentru ei, acest subiect este hilar. Poate că şi pentru mine ar fi fost la fel, dacă în faţa mea nu ar sta însăşi trecutul.
Cum te poţi elibera de trecut când el te urmăreşte cu cei mai frumoşi ochi albaştri văzuţi vreodată?
Cum mă pot elibera de tine, Hades, când eşti pretutindeni? îţi doreşti să mă alungi, să stau departe de tine, de prezentul şi viitorul tău, dar, cu toate acestea, continui să îmi apari în cale. Să îmi vorbeşti ca şi cum nu m-ai trata cu indiferenţă. Iar apoi, când întrebarea decisivă este pusă, să îţi întorci privirea şi să eviţi răspunsul. Este uşor să fugi! Uneori, aş vrea să pot fugi de tine. De noi. De tot ce însemnai cândva. Şi, totuşi, viaţa mă ţine pe loc.
Ce simţi acum, când mâna ei este strânsă în căuşul palmei tale? O iubeşti? Te iubeşte? îi zâmbeşti plin de dragoste atunci când sunteţi doar voi doi? îi oferi acel zâmbet pur, pe care mi-l ofereai mie cândva? O alinţi, aşa cum mă alintai pe mine? Poate că nu mai sunt"Mya", până la urmă, niciodată nu am fost. Până la urmă, totul este o minciună. O iluzie care se spulberă înainte să îţi dai seama.
— Cândva, cunoşteam o persoană atât de puternică, încât a reuşit să mă convingă că binele învinge răul, îmi răspunde după scurt timp, evitându-mi privirea. Cândva, cunoşteam o persoană pentru care răutatea era un mit, chiar dacă nu avusese niciodată parte de iubire. Nu sunt un romantic. Nu ştiu să iubesc, nu am ştiut niciodată şi vreau să mă ţin la distanţă de acest sentiment. Cred, doar că... Uneori, aş vrea ca acea persoană să se întoarcă şi să mă înveţe să cred.

— Să crezi în ce? îl întreabă Chad, neputând să se stăpânească şi spărgând liniştea apăsătoare lăsată în urma cuvintelor lui Hades.
— Să cred în ea!
Cum poţi crede într-un lucru pe care nu îl vezi cu propriii tăi ochi? Cum poţi crede, când ai puterea de a cădea în necredinţă? De ce să lupţi să ieşi la suprafaţă, ştiind că nu faci decât să te scufunzi mai adânc în nisipul mişcător?
Iubirea. Ce înseamnă iubirea pentru tine? Ţi-ai pus vreodată această întrebare? Poţi răspunde în atât de multe feluri, dar cum ştii care e cel corect? Cum ştii că ai nimerit răspunsul?
Eu cred... Eu cred că iubirea este suferinţă, iar suferinţa este tristeţe. Dacă nu am iubi, nu am suferi. Dacă nu am suferi, nu am fi trişti. Iar dacă nu am fi trişti, nu am putea fi fericiţi. Fără tristeţe, nu am realiza cât de norocoşi suntem fiind fericiţi. Nu realizăm acea pată de culoare care se extinde pe întreg teritoriul negru al vieţii noastre.
Eu nu vreau culori! Nu când mă pot ascunde în spatele draperiilor trase. Nu când mă pot scufunda în întuneric. în gânduri. în trecut. Şi, poate că, în sentimente. Nu vreau culori, când în spatele pleoapele închise încă revăd acel copil de care Hades vorbeşte! Am ştiut încă de la început că se referă la mine. La ceea ce am însemnat odată pentru el. Habar nu are cât de mult a hrănit acea gaură neagră din sufletul meu aruncând aceste vorbe! Ca şi cum acea persoană ar fi dispărut definitiv, ca şi cum acea persoană zace între scânduri, sub pământul rece şi umed.
Nu mai am curajul necesar să-i arunc o replică usturătoare, ci mă retrag de la pieptul lui Yarris şi îi fac semn chelnerului, cerându-i o sticlă de vodcă şi câteva feliuţe de lămâie proaspătă. Golesc pahar după pahar, stingând flăcările mistuitoare cu răcoarea oferită de fructul acru. îmi aud prietenii cu ecou, undeva, în depărtare, chiar dacă se află în dreptul meu.
încă nu sunt suficient de inconştientă, căci sentimentele nu dispar şi nici nu lasă loc fericirii provizorii. Hades nu bea. Nici măcar nu se atinge de paharul lui, încă plin de câteva minute bune, ci ne priveşte cu scepticism, parcă încercând să ne judece faptele. Pare atât de nepotrivit între noi şi, totuşi, mai potrivit decât oricine.
„Emai bine să fii fericită în ignoranţa ta? Fericită în falsitatea ta? într-o lume inexistentă, pe care subconştientul tău o creează, decât să guşti fericirea în adevăratul sens al cuvântului?"
— Da! murmur înainte să îmi dau seama, răspunzând întrebării care mi se plimbă nestingherită prin minte. Prefer fericirea provizorie în locul nefericirii absolute!
Tace. Iar tăcerea lui îmi zgândăre rănile cele mai profunde, pe care chiar le credeam deja vindecate. Ies la suprafaţă odată cu absenţa cuvintelor lui. Cu lipsa oricărei priviri din partea sa. îmi doresc să simt din nou apropierea dintre noi, să pară din nou că îi pasă. De mine. De trecutul nostru comun. De tot ceea ce am trăit cândva împreună. Ba chiar aş vrea să mă certe şi să îmi spună cât de mult greşesc cu tot acest comportament atât de nefiresc pentru Maria, cea din trecut. însă, nici vorbă de aşa ceva. Nu mai vorbeşte cu mine. Nu mai aduce în discuţie amintirile noastre comune. Şi nu îl pot determina să se deschidă din nou, cu toate că, printre mormăieli neinteligibile, încruntături şi râsete false, am încercat din răsputeri să abordez din nou subiectul.
Mă pierd printre gânduri şi toate încercările ratate mi se întipăresc profund pe piele şi în suflet. Sunt pe cale să cedez, când, deodată, simt două mâini în jurul meu, care se strâng puternic peste talia mea. Mă întorc pregătită să ripostez sau să alung persoana care vrea să mă ducă departe de cel care îmi bântuie deja mintea. însă, când observ că, cel care se luptă cu mine, pentru a mă scoate afară din bar şi a mă duce departe de obiectul obsesiei mele, este nimeni altul decât Chad, înţeleg că bătălia e din start pierdută. Nu am nici măcar o şansă să mă opun dorinţei roşcovanului, căci pasiunea lui pentru mine îl face să fie extrem de determinat în momentu-n care vrea să mă ferească de pericol. Chiar şi când acesta vine din partea mea. Oricum, nu am tăria să ripostez în vreun fel. Odată ajunşi afară, palmele lui se poziţionează gingaş pe obrajii mei, iar ochii săi de jad privesc direct în ai mei, plonjând adânc în interiorul meu. Aerul rece al nopţii mă trezeşte puţin din starea de melancolie şi beatitudine în care am picat, la fel şi glasul lui Chad:
— Poate că sunt un idiot în cea mai mare parte a timpului, recunoaşte, iar eu îl aprob tăcută. Poate că nu dau dovadă de maturitate, dar nu sunt orb, Maria! Am văzut modul în care îl

priveşti. Modul în care te priveşte cu regret. Ca şi cum ar fi pierdut un lucru important, iar tu beneficiezi de el în acest moment. îţi aminteşti ce ţi-am zis la prima petrecere?
— Nu, recunosc. Nu îmi mai amintesc mare parte a nopţii.
— Ţi-am spus că ai ceva al tău, ceva care atrage oamenii precum un magnet, şi te-am rugat să nu îl pierzi. Mi-aş dori să nu îl pierzi, Maria! Dar am impresia că el reuşeşte să te eclipseze, când este în preajma ta. Să ascundă acea parte vioaie şi să te scufunde în amintiri. Nu te voi întreba despre ce e vorba, dacă, bineînţeles, nu îţi doreşti să îmi povesteşti de bună voie. Poate că nici nu vreau să ştiu cum el a reuşit să îţi intre pe sub piele atât de repede, când eu mă chinui să... Ideea este... nu îl lăsa să te stingă, Maria! Nu îl lăsa să te scufunde în tristeţe, precum s-a scufundat Titanicul lovit de gheţar. Ultima sa afirmaţie îmi stârneşte un hohot de râs, iar Chad îşi aşază mâinile pe şoldurile mele, în încercarea de a-mi susţine greutatea.
— Nu ştiam că eşti un fan al filmelor romantice.
— Trebuie să învăţ cum să te cuceresc, nu-i aşa?
Râd la pieptul lui, iar râsul său îmi învolburează firele subţiri ale părului. Este ciudat cum, în braţele sale, mă simt pe deplin în siguranţă. De parcă aş aparţine acestui loc. în aceste braţe atât de străine şi, totuşi, atât de protectoare. Privindu-i ochii verzi, nu regăsesc acea foame intangibilă pe care ochii de tăciune ai lui Yarris o reflectă, ci duioşie. O duioşie inexplicabilă, care îmi face tălpile să ardă în flăcări. Ajung să cred că locul meu ar putea să fie lângă Chad. Că aş putea să rămân la nesfârşit în braţele sale. Mă pot vedea alături de el, căci, dincolo de masca aceasta de băiat mereu vesel, pus pe şotii şi cu zâmbetul pe buze, se află un bărbat sensibil şi capabil să ofere trăiri magice. Poate că e adeseori judecat greşit şi neînţeles şi poate nici chiar eu nu îl cunosc în totalitate, cu toate că s-a deschis adeseori în faţa mea.
— Spune-mi o glumă, Chad! Vreau să râd! îi cer când se aşază, cu mine în braţe, pe bordura de ciment din faţa micuţului club în stil rustic.
— Mi se pare ciudat că, atunci când tu îmi ceri asta, mintea îmi este lipsită de orice urmă de amuzament, râde el, sărutându-mi creştetul capului. Totuşi, îţi voi spune o poveste, bine? La final, poţi judeca tu dacă este amuzantă sau nu.
— în regulă!
— Aveam paisprezece ani când, în sfârşit, începusem să arăt mai bine şi fetele îşi doreau să mi-o tragă. După mult timp, aveam întâlnire cu o fată de care eram profund îndrăgostit. Mi-am îmbrăcat cele mai frumoase haine, mi-am făcut părul cu gel timp de patruzeci şi cinci de minute în oglindă şi am plecat înspre ea. Toate bune şi frumoase. Stăteam în pat, încercând să ne uităm la un film. Dar numai filmul nu îl vedeam eu, când ea îşi etala decolteul imens în faţa ochilor mei, iar eu habar nu aveam cum să îmi ascund erecţia. 0 sărutam pe gât, pe sâni, pe picioare şi, ghici ce mi-a spus? Era mai mare cu patru ani decât mine şi, experimentată fiind, mi-a cerut să o sărut în acea zonă ferită de ochii lumii.
Pufnesc în râs fără să îmi dau seama, iar Chad trage aer adânc în piept, înainte de a-şi continua povestea.
— Cum stăteam eu acolo, între genunchii fetei, privindu-i sexul deschis şi încercând cu orice preţ să nu salivez, sau să nu fac pe mine - pentru că, la naiba, stomacul mi se strânsese şi aveam o nevoie disperată la baie - am încercat să îmi fac treaba. îmi mişcăm limba rotativ, stârnind gemete din partea ei şi fiecare geamăt al său îmi făcea stomacul să se strângă tot mai mult. Ideea e că, în acea seară, am sfârşit stând pe toaletă câteva ore cu o erecţie de zile mari şi nesatisfăcut, sfârşeşte el râzând şi îl acompaniez. Nici măcar acum nu ştiu ce naiba m-a apucat şi cum am ţâşnit de pe ea, pentru a alerga spre baie. Cred că Emelin nu m-a uitat nici măcar în ziua de azi. Niciun bărbat normal la cap nu renunţă la sex pentru a-şi face nevoile!
— Măcar ai reuşit să i te întipăreşti în memorie, conchid, iar el aprobă, încă râzând.
— Partea bună e că mi-a oferit încă o şansă şi am reuşit să îmi pierd virginitatea, îmi declară mândru. Eram prea frumos ca să mă refuze, chiar şi aşa, cu diaree.
Râd din nou, strângându-mi mai tare braţele în jurul său. Deşi Chad susţine că eu deţin ceva special, singurul care beneficiază de aşa ceva este el. Reuşeşte să îmi ofere bucăţi mici de fericire. Să îmi readucă zâmbetul cu o glumă spusă pe un ton serios. Are ceva aparte, care, chiar şi în clipe de deznădejde, reuşeşte să te ridice de la sol şi să îţi curbeze buzele într-un surâs plin. Dintre toţi ceilalţi, el este singurul pe care îl consider cu adevărat prieten în acest moment. M-a

scos afară din bârlog, mi- a luat băutura de la gură şi m-a ajutat să evadez dintre gânduri. încă o face. Căci, alături de el, nu mai simt frigul din suflet.
— Cu experienţa de atunci mi-am dezvoltat un ritual, acela de a merge mereu la baie înainte de o partidă de sex, chiar dacă nu mai e cazul.
— Ţi-e teamă că te vei emoţiona şi vei face pe tine?
— La modul în care arăţi, tu eşti singura care ar putea face pe ea în acest moment, îmi mărturiseşte mândru şi mă strâmb involuntar.
— Oricum, sunt prea frumoasă şi tot mi-ai trage-o, chiar şi aşa, cu diaree, îi întorc vorba şi ridic din sprâncene, învingătoare, când el mă priveşte cu gingăşie.
Mâinile îi sunt strânse în jurul trupului meu, atât de strâns încât coastele mă dor şi, totuşi, nu îmi doresc să mă eliberez din această tortură plăcută. Are darul de a mă transporta pe un alt tărâm, unul fără gânduri negativiste. Fără trecut, fără viitor şi fără prezent. Discutăm banalităţi, el îmi mai povesteşte una-alta şi, la fiecare poveste, sfârşim râzând amândoi. Mă întreabă de trecut şi, pentru prima oară, reuşesc să îi spun pe un ton calm:
— Trecutul ar trebui să rămână în urmă. Nu văd rostul să îl menţinem viu, vorbind despre el.
— Morţii cu morţii şi viii cu viii, rosteşte el şi aprob, amuzată. După câteva minute de tăcere, îl întreb:
— Ai iubit vreodată, Chad?
— Mai mult decât îţi închipui!
— Şi ce s-a întâmplat cu ea?
— Mi-a frânt inima.
Contemplu câteva clipe la cuvintele sale.
— Crezi că şi eu mă voi alege cu o inimă frântă?
— Doar dacă vei permite asta.
Buzele lui mi se lipesc de frunte, creştetul capului, pleoape, bărbie şi obraji, însă niciodată de buze. Şi recunosc că, într-un moment de slăbiciune, mi-aş fi dorit să mă sărute, întrucât, pentru prima dată, simt ceva mai mult în îmbrăţişarea lui. Simt protecţie şi mă întreb dacă, sărutându-l, nu cumva voi ajunge să nutresc sentimente pentru el. în acest moment, mai mult ca niciodată, îmi doresc să o fac. Ştiu că Chad, mai bine decât oricine, mă poate îndepărta de tristeţe.
însă, nu merită să stric o prietenie pe baza unei relaţii care se va prăbuşi înainte să încercăm s-o clădim.
— Poate că ar trebui să mergi acasă, Maria, îmi zice el în timp ce îmi îndepărtează şuviţa rebelă din ochi. Sunt sigur că tatăl tău este îngrijorat cu privire la tine şi încă sper să ne cunoaştem cândva, iar când o vom face, nu vreau să fiu cunoscut drept rebelul care te ţine departe de casă.
— Poate te voi lăsa să îl cunoşti cândva. Sunt sigură că te va plăcea tare, îi spun în timp ce mă apropii mai mult de el, înconjurându-i gâtul cu braţele.
înghite în sec şi mă priveşte într-un fel care spune multe şi scoate la iveală sentimentele mele pentru el.
îmi dau seama că, din exterior, nu părem a fi doar prieteni sau nişte persoane cu atât de multe probleme, în ciuda vârstei fragede. Lumea ne percepe ca pe doi adolescenţi îndrăgostiţi, ieşiţi la o plimbare obişnuită, bucurându-se de vremea tomnatică. Şi poate că numai gândul că, în alte condiţii şi în alte timpuri, chiar am fi putut forma un cuplu adevărat, extrem de unit, mă face să simt o căldură neobişnuită ce îmi cuprinde întreg trupul. Broboane de sudoare mi se adună pe frunte, iar eu îmi impun să cred că acestea sunt rodul vremii de afară sau alcoolul în exces consumat. Dar, adevărul este că este efectul lui Chad asupra mea. Simt ceva puternic pentru el, dar, din păcate, nu suficient de mult cât să mă facă să îl uit pe Hades.
Apoi, deodată, pe când stau în braţele prietenului meu, gândul îmi zboară la tata. La cuvintele lui Chad. Nu pot să cred că a trecut atât de mult timp de când nu m-am interesat de el, dar nici el nu a dat nici un semn de viaţă. Pe telefonul pe care îl verific în grabă, ca obsedată, nu am niciun apel, niciun mesaj, nimic. E un pic ciudat şi, fără să vreau, gândul mă poartă în trecut, la momentul în care mama a dispărut în acelaşi fel, pentru a se întoarce într-un sicriu acasă mai apoi, iar fiori reci mi se pun pe şira spinării. Gura mi se strânge într-o grimasă şi ştiu că poate gândul meu este exagerat, dar nu îmi pot abţine un tremur. Sar ca arsă într-o parte şi caut panicată din ochi un taxi. Am nevoie să ajung cât mai repede acasă, mai ales că tata nu îmi

răspunde la telefon. Chad se uită speriat la mine, nu înţelege ce se întâmplă şi care este cauza terorii ce mi-a apărut pe chip, dar nu am chef să îi explic, ci doar îl întreb pe un ton precipitat:
— Tu ai o maşină, nu-i aşa?
— Da, îmi răspunde.
Aştept să continue, dar nu o face.
— Şi unde e, idiotule?
— în parcarea şcolii.
îmi dau ochii peste cap, frustrată.
— Trebuie să ajung acasă. Cam... Acum!
— Uşurel, războinică Xena! îţi chem un taxi!
— 0 duc eu! aud acea voce în spatele meu şi respiraţia mi se opreşte. Adică, am motorul aici şi, dacă vrea, o pot duce eu.
Chad îmi aruncă priviri dezaprobatoare, rugându-mă din priviri să refuz oferta noului nostru camarad. Inima mea se suprasolicită într-atât de tare, încât nici măcar propriile-mi gânduri nu mai au glas. Genunchii îmi tremură şi dinţii încep să îmi clănţăne. Măselele mi se lovesc între ele. Inima mi se loveşte de cutia toracică şi plămânii mi se împing cu putere în coaste. Trag aerul limitat printre dinţi şi, înainte să îmi dau seama, aprob uşor. Chad îmi prinde mâna într-a sa, rugându-mă, pentru a mia oară, să îmi schimb decizia. Decizie pe care sufletul o ia înaintea minţii.
— Haide, Maria! Revino-ţi, uită-te la mine! îmi cere Chad, luându-mi chipul în palme. Ce am vorbit cu câteva minute în urmă?
— E în regulă, Chad! îl asigur, înainte să vorbească mai mult decât este necesar.
îi sărut obrajii prietenului meu şi mă întorc spre Hades, aruncându-i aceeaşi încruntare pe care el mi-o oferă ori de câte ori are ocazia. Nu schiţează nici măcar un gest, ci doar îmi indică cu degetul arătător monstrul uriaş. Un nod de mărimea unui măr mi se pune frumos în gât, oprindu-mă chiar şi să îmi înghit propria salivă. Privesc în spatele meu, sperând ca Chad să se afle încă acolo şi să mă salveze din ghearele morţii, însă nu mai este, iar eu tocmai ce m-am condamnat la asta de una singură, îl privesc îngrozită pe Hades. încalecă motorul şi îşi ridică ironic o sprânceană în mijlocul frunţii, întinzându-mi casca de un roşu aprins. Amuzamentul îi cuprinde întregul chip şi, deşi se străduieşte cu greu să ascundă acest lucru, o încercare de zâmbet i se zbate în colţul gurii. Vreau să aud cum îi sună râsul. Dacă are puterea de a mă teleporta într-o altă lume. 0 lume pictată în culori deosebite. Culori rare şi, totuşi, cele mai frumoase din câte există. Am auzit atât de multe mituri legate de râsul unei persoane dragi. Am citit în atât de multe cărţi că dovada clară a iubirii este atunci când persoana iubită râde, iar tu uiţi să respiri. Pentru câteva momente, îţi pierzi raţiunea şi te axezi doar pe acel sunet magnific, care îţi scufundă trupul în lapte şi miere.
însă, ca de obicei, zâmbetul mic, abia perceptibil de mai devreme, nu i se transformă în râs. Pare că Hades şi-a interzis total acest lucru în preajma mea. De parcă acest fapt l-ar face cumva vulnerabil. L- ar face mult prea uman, iar asta l-ar purta din nou în timpurile de mult uitate, de când eram copii şi fericiţi, şi pare-mi-se că nu îşi mai doreşte asta. Că vrea să uite cu totul de ceea ce am trăit atunci. Aşa că, în schimb, se încruntă cu putere, reluându-şi vechiul obicei şi redevenind noul Hades, cel care preferă să se prefacă în orice moment că nu ne cunoaştem, că sunt doar o cunoştinţă recent descoperită. Nu mă pot abţine şi mă încrunt şi eu spre el, pentru a fi chit. Dacă aşa vrea să ne comportăm unul cu altul, asta va primi. Buzele mi le strâng cu putere, pentru că sunt tentată să îl întreb, din nou, de ce se poartă astfel cu mine, de ce nu putem avea o relaţie normală, chiar dacă nu de prietenie, măcar una în care să nu ne temem să rostim orice fel de cuvânt unul în preajma celuilalt. Am impresia că ne jucăm de-a şoarecele cu pisica unul cu altul şi mă doare. Al naibii de tare!
— Ce s-a întâmplat? mă întreabă la scurt timp. Frumoasei îi este frică de bestia pe două roţi?
— Crezi că sunt frumoasă? contraatac, fluturând carismatic din genele încărcate de rimei.
— Taci şi urcă, Maria! Sau jur că te las aici!
— Dar...
— Trei.
— Trei? Ce trei?

— Doi, rostește pe un ton ferm și nici nu apuc să fac vreun gest măcar că și pornește motorul. Realizez că vorbește serios și nu mai stau pe gânduri, săltându-mă în cea mai mare viteză în spatele lui. Mă lipesc mai tare de el și îl strâng la piept cu putere, încolăcindu-mi brațele în jurul spatelui său. Tensiunea plutește în aer între noi, însă Hades se încăpățânează să rămână tăcut. își încleștează mai tare palmele pe coarnele motorului, dar nu se îndepărtează deloc de mine. îmi aruncă o privire ce se dorește dură în oglinda retrovizoare și îmi întinde din nou casca roșie, însă mă încăpățânez să nu o port. Vreau să mă simt liberă, iar acel obiect din mâinile lui nu m-ar ajuta deloc în acest sens. Mă lasă în voia mea și, cu o privire ce nu prevestește nimic bun, pornește motorul și demarează în trombă. Deodată, aerul rece mă izbește peste chip. Roțile se învârt puternic pe asfalt, parcă zici că zboară. Frica îmi crește în suflet din ce în ce mai tare, fapt pentru care îmi strâng mai tare brațele în jurul trunchiului său. încet, încet, nu mai simt frigul, căci o căldură bizară mi se infiltrează în vene. Sunt atât de aproape de Hades încât focul din interior arde și mă face să nu mai fiu conștientă de nimic altceva. Palmele îmi transpiră și mă abțin cu greu să nu le șterg de materialul tricoului său deschis la culoare. Pleoapele îmi cad peste irisuri și mă las în voia trăirilor de moment. Prind curaj și îmi reazem capul de spatele său solid. Bătăile inimii sale se întețesc, răsunându-mi cu putere în timpane și pot jura că aceasta este cea mai frumoasă melodie auzită vreodată. Mă hrănesc cu ea și toracele îmi este inundat de o beatitudine neașteptată.
Rațiunea îmi este anihilată, mă las cu totul pradă senzațiilor produse de trupul său lipit de al meu. Nu mă pot concentra la sunetul produs de motor, căci întreaga mea atenție se axează pe felul în care inima lui bate. Simțul meu auditiv se lasă pradă acestui bass, diferit de tot ceea ce am auzit până în prezent. îi simt fiecare mușchi bine definit al abdomenului și, înainte să îmi dau seama, palmele mele încep să se plimbe peste pielea fină.
Se tensionează în brațele mele, respirația sa fierbinte îmi atinge palmele, transmițându-mi fiori reci în întreg trupul. îl simt pe Hades vibrând. Fiecare mângâiere a mea îi face respirația să devină greoaie, îmi urc palmele până la gâtul său, la umeri și mai jos, pe brațele puternice. Fiecare simț al meu este în flăcări! întregul trup îmi pulsează și se strânge. întregul trup îi cerșește atingerea. îmi lipesc nasul de ceafa sa, inspirând adânc parfumul pur, bărbătesc. Miroase a iubire și speranță. A tot ce mi-am dorit vreodată.
Mă pierd printre toate aceste dorințe și trăiri și, în același timp, aș vrea să nu mai mă las pradă lor, să trăiesc momentul prezent la maximum fără a mai aduce în discuție sentimentul de iubire neîmpărtășită cu care mă lupt de când s-a întors Hades. Scutur capul în încercarea de a îmi scoate din minte gândurile mișelești, care mă fac să cred că putem forma un cuplu la un moment dat. Visele nu-și au locul în mintea-mi obosită. Așadar, fac ceva total neașteptat chiar și pentru mine, în încercarea de a mă desprinde din vârtejul de emoții: uit de orice fel de teamă și mă desprind dintr-odată de trupul său, întinzând mâinile în lateral. Deschid ochii pentru prima dată de când am pornit la drum, îndreptându- mi privirea spre mașinile printre care jonglăm cu ușurință. Jocurile de culori și lumini ce se desfășoară în fața mea îmi provoacă o bucurie fără margini și temerile mele se topesc cu repeziciune. Ele sunt înlocuite de adrenalină și de senzația aceasta de eliberare totală, pe care nici chiar alcoolul și substanțele interzise nu mi-o aduc. Las vântul să îmi umble liber prin păr, învolburându-mi-l. Luăm o curbă mai largă și, instantaneu, mâinile mi se sprijină în mod tandru de coapsele băiatului din fața mea. Este zeul meu. Zeul iadului meu personal. Câteva șuvițe mi se lipesc de frunte, căzându-mi peste ochi și, râzând în hohote, le alung în grabă. îl privesc pe Hades în oglinda retrovizoare. Casca lasă la vedere doar ochii să mirifici, la fel și cutele care se formează de fiecare dată când continui să mă mișc frenetic în spatele lui. îmi place grija aceasta pe care mi-o poartă. îmi arată că nu îi sunt chiar atât de indiferentă pe cât lasă să se vadă. Este impulsul acela de care are nevoie inima mea pentru a fi fericită întru totul.
M-am întrebat de atâtea ori de ce continui să lupt pentru tine, Hades. Iar în acest moment, când mâinile mele se strâng în jurul trupului tău, scufundându-se în căldură, când zâmbetul mi se imprimă pe chip și sufletul îmi zboară printre nori, în sfârșit, știu răspunsul. Lângă tine, nu am nevoie de o glumă bună pentru a râde. Lângă tine, nu am nevoie de momente extravagante pentru a simți fericirea. Tu ești fericire! Fericire pură și curată. Lângă tine, pentru câteva minute, mă întorc în timp. Redevin ceea ce tu ai iubit, chiar dacă nu ai puterea de a vedea acest lucru.

Tu nu mă eclipsezi. O ascunzi pe Maria cea falsă, cea din prezent, şi o readuci la viaţă pe acea Maria din trecut. Cea autentică, reală, fără niciun fel de disimulare.
Ăsta este scopul tău în viaţa mea? Scopul de a-mi permite să gust din adevărata fericire? M-ai întrebat dacă prefer fericirea construită pe baza unei substanţe injectate în vene. M-ai întrebat dacă prefer să fiu fericită în indiferenţa mea, decât să muşc din fericire. Iar răspunsul este... Nu! Nu vreau să fiu fericită într-o lume a mea, ci vreau să fiu fericită într-o lume din care faci şi tu parte. Vreau să zâmbesc cu adevărat. Să simt traiul în adevăratul sens al cuvântului. Să mă bucur de momentele frumoase ale vieţii, precum acesta. Fă-mă fericită, Hades! Pentru câteva momente, învaţă-mă
să mă delectez cu bucurie, cu râsete şi zâmbete, cu vorbe frumoase şi nopţi pierdute conversând despre lucruri banale!
înainte să îmi dau seama, buzele mi se lipesc de materialul gecii sale de piele şi îi inspir adânc mirosul, închizând încă o dată ochii. în sărutări mici, parcurg întreaga distanţă până la urechea sa şi îi pot simţi pielea înfiorându-se sub buzele mele. Este într-atât de fierbinte, încât fiecare sărutare îmi topeşte câte puţin din piele, dar nu mă opresc, ci, cu ochii închişi, îi şoptesc:
— Nu vreau să merg acasă, Hades!
în momentul în care pleoapele le permit ochilor mei să îi privească chipul, observ că este mai încruntat decât a fost vreodată. Mai încruntat decât credeam că poate fi. Maxilarul îi este încordat şi degetele îi devin vineţii pe mânerul motorului. Nu am nevoie de un răspuns pentru a şti că îmi va refuza oferta, dar, totuşi, simte nevoia să îmi răspundă cu o altă întrebare:
— Locuieşti pe strada următoare, nu-i aşa?
Nu îi răspund. Nu are nevoie de răspuns, întrucât ştie, cu siguranţă, unde locuiesc. Luminile oraşului îşi pierd farmecul. Viteza motorului se diminuează şi, într-o oarecare măsură, mă bucur, minţindu-mă că trage de timp pentru a rămâne în prezenţa mea câteva minute în plus.
îmi doresc ca el să rămână lângă mine în această seară, chiar şi cu riscul de a mă trezi singură a doua zi. însă, nu am curajul să-i cer acest lucru. Mă bucur de ultimele clipe în prezenţa lui, chiar dacă refuzul subtil îmi muşcă din suflet.
Liniştea domneşte între noi. Nu îi mai ascult inima, pentru că, ascultând-o pe a lui, o voi pierde pe a mea. Voi pierde orice legătură cu realitatea şi buzele mele se vor lipi inconştient, din nou, de acea piele fierbinte. Tânjesc după asta cu o foame nebună. Mi-e foame de el, de noi, de tot ceea ce ar fi putut fi într-o altă viaţă. Mă agăţ cu putere de imaginile pe care mintea mea le creează şi, în acelaşi timp, încep încet, încet să mă îndepărtez de el, de trupul său atât de special, care îmi produce cele mai minunate senzaţii la atingere. îmi sprijin mâinile din partea din spate a motorului, în încercarea mea palidă de a- mi recăpăta cumpătul şi de a reveni în prezent, la universul în care el îmi este interzis. Odată ce îi părăsesc trupul, frigul mă acaparează întru totul şi un mic tremur pune stăpânire pe mine. Nu îi ofer privilegiul de a vedea cât de mult mă debusolează distanţarea noastră şi, inspirând adânc, îmi las capul pe spate. Stelele par să fugă în urma noastră. Să fugă spre necunoscut. Spre fericire. Spre iubire. Spre adevăr. în timp ce eu rămân captivă într-o lume imaginară. Lume în care el încă se află acolo cu mine. Sufleteşte, nu trupeşte.
Nu mai scoate nici măcar un cuvânt şi, cu fiecare metru parcurs, simt cum frigul îmi pătrunde până în măduva oaselor. Toate atingerile mele par a fi în zadar. Nu au niciun fel de ecou în sufletul lui. Rămâne tot nemişcat, de parcă trăirile de mai devreme ar fi fost doar rodul imaginaţiei mele. încerc să mă menţin puternică, să rămân pe o linie de plutire care să mă facă să par calmă în faţa lui, cu toate că lacrimile ameninţă să îmi inunde ochii. Realitatea îmi apare fulgerător în faţa ochilor şi mă răneşte. De când am ajuns în acest oraş, m-am transformat cu totul. Nu mai sunt fata aceea rebelă, încărcată de forţă şi de pasiune nemăsurată, ci mi se pare că am devenit extraordinar de fragilă. De slabă. Căci apariţia lui m-a făcut să înţeleg că, alergând după lucruri nesemnificative, am pierdut tot ce conta cândva.
Parchează în faţa casei mele, dar nu cobor. Nu îmi doresc să o fac şi nu pentru că îmi va fi dor de el încă de la închiderea uşii, ci pentru că genunchii mi-ar ceda încă de la primul pas făcut. îi respir în ceafă. îi sunt un ghimpe în coaste şi, cu toate astea, nu îmi cere să plec, ci aşteaptă răbdător ca eu să îmi fac curajul de a-l abandona din nou.

Mi-ai zis să stau departe de tine. Mi-ai cerut să stau departe de viaţa ta, însă tu nu faci nimic pentru a te menţine departe de mine. Ce ai avut de câştigat în această cursă, alături de mine? Ai crezut că îmi voi exprima sentimentele în faţa ochilor tăi flămânzi şi te vei hrăni din slăbiciunea mea? Ai crezut că te voi implora să rămâi? Te implor! La naiba, te implor într-un mod tăcut, însă tu nu îmi răspunzi. Nu eşti capabil să observi rugăminţile care mi se reflectă în privire. Eşti atât de orb, Hades... Atât de orb!

— Eşti bine?

Vocea lui mă face să tresar şi nu pentru că modul în care vocea lui a spart liniştea îmi dă fiori de gheaţă pe şira spinării, ci pentru că, în sinea mea, încă nu conştientizez că glasul său mi se adresează

mie. A fost nevoie de o ceartă banală pentru a-l determina să îmi vorbească şi, în acest moment, îmi doresc să nu îmi fi vorbit vreodată, întrucât, cu fiecare cuvânt, dezvolt o obsesie. Una care îmi macină fiecare organ vital al corpului.

Descalec motorul cu mişcări lente şi îl privesc cu indiferenţă, deşi, în sinea mea, tânjesc după o ultimă atingere, după un ultim gest care să-mi promită că, într-o zi, va fi al meu!

— Noapte bună, Hades!

— Stai, mă opreşte.

îmi ţin respiraţia în timp ce mă întorc spre el.

— Vreau să ştii că asta - îşi plimbă degetele între noi - nu înseamnă nimic pentru mine. înţelegi, dar încăpăţânarea nu îmi permite să plec. îmi iau avânt spre el şi-i cuprind obrajii în palme, apăsându-mi buzele de ale sale. întregul meu corp se cutremură la contactul cu gustul său. Mă îndepărtez, de parcă gura sa m-ar fi curentat.

— Dar asta? Asta înseamnă ceva pentru tine?

Nu-i aştept răspunsul. Mă întorc pe călcâie şi alerg pe alee.

învaţă-mă cum să te uit, în timp ce te am în permanenţă în preajma mea, Hades! învaţă-mă cum să uit momentele împreună! învaţă-mă cum să uit trecutul! Mă mint mereu că nu am pierdut nimic, însă, în timp ce te privesc, simt că am pierdut totul. învaţă-mă cum să nu te mai iubesc, căci se pare că tu ai reuşit să uiţi de noi. Nu îmi trebuie timp. Nu am nevoie de clipe alături de tine, pentru a mă obişnui cu prezenţa ta. Am nevoie ca tu să stai... Sau să pleci de tot.

— Deci, cum a fost? mă întreabă Chad, încă de când deschid portiera maşinii şi îi arunc o privire urâtă, în loc de răspuns.

— Stai, stai! ne întrerupe Chase. Voi doi v-aţi tras-o cumva? Dacă da, Maria, îmi pare rău pentru cele cinci minute irosite din viaţa ta. Să ştii că gemenii nu se aseamănă chiar în tot!

— Ha, ha. Amuzant mai eşti tu! îi replică Chad pe un ton ironic, înainte de a porni motorul automobilului. Din câte ştiu, nu eu sunt cel care plânge după o partidă de sex!

— Nu plângeam, Chad! îmi intrase o şuviţă din părul ei în ochi!

— Da, şi ce ţi se prelingea pe obraji era doar apă sărată!

Chase se îmbufnează, strângându-şi braţele la piept, şi râsul meu umple în întregime pereţii de tablă. Chad mă priveşte mândru şi oarecum întrebător, iar, în schimb, îl asigur cu o privire că totul a decurs normal. Şi probabil aşa ar fi fost, dacă nu aş fi sfârşit sub plapumă, plângând de zor. Lacrimile mi-au curs necontenit pe obraji, fără a da semne că ar dori să se oprească, şi cu greu am adormit, pe la patru dimineaţa.

în minte încă îmi răsună întrebarea sa. Voia să ştie dacă sunt bine, doar pentru a avea satisfacţia de a mă vedea sfâşiată. Sau poate doar pentru a-mi arunca în faţă că, ceea ce s-a întâmplat între noi, nu a însemnat nimic. în schimb, i-am oferit aceeaşi atitudine nepăsătoare pe care el o abordează, alături de un sărut care mă bântuie chiar şi acum.

îmi sprijin capul de geamul murdar de noroi la suprafaţă şi mă las pradă glumelor dintre gemeni, dorindu-mi să scap de apăsarea din torace şi văpaia de pe esofag. însă, nu pot să mă concentrez la ceea ce se discută în jurul meu, căci gândul îmi zboară la ceea ce s-a întâmplat între noi, la Hades, băiatul inimii mele.

în preajma lui, parcă nu mai sunt eu. Timpul pare să stea în loc, oprindu-şi curgerea firească. Trupul meu se transformă total, căpătând noi şi noi înţelesuri. Se manifestă într-un mod necunoscut până la el, iar eu nu am cum să îmi explic asta. Inima mi-o ia la goană, bătând doar în ritmul nebunesc al sentimentelor puternice pe care le simt. Focul mocneşte la interior,

transformându-se într-o văpaie atât de puternică încât simt că respir un aer fierbinte, care mă pârjolește și mă poartă pe cele mai înalte culmi. Mintea mea nu mai este rațională, își pierde cu totul cumpătul sau logica, iar genunchii mi se înmoaie, devenind gelatinoși. Nu mai sunt eu, ci doar o palidă umbră a mea.
— Știți cumva ce s-a întâmplat cu lesbi a noastră? A refuzat să o aduc la școală, ne informează Chad pe un ton serios, iar privirea lui mă țintuiește în permanență.
— Nu te uita așa la mine, Chad! E doar vina voastră, gemeni malefici, că nu ați fost în stare să mă informați în legătură cu orientarea ei sexuală. A profitat de mine!
— Te-a violat? întrebarea debusolată a lui Chase mă face să pufnesc în râs.
— Nu, Chase! S-a folosit de alte trucuri pentru a ajunge la mine.
— Iar tu l-ai invitat și pe Yarris, în loc să mă chemi pe mine! mă acuză Chad, pe un ton supărăcios. Nu voiam neapărat să particip, ci doar să privesc. Dar nu! Tu l-ai chemat pe Yarris și l-ai băgat în mijlocul acțiunii!
— Chase, îl poți face să tacă?
— Sigur, rostește, după care palma sa se lipește puternic de ceafa fratelui său.
Odată ajunsă în curtea liceului, privirea mea îl caută și îl găsește. își odihnește palmele tatuate pe talia lui Dolores. îi observ gropița din obrazul stâng de la distanță și modul în care soarele se reflectă în dinții săi albi și perfecți. Ceva în mine fierbe și nu este vorba doar de sânge. Inima-mi fierbe în piept privind apropierea dintre ei. Sheryl și Yarris privesc tabloul din dreapta lor șușotind și zâmbind de zor. Par a fi la o întâlnire în patru, fericiți și lipsiți de griji, pe când eu rămân în mijlocul curții, cu gemenii pe de-o parte și alta.
— îmi acorzi onoarea? mă întreabă Chad, întinzându-mi brațul său, și Chase îi urmează exemplul.
Le zâmbesc fără a le oferi un răspuns și mă agăț de brațele lor puternice. Pielea gemenilor este lipsită de tatuaje, doar câteva semne mici din naștere se zăresc ici-colo. Ambii poartă mireasma marijuanei impregnată în haine, de parcă ar face parte din ei. Ca un întreg. Inspir adânc mirosul îmbătător și îmi fac curaj să pășesc mai departe. încrederea mi se instalează în trup, iar rânjetul încrezut, pe care l-am exersat de nenumărate ori în oglindă, îmi preia controlul buzelor. Ignor privirile răutăcioase ce îmi sunt aruncate, ridicându-mi bărbia. Mă simt protejată și în siguranță. Norocoasă, pentru că am alături prieteni capabili să mă ridice într-un moment de decădere.
îmi reține cu greu oftatul când, ajunsă față în față cu trecutul și viitorul, zâmbetul lui Hades este înlocuit de acea privire sumbră. Acea privire încărcată de judecată, care îmi macină fiecare os în parte, îmi strâng brațele în jurul meu, prefăcându-mă neafectată, în momentu-n care gemenii mă eliberează din strânsoare.
Trag adânc aer în piept, cu speranța că, astfel, voi reuși să îmi domolesc bătăile inimii. La interior, mă perpelesc la foc mic. Exterior, încerc să păstrez aparențele de fată dură și mă grăbesc să șterg pielea pătată de ruj a gemenilor imediat ce Dolores le depune câte un sărut pe obraji. Nu vreau să mă arăt deranjată de gestul ei, iar amprenta lăsată în urmă e scuza perfectă pentru a elimina, de fapt, orice semn al atingerii sale de pe chipurile prietenilor mei.
Chase îmi zâmbește drept mulțumire, iar Chad îmi sărută grijuliu palma, înainte să îi eliberez obrazul dintre degetele mele. Gestul de tandrețe al prietenului meu, cât și detașarea mea, sunt remarcate și îmi ridic o sprânceană în mijlocul frunții când Yarris mă trage, revoltat, în brațele sale. își lipește buzele de ale mele într-un sărut zgomotos, menit să demonstreze celor din jur că îi aparțin, și mă agăț de materialul tricoului său. Limba sa fierbinte și umedă îmi pătrunde printre buze, răscolindu-mă. Palmele mari se poziționează peste posteriorul meu, strângându-l cu fermitate. îmi dau capul pe spate, eliberându-mă de gura-i lacomă și trag aerul rece printre dinți.
Dacă tăcerea mea a fost remarcată de ceilalți, cea a lui lui Hades îmi atrage mie atenția imediat. Nu a scos nici măcar un cuvânt, încă de la sosirea mea. îmi evită privirea, iar acest lucru îmi indică un singur fapt: a revenit la absența oricărei forme de comunicare între noi. Nu îmi doresc să îi arăt cât de mult mă afectează acest lucru și, în ciuda văpăii din interiorul meu, reușesc să mențin rânjetul fals la suprafață.
— Putem vorbi? glasul lui Sheryl îmi răsună în timpane și încuviințez, fără a-i arunca nici măcar o privire.

Se opreşte cu mine lângă micuţul dulăpior, de unde îmi iau cărţile, şi parcurgem în linişte drumul spre clasa goală de biologie. Microscoapele sunt deja aranjate pe fiecare bancă în parte, iar băncile separate au fost unite două câte două. într-o cutie din colţ se observă câteva broscuţe nestingherite şi încremenesc la gândul disecării lor. Stomacul mi se strânge ghem şi îmi duc o mână la gură înainte ca sunetul de reproş să mi se desprindă de buze.
— Spune-mi, te rog, că nu vom fi nevoiţi să ucidem micile făpturi! aproape am o implor pe Sheiyl, păşind spre lădiţa transparentă.
Broaştele nu sunt nici pe departe preferatele mele, dar gândul de a lua o viaţă cu intenţie, mă cutremură la propriu. Pielea mi se înfioară şi îmi trec palmele peste braţe pentru a-mi linişti tremurul interior. îmi întorc privirea înspre Sheryl când deschide capacul şi ia unul dintre acei amfibieni verzi în palme.
— Dacă ai de gând să o săruţi, o să vomit! o anunţ pe un ton amuzat, iar ea cedează, chicotind.
— Cine ştie, poate se transformă într-un prinţ sau o prinţesă, îmi dă replica, după care mă priveşte cu părere de rău. Am greşit, Maria! M-am folosit de tine fără să îmi dau seama. Pe moment, am crezut că îţi doreşti acel lucru la fel de mult ca mine. M-am înşelat şi îmi pare rău! Eşti cea mai bună prietenă a mea, nu mi-aş dori ca orientarea mea sexuală să ne separe. în plus, îmi plac şi băieţii. De fapt, îmi place un băiat de ceva timp, şopteşte timid, şi mă străduiesc cu greu să îmi menţin expresia nulă.
— Facem aşa: dacă îmi spui cine este acest băiat misterios, te iert!
— Serios?! mă întreabă uimită şi încuviinţez. Juri să nu spui nimănui altcuiva? Jură, Maria! Jurământul meu ţine aproximativ două minute şi îmi umplu plămânii cu aer, înainte ca Sheryl să arunce bomba.
— Chase!
Chase este băiatul de care ea este îndrăgostită. De aceea, glumele ei îi sunt adresate doar roşcovanului. Este într-atât de îndrăgostită, încât tupeul îi dispare în faţa tipului brunet.
— De cât timp?
— Nu ştiu, îmi răspunde. Dintotdeauna?
— Totdeauna înseamnă foarte mult timp, Sheryl! De ce nu-i spui?
— Fii serioasă, Maria! Ai văzut după ce tipe umblă? Eu nu seamăn deloc cu ele!
— Nu, tu eşti specială! Şi sunt sigură că şi Chase ştie asta.
— Pot să îţi spun ceva fără să râzi de mine?
— întotdeauna! îi răspund, singură pe mine.
— Nu sunt îndrăgostită de tine, Maria. Niciodată nu am fost. Atrasă? Cu siguranţă! Adică, uită-te la tine! Eşti tot ce mi-am dorit vreodată să devin! Adevărul este că refuzul lui Chase m-a împins să... Să încerc să merg mai departe, presupun. Şi nu am vrut să o fac alături de alt bărbat, pentru că, să fim serioase, majoritatea sunt de rahat. La petrecere, după ce ai plecat cu Hades, am urcat la etaj cu Chase. Nu ştiu de ce, Maria, dar i-am spus că nu vreau nimic serios. Că vreau doar sex, iar el nu a reacţionat aşa cum m-aş fi aşteptat. Aşadar... a doua zi când te-am văzut întinsă în patul meu, singurul meu gând a fost dorinţa de a uita. Şi ştiam că doar cu tine voi fi capabilă să o fac. Deci da, sunt egoistă. Am profitat de tine, de relaţia noastră şi habar nu ai cât de rău îmi pare!
— Am uitat totul deja! o liniştesc. Acum, spune-mi cum a început... Orice ar fi între tine şi Chase.
— Nu ştiu cum a început. Mi-am dat seama într-o seară că el este singurul la care mă gândesc. Şi ştii ce am făcut?
— Ce?
— Mi-am tras-o cu fratele lui. într-atât sunt de defectă!
Se lasă o clipă de tăcere, în care ea pare să îşi adune gândurile.
— Eram mai apropiaţi înainte. Cred că ştia că îl plac şi mă plăcea la rândul lui, dar, după ce m-a văzut ieşind ciufulită din camera fratelui său, totul a dispărut. Apropierea, prietenia... încă suntem, însă departe de a fi ceea ce eram. El încă este aici când am nevoie şi amândouă ştim că asta înseamnă aproape mereu.
— Nu ai nimic de pierdut dacă încerci să vorbeşti cu el.
— Ba da, mă lămureşte. îl pot pierde de tot şi nu sunt dispusă să îmi asum asta. Aşadar, îl voi privi din umbră. Cum o faci tu cu Hades. 0 să îmi înghit inima de fiecare dată când se uită după

fundul bine definit al altei fete. Şi apoi? 0 să mi-o trag cu cine apuc, chiar dacă doar gândul că el va face la fel, mă va ţine trează noaptea. în ziua în care m-am culcat cu Chad am săpat prăpastia, iar acum, sunt incapabilă să o urc la loc. Nu cred că există speranţă pentru noi şi dacă singurul fel în care îl pot avea aproape este să îl văd cu altcineva, o voi face.
Oftează, după care, pe un ton dramatic declară:
— Urăsc dragostea!
— Şi eu. Dar, doar ca să ştii, nu îmi pasă de Hades.
— Bineînţeles, răspunde. Cum nici mie nu îmi pasă de Chase.
— Eşti aşa o pacoste!
Realizez că, atunci când am apărut, în faţa ei păream lipsită de apărare. îmi găsise defectul şi mă integrase în grupul ei de prieteni, pentru a se apropia de mine. Cu fiecare zi petrecută împreună, atracţia sexuală creştea. Şi deja era mult prea târziu să mă alunge din viaţa ei. 0 mică parte din vină îmi aparţine, întrucât i-am oferit speranţe, chiar şi fără să vreau. Aş fi putut să o alung încă din momentul în care m-a sărutat, însă am lăsat-o să mă atingă mai mult. I-am permis să îşi împlinească fanteziile şi, în acea clipă, m-am bucurat de ele la fel cum a făcut-o ea.
— Dacă tot sunt pacoste, să ştii că partida de sex cu tine a fost una dintre cele mai bune din viaţa mea!
— Nu mai spune niciodată asta cu voce tare, Sheiy!! Se presupune că am uitat!
— Bine, atunci partida imaginară în care ai fost şi tu implicată a fost...
— Cea mai tare din viaţa ta, am înţeles!
— Te iubesc, îmi declară. Dar, ştii tu, nu în stilul în care ne-am iubit deja!
— Doamne, cât de mult te urăsc!
— Şi de asta sunt prietena ta cea mai bună!
Clopoţelul răsună cu un sunet prelung la puţin timp după ce discuţia noastră se încheie. Clasa, goală până acum, începe să fie împânzită de elevi, care se îndreaptă cu o lentoare demnă de filmele horror către băncile lor. în marea de persoane care intră în clasă, nu pot să nu îi remarc pe membrii grupului nostru: Dolores cea veşnic dornică să atingă perfecţiunea, gemenii Pic şi Poc, Chad şi Chase, care păşesc parcă în acelaşi ritm, Yarris, cu o privire care pare să spună că nimeni şi nimic nu îl poate atinge, mimând forţa interioară când ştiu că este la fel de căzut la pământ ca şi mine şi, nu în ultimul rând, Hades, visul meu cel mai tainic şi raţiunea mea de a fi. Ne uităm unii la alţii, dar nu scoatem un sunet. Nici nu aştept asta de la ei, ci am nevoie doar de un semn din partea celui pe care îl doresc, însă el întârzie să apară, aşa cum m-am obişnuit deja. Sheryl e încă lângă mine, cu broscuţa în braţe. 0 pune uşor la locul ei, îmi oferă o îmbrăţişare pe fugă, după care se aşază la locul ei.
Privind fiecare loc în parte din exterior, inima îmi stă pe loc şi respiraţia mi se opreşte preţ de câteva secunde. Zarva din clasă dispare, lăsându-i loc pulsului să îmi răsune în timpane şi palmele îmi transpiră instant. Le şterg cu mişcări stângace de materialul negru al cardiganului meu şi îmi las pleoapele să cadă peste cenuşiul obosit al irisurilor mele.
De fiecare dată când îmi doresc să menţin distanţa, aşa cum mi-a cerut, soarta mi-l scoate în cale. Când îmi promit să nu îi vorbesc, sunt obligată să o fac. îmi promit să îl uit, dar îmi amintesc mai tare. Iar când îmi doresc să inspir aerul închis al încăperii, parfumul lui îmi afectează căile nazale. *0 singură dată vreau să stau cât mai departe de el, iar în acel moment, îmi dau seama că trebuie să împărţim banca.*
îmi adun curajul şi, trăgând aer în piept, mă îndrept spre scaunul meu. îl privesc pe Hades ţinând broscuţa în palme şi privind-o încruntat. Pentru prima dată, acea privire dură nu mi se aplică mie şi parcă încep să fiu geloasă pe acea făptură verde şi slinoasă. 0 întinde pe micul platou de inox, cu picioarele în sus, şi trasează o linie fină cu bisturiul pe abdomenul acesteia. Tăietura nu este adâncă, dar suficientă încât să îi provoace broaştei o durere sfâşietoare şi simt cum sângele îmi îngheaţă în vene, privindu-i neputinţa.
Ochii mi se strâng instinctiv când vârful bisturiului se împlântă, cu putere, în locul în care inima reptilei trebuia să fie. Picioarele inferioare i se relaxează şi huruitul broaştei încetează, îmi simt micul dejun făcând cale întoarsă, însă încerc să ascund acest lucru când privirea albastră a criminalului se avântă asupra mea. Continuă să traseze liniuţe fine pe burta umflată şi verde, privind lichidul scurgându-se din interiorul său.

îi face o plăcere sadică să tortureze micuța vieţuitoare. Ascultă cu atenţie fiecare indicaţie a profesoarei şi face întocmai. Când abdomenul broaştei se desface, lăsând la iveală organele acesteia, simt cum gustul vomei îmi invadează cavitatea bucală şi înghit în sec, pentru a-l alunga. Mănuşile albastre ale lui Hades îşi pierd culoarea, iar pofta mea de mâncare dispare instant. Imaginea disecării îmi va rămâne implantată în minte precum rădăcinile unui copac vechi.
— Maria, separă organele! îmi spune el, privindu-mă serios. Aş face-o chiar eu, dar am degetele prea groase şi nu vreau să le distrug! continuă pe un ton şoptit şi, deşi ceea ce îmi cere nu este nici măcar un pic sexy, îmi simt vârful urechilor în flăcări.
îmi pun mănuşile, trăgând de timp şi lăsând elasticul să îmi lovească încheieturile cu un pocnet uşor.
— De ce nu ai folosit anestezicul? îl întreb. Sau aşa te distrezi tu, provocând durere celorlalţi? îşi dă ochii peste cap.
— Nu suntem aici să purtăm un dialog, Maria. Suntem aici să lucrăm. Poţi face, te rog, ceea ce ţi-am spus?
— întotdeauna o prezenţă încântătoare! îl mustru, însă nu îmi oferă replică.
Degetele mele ating încet moliciunea neînsufleţită şi un fior de gheaţă îmi străbate întregul trup, până în vârful degetelor de la picioare. Şi asta nu se datorează mortăciunii tăiate în jumătate care mi se înfăţişează în faţa ochilor în toată splendoarea, ci palmei fierbinţi a lui Hades care se poziţionează peste degetele mele, îndemnându-le să se scufunde în această scârboşenie.
Cu ochii pe jumătate închişi, buzele tremurânde şi inima bătându-mi în gât, reuşesc să sustrag organul vital al făpturii, fără a-l strivi între degete. Respiraţia mi se desprinde de plămâni, făcându-mă să realizez că s-a oprit din funcţiune şi suspin într-un chicotit uşor. Degetele lui Hades continuă să îmi ghideze mişcările şi pieptul lui, pliat de spatele meu, mă umple de căldură.
Scârba dispare, gustul vomei este înlocuit de un gust dulce acrişor, iar picioarele îmi tremură acum, din alt motiv. Tâmplele îmi pulsează şi îmi simt sângele vâjâind în vene. Gâtul îmi este uscat, însă, nici măcar pentru o secundă nu îmi trece prin gând să mă îndepărtez de sursa interminabilă de căldură pură. Pieptul mi se umple cu aer, eliberându-l treptat în vapori fierbinţi ce-mi încălzesc nările. Am o vagă stare de leşin, întrucât capacitatea de a gândi de una singură a fost anihilată întru totul, iar vocea şi mâna uşoară a băiatului cu ochi oceanici sunt singurele surse care mă ghidează. Nici măcar nu privesc înspre broască. Nici măcar nu mă gândesc la ea sau la degetele mele care îi cotrobăie în interiorul cald încă. Sunt pierdută. Pe o altă lume, un alt tărâm, într-un vis fără de sfârşit, îmi fac curaj să îmi rotesc privirea prin încăpere şi surprind, pentru câteva secunde, privirea lui Yarris pironită asupra noastră. Apoi îşi scutură capul şi îşi vede de treabă, alături de Dolores. Nici măcar nu realizasem că cei doi sunt parteneri. Nici măcar nu mă gândisem la asta şi, aruncând o altă privire precaută, zâmbesc, găsind-o pe Sheryl lucrând cu Chase. Chad îşi împarte broasca cu Hillary, fata cu forme voluptoase care a rămas aproape goală la prima mea petrecere în acest oraş.
— Aşază inima la microscop, mă îndrumă Hades şi mă încrunt, privindu-mi pieptul.
— Poftim? Cum adică să îmi aşez inima la microscop? îl întreb nedumerită. Nu râde de mine, Hades! îl ameninţ, aţintindu-l cu degetul, când un mic şi străin zâmbet îi apare în colţul gurii.
Apoi, totul stă în loc. Timpul se opreşte. Inima mea nu mai bate. Respiraţia este aproape inexistentă. Chiar şi genunchii mi se opresc din tremurat, iar ochii mei caută cu disperare acel zâmbet pe buzele lui. Acel zâmbet atât de frumos, dăruit pentru prima dată mie. Şi, ca prin minune, un chicotit care îmi zguduie universul i se desprinde de buze. Un sunet angelic, care mă dezechilibrează şi, instinctiv, fac doi paşi în spate, defensiv. încerc să mă apăr de amalgamul de sentimente care îmi năvălesc, de nicăieri, în suflet. Uit unde mă aflu. Cum mă cheamă. Ce trebuie să fac. Uit, efectiv, pe ce lume trăiesc, întreaga mea atenţie îi este dăruită lui. Buzelor sale curbate încă şi gropiţei din obraz, îmi umplu plămânii cu aerul fierbinte, lăsându-i să fiarbă în voie, până când priveliştea frumoasă este înlocuită de norii negri ai nepăsării. Inspiră şi expiră lent. Ca şi cum regretă ceea ce tocmai a făcut. Ca şi cum îşi doreşte să se reîntoarcă în timp şi să îmi fure privilegiul de a-i privi rânjetul şi de a asculta acel chicotit îngeresc. Ca şi cum starea deplorabilă în care m-a adus afişându-şi dinţii nu îi oferă satisfacţie.

— Inima broaştei, aiurito! mi se adresează la scurt timp şi, din nou, un zâmbet tâmp îmi ia conturul buzelor la auzul „alintului”.
Poate pentru el trebuia să fie o jignire, însă, pentru mine, acel cuvânt tocmai a devenit preferatul meu dintre toate cuvintele. îmi trec limba peste buza inferioară, iar pentru câteva secunde, am impresia că ochii lui îmi urmăresc fiecare mişcare. îmi scutur capul, pentru a-mi alunga gândurile nebuneşti, şi, luând micuţul organ între degete, fac întocmai cum mi-a spus. Hades priveşte prin ochiul microscopului, după care mă îndeamnă să îi urmez gestul. Deşi nu înţeleg nimic din imaginea oferită de lentila groasă, aprob şi îl las să vorbească în continuare despre globule, vene şi artere. Habar nu am care e care sau măcar dacă observ un lucru străin, însă vocea lui este mult prea frumoasă ca să o întrerup. Precum o şoaptă joasă, îmi inundă timpanele, întrucât chiar şi ţipătul lui îmi pare o şoaptă puternică. într-atât de frumos îi este glasul. Vorbeşte rar şi încet, în încercarea de a mă face să înţeleg, iar tot ce pricep în acest moment este faptul că Hades nu este doar un chip frumos, ci şi o minte sclipitoare. Chiar dacă a spintecat broasca cu sânge rece, a făcut-o cu măiestrie şi pricepere.
Suspin şi oftez în acelaşi timp, realizând că este momentul să ne separăm, odată cu terminarea orei. Pieptul lui cald se dezlipeşte de spatele meu, lăsând loc răcelii. Palma sa caldă îmi eliberează mâna din căuşul său şi, în momentul în care se îndepărtează, după o oră întreagă, reuşesc să respir cum trebuie. Inima îşi ia cursul firesc şi, privindu-mi mâinile murdare de măruntaie şi sânge, alerg până la coşul de gunoi, eliberând cele două îmbucături de clătită mâncate de dimineaţă. Cu mişcări stângace şi sunete dezaprobatoare, îmi sustrag mâinile din mănuşi şi mă cutremur din nou, aruncând o ultimă privire spre rămăşiţele broaştei.
Două braţe reci îmi cuprind talia şi un icnet de surprindere mi se desprinde de buze înainte de a remarca cunoscutele tatuaje colorate care se extind pe pielea albă şi fină a lui Yarris. Mă relaxez în braţele lui, atunci când buzele sale încep să îmi caute, nerăbdătoare, urechea şi un susur de surprindere mi se pierde în gâtlej, în timp ce dinţii lui se adâncesc în lobul moale.
— Mi s-a părut mi, sau vă distraţi? îmi şopteşte în păr, trezindu-mi fiori de gheaţă în trup.
— Ei bine, nu cred că eram singurii! replic arţăgoasă, amintindu-mi de coechipiera lui şi obsesia pe care o are pentru roşcată.
— Despre ce vorbeşti?! mă întreabă aparent nervos. Te-am privit întreaga oră! îmi aduce la cunoştinţă, cu un mârâit gutural. Desigur că ai fi observat, dacă nu ai fi fost atât de prinsă în braţele tatuatului.
— Unu: şi tu ai tatuaje, deci excludem acest lucru din discuţie. Doi: nu eram prinsă în braţele lui, ci încercam să îmi fac treaba aşa cum trebuie.
— De când îţi pasă de şcoală? De când vrei să faci ceva cum trebuie?
— Nu îmi pasă, bine?! Pur şi simplu, eram curioasă să văd interiorul creaturii. Chiar dacă stomacul meu nu a fost de-acord! replic pe un ton mieros, chicotind.
îmi lipesc buzele de pieptul lui urcând, în sărutări mici, până la gură. îi prind buza inferioară captivă şi o molfăi între dinţi, sperând ca şarmul meu să mă ajute să evadez din această discuţie stânjenitoare. Yarris îmi fereşte părul de pe frunte, adâncind sărutul. îmi cuprinde spatele, trăgându-mă mai aproape şi îşi lipeşte fruntea de a mea.
— Sper să fie aşa, frumoaso! Pentru că nu am de gând să te împart. Nici cu Chad, nici cu Hides, ăla.
— Hades! şoptesc pe un ton mustrător.
— Ai zis ceva?
— Haide, am zis haide, pentru că ceilalţi cu siguranţă ne aşteaptă!
Şi, luându-mi mâna într-a lui, parcurgem, în paşi mici, distanţa până în curtea şcolii. El este acolo, parcă aşteptându-mă cu aceeaşi expresie dezinteresată. Simt cum aerul mi se blochează în căile respiratorii. Ochii lui albaştri mă privesc, făcându-mă să păşesc clătinat. îmi prind interiorul obrazului între dinţi în clipa-n care ne oprim în dreptul lor şi, cu mişcări stângace, mă eliberez de mâna transpirată a lui Yarris. Mă priveşte dezorientat, însă nu zice nimic. Mă distanţez de el, aşezându-mă între cei doi gemeni, şi ridic, nevinovată, din umeri, când privirile lor se întorc spre mine. Chad îmi zâmbeşte cu aceeaşi căldură ca de fiecare dată, topindu-mă la interior şi exterior. Ochii lui verzi îmi tăie respiraţia, dar nu în modul în care Hades o face. Este ceva diferit, ceva ciudat. Un lucru pe care nu pot să îl desluşesc, un lucru pe care, chiar dacă nu

mi-l doresc, mă acaparează întru totul. Dolores îşi agaţă braţele subţiri de gâtul băiatului meu şi inima mi se opreşte. Greaţa îmi revine, însă, de această dată, nu se datorează broaştei, ci reptilei cu păr roşu. Dovlecelului, aşa cum eu şi prietenii mei o alintăm. Văzându-mi stupoarea, Chad îşi trece un braţ pe deasupra umerilor mei şi îşi lipeşte, în mod protectiv, buzele de obrazul meu. Văd gelozia ieşind în văpăi de foc prin ochii negri ai lui Yarris, însă, de această dată, părerea lui îmi este indiferentă.
Mă simt bine cu acest braţ fierbinte pe deasupra umerilor, cu aceste buze moi, lipite de obrazul meu şi cu zâmbetul ştrengăresc din colţul gurii, care îmi este dedicat doar mie. Surprind privirea lui Dolores plimbându-se pe chipul meu, ca, mai apoi, ochii săi să se năpustească asupra lui Yarris. îl priveşte într- un mod ciudat, cerându-i, parcă, socoteală pentru faptele mele şi mă încrunt cu putere. Rânjesc învingătoare când mâinile lui Hades nu îi răspund îmbrăţişării şi aproape că îmi doresc să îi ţip în faţă, doar pentru a-i atrage atenţia. Ochii noştri se intersectează la fiecare mişcare a capului. Buzele noastre parcă sunt dornice să îşi vorbească şi un rânjet timid îmi răsare de nicăieri pe chip, la pauze de câte cinci secunde. Aud vag conversaţia care are loc între ei. 0 nouă petrecere în această seară. O nouă şansă de a mă apropia de el printr-un joc stupid. Şi acum, că gura sa prinde glas în prezenţa mea, nu vreau să pierd această oportunitate.
— Maria, cu cine vii la petrecere? mă întreabă Dolores pe un ton mieros. Cu Chad sau Yarris?
Simt cum sângele îmi fierbe în vene şi gâtul mi se usucă brusc. Mâinile încep să îmi tremure incontrolabil şi maxilarul mi se încleştează. Inspir aerul tomnatic, lăsându-l să îmi părăsească nările în vapori fierbinţi.
— Care e problema ta, dovleac umblător? mă trezesc vorbind înainte să realizez şi câteva chicoteli răsună în mulţime. Ai intrat într-un grup în care nimeni nu te vrea, în afară de Yarris, care şi el îşi doreşte doar ce ai tu în chiloţi. încerci să faci pe îngeraşul şi aproape că ţi-am căzut în plasă. Slavă Domnului că ţi-au ieşit coroniţele de diavol printre firele despicate ale părului tău prost vopsit! Eşti cumva geloasă? Ce credeai, nu-prea-sfântă-Dolores, că vei intra cu japca între noi şi toţi îţi vor cădea la picioare?
Privirile întregii instituţii sunt aţintite înspre noi şi pot auzi şuşotelile care susţin cu vehemenţă că va urma o altercaţie. Unii pariază pe mine, alţii pe Dolores şi, în acest moment, mai mult ca niciodată, îmi doresc ca pământul să se despice în două, iar ea să dispară din faţa ochilor mei, negri de furie.
— Nu îţi e de ajuns câte mi-ai luat deja? reuşesc să şoptesc pe un ton gâtuit şi lacrimile îmi inundă, ca prin minune, privirea. Ţii morţiş să mă distrugi? Pentru că, dacă da, îmi pare rău să te informez, dar nu sunt atât de uşor de doborât. Crezi că dacă ai crescut într-un orfe...
— Taci, Maria! mă întrerupe Hades, pe un ton dur, şi îmi întorc privirea îndurerată asupra chipului său.
închid pleoapele şi îmi las capul pe spate, pentru a împiedica lacrimile să se prelingă pe chipu-mi roşiatic, expirând zgomotos. Mă doare inima. Pentru ceea ce îmi face. Pentru că, după toate acestea, îşi doreşte ca eu să fiu cea care tace, cea care renunţă după ce o bombă îi explodează în faţă. Vrea să dau dovadă de laşitate şi, ca un căţeluş ascultător, tac. Preţ de câteva secunde în care inima mi se calmează, degetele mi se relaxează şi respiraţia îmi revine la normal.
— Nu voi veni la petrecere, dacă acest lucru te face fericită! replic pe un ton sigur. Te voi lăsa să te foloseşti de prietenii mei şi să te minţi că îţi aparţin! Te voi lăsa să te minţi că ai o viaţă socială, când nici măcar părinţii tăi nu te-au...
Şi mă opresc, ştiind că vorbele mele nu o vor răni doar pe ea, ci şi pe el. Şi pe mine.
Sunt cât pe ce să mă rănesc de una singură, să îmi înfig o suliţă încinsă la foc mic în inimă. Şi nu mi-ar
părea rău, dacă, în acelaşi timp, nu i-aş fi sfărâma şi inima lui. Aş fi recurs la vorbe dure, vorbe care mi-
ar fi zdruncinat chiar şi mie orizontul, dacă el, pentru câteva clipe, nu ar fi fost aici. Dar cum aş putea
să am puterea de a arunca vorbe-n vânt, când mă scald în gheţarul ochilor săi albaştri?
Cum aş putea, pentru câteva secunde, să uit nopţile în care plângeam la pieptul lui, nopţile în care mă

strângea în braţe şi mă săruta pe frunte, zilele în care îmi alunga tristeţea şi o nimicea cu cel mai larg
zâmbet? Cum aş putea uita, pentru câteva secunde, iubirea frăţească pe care i-o port? Căci nu simt
nimic mai mult de atât, nu aş putea... Dar dacă...
— Continuă, mă încurajează Dolores. Abia aştept să aud ce ai de spus!
— Opriţi-vă! intervine Chad, eliberându-mi umerii din strânsoarea sa. Nu vei lipsi de la petrecere, Maria! Şi nu vei merge cu mine, Yarris, Chase sau Sheryl. Vei veni cu noi toţi! Iar tu, Dolores, nu ai niciun drept să îi ceri ei socoteală! Iubitul tău, şi face semn înspre Hades, ştie ce faci tu atunci când el îşi întoarce spatele? Nu cred că ai vrea să afle aici, de faţă cu toţi colegii de liceu, nu-i aşa?
— Haide, să mergem!
Sheryl îmi cuprinde mâna într-a ei şi, cu gemenii pe urmele noastre, ne îndepărtăm de ceilalţi. Yarris nu se clinteşte. Nici Hades nu o face şi nici măcar nu am puterea să mă încred într-o astfel de minune. El nu o va părăsi în favoarea mea. Nu o să îmi dea mie dreptate, când ea i-a fost alături atâta amar de vreme. Iar eu... Eu nu sunt capabilă să îmi reneg sentimentele. Trăirile. Amintirile. îmi doresc să renunţ la tot. Să renunţ la trecut. La Hades. La Yarris. La tot ce cândva mă făcea fericită.
Oamenii nu trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. Uneori, fericirea nici nu există. Există tristeţe, dezamăgire şi nepăsare. Oamenii sunt incapabili să trăiască fericiţi până la moarte, când, dincolo de un zâmbet, se ascund şiroaie de lacrimi, gata să li se prelingă pe obrajii palizi. Oamenii nu trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. Şi nu pentru că nu şi-ar dori, ci pentru că, dacă am cântări fericirea şi tristeţea, ştim în favoarea cui ar înclina balanţa. Oamenii nu trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi! Oamenii suferă, plâng, mint şi rănesc. Nu doar persoanele din jur, ci şi pe ei înşişi.
Oamenii nu trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. Există un punct în care tragi aer adânc în piept şi realizezi că nu îşi are rostul. Oamenii uită de atât de multe ori să zâmbească. Şi poate că ar face-o, dar oamenii nu trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi.
Ziua trece extrem de greu, întrucât încerc să evit privirile încărcate de judecată ale persoanelor din jur. Chad încearcă să îmi ridice moralul, povestindu-mi aventurile sale sexuale. Ştiu că fabulează în încercarea de a sustrage cu forţa un râs din partea mea, însă acesta nu apare nici măcar pentru o secundă.
Sunt adânc cufundată în propriile gânduri şi, într-un fel, parcă îi dau dreptate lui Dolores. Mă agăţ precum o maimuţică de liane de acei doi băieţi. Chad şi Yarris. Pentru mine, ei sunt o sursă se eliberare. Chad, prin şarmul său, îmi eliberează de multe ori mintea de gânduri, pe când Yarris îmi eliberează trupul de stresul acumulat de-a lungul zilelor.
într-adevăr, mă aflu între ciocan şi nicovală. îi vreau pe ambii în preajma mea. Pe toţi. Pe Chad şi Chase, care se dondănesc într-un mod amuzant şi sunt destul de sigură că o fac doar pentru a ne oferi nouă zâmbete. Pe Yarris, care îmi oferă posibilitatea de a mă teleporta în altă lume, de a uita de inhibiţii, de trecut, de prezent. Pe Sheryl, care mi-a devenit cea mai bună prietenă. Fata care, intenţionat sau nu, mi-a arătat o altă parte a vieţii.
în ciuda comportamentului meu, în ciuda faptului că nu mă potrivesc între ei, mă completează perfect. Eu sunt pata neagră în mijlocul culorii, iar ei sunt culoarea. Sheryl, care rareori poartă haine negre. Mereu cu zâmbetul pe buze, în ciuda situaţiei de acasă. îi invidiez, pentru că, indiferent de greutăţile vieţii, ei găsesc curajul de a zâmbi, de a face glume, de a se destinde, de a petrece. Ei îmi luminează într-un mod straniu viaţa.
Nu pot renunţa la niciunul. Nu pot renunţa când fiecare părticică din mine tânjeşte după un gram din afecţiunea lor, din atenţia lor. îi vreau! Sunt o egoistă notorie, însă nici prin cap nu îmi trece să-i împart cu diavolul mascat în înger.
Chad îmi povesteşte pe larg viaţa familiei sale. Părinţii lor au divorţat încă de pe când ei se aflau la o vârstă fragedă, şi tatăl a reuşit să câştige custodia, cu puterea banilor. Nu îi voia cu adevărat. Doi copii erau un impediment în viaţa lui tumultoasă, dar ştia că, altfel, nu o poate răni pe femeia căreia, cândva, îi jurase iubire. Chiar şi acum, după atâţia ani, el continuă să fie

absent. Le trimite bani lunar, crezând că acele hârtii nenorocite au puterea de a umple golul din inimă.
După ce băieţii au împlinit vârsta de optsprezece ani, a decis că nu mai necesită nici măcar acel gram de afecţiune pe care el îl dăruia din când în când. Le-a cumpărat vila în care trăiesc, a angajat două-trei femei care să lucreze în permanenţă pentru ei, şi a plecat. Nici măcar nu ştiu adresa la care locuieşte. Şi dacă cecul cu multe zerouri nu ar fi fost depus la bancă în fiecare lună, nici măcar nu ar şti dacă mai trăieşte sau nu.
S-a recăsătorit cu o femeie de vârsta fiilor săi, însă Chad susţine sus şi tare că acea domnişoară nu era singura din viaţa lui. Cu toate acestea, când tatăl lor îi vizitase împreună cu mama lor vitregă vara trecută, Chad a întreţinut relaţii sexuale cu noua achiziţie a tatălui său. El pretinde că fusese modul lui de a se răzbuna pentru absenţa lui, pentru nepăsare şi indiferenţă, chiar dacă Chase mi-a şoptit că roşcatul nutrise sentimente puternice pentru acea femeie.
William, căci aşa se numea domnul Raymond, nici în ziua de astăzi nu a aflat despre isprava fiului său
şi nici nu va afla. Lui Chad îi este de ajuns să ştim doar el, eu şi Chase, despre fapta sa. îi este de ajuns
ca, în sufletul său, adânc îngropată, să se afle dulcea răzbunare. Nu a dorit să îmi ofere mai multe
detalii şi nici eu nu am avut puterea necesară de a insista. M-am mulţumit cu puţinul oferit şi, după
câteva insistenţe şi minciuni, reuşesc să le împărtăşesc câte ceva despre viaţa mea inedită. Mint cu nerușinare despre o copilărie minunată. Despre o mamă iubitoare şi un tată mereu prezent.
Inventez poveşti ale copilăriei şi le împărtăşesc cu ei, stârnind hohote de râs.
Orfelinatul e alungat din gândul meu. Nici în ruptul capului nu îmi doresc să îmi reamintesc acea perioadă. Şi, totuşi, o văd în faţa ochilor zi de zi. Se reflectă în privirea lui Hades.
în zâmbetul lui, pe care reuşise, după mult timp, să mi-l ofere din nou. Hades este întruchiparea trecutului meu. El este trecutul meu, dar ei nu vor şti despre asta. Niciodată! Printre mici suspine şi
încercări eşuate de a-mi ţine lacrimile în frâu, le povestesc despre moartea mamei.
Mereu am folosit moartea mamei ca pretext pentru faptele mele.
Oare o consider cu adevărat vinovată? Oare, în sinea mea, sunt supărată pe ea pentru că m-a părăsit înainte de termen? Pentru că nu mi-a oferit privilegiul de a-mi lua rămas-bun? Şi cât mi-aş fi dorit să îi inspir mirosul pentru ultima oară! Să îi sărut fruntea şi să îi spun cât de mult am iubit-o şi o iubesc! Că, pentru mine, ea este singura mea mamă. Că, deşi undeva în lume, femeia care mi-a dat viaţă poate că se gândeşte la bebeluşul pe care l-a abandonat, ea este singura pentru mine.
Nu îmi cer socoteală pentru vorbele crude pe care i le-am aruncat lui Dolores, chiar dacă în privirea lor se citeşte dorinţa de a afla mai multe şi nedumerirea. Iar eu nu le ofer răspunsuri, întrucât nu îmi doresc să fiu nevoită să îi mint din nou. Prietenii nu se mint, nu-i aşa? Atunci, eu sunt o prietenă groaznică! Minciunile fac parte din mine. Ca şi cum, pe fruntea mea, este scris cu litere de tipar: Minciunică.
îmi trec limba peste buza inferioară când îl văd pe Hades venind spre mine. Este nervos. Fierbe în suc propriu şi totul se datorează gurii mele mult prea mari. Le aruncă, cu coada ochiului, priviri veninoase prietenilor mei, după care îşi drege glasul, însă nu vorbeşte. Stă tăcut minute bune, parcă încercând să îşi pună ordine în gânduri, iar atunci când gura lui se deschide şi cuvintele curg pe acel ton afrodiziac, simt cum un mic cutremur are loc în inima mea. îmi smuceşte braţul şi, împingându-mă înspre ieşire, îmi şopteşte cu buzele lipite de urechea mea:
— A venit vremea să purtăm o mică discuţie, Maria Gunn!
— Nu mai sunt de mult timp Maria Gunn, Hades! Cum nici tu nu mai eşti ce erai odată, ridic din umeri, aparent calmă.
— Ce ţi se pare că s-a schimbat la mine, Mya? mă întreabă pe un ton şoptit, atingându-mi chipul cu degetul mare al palmei sale.

închid ochii preţ de câteva secunde, lăsându-mă furată de acea stare de plutire. Inima mi se opreşte pentru câteva momente scurte şi liniştea din jur îmi apasă toracele într-un mod dureros de plăcut. Atunci când mi-a cerut să vorbim, nici prin cap nu mi-a trecut că vom pleca de la liceu. Nu aveam nicio idee că, îndreptându-ne spre motorul său, Hades mă va duce într-un loc ferit de ochii lumii, undeva în pustietate. Văd copacii veştejiţi şi frunzele uscate pocnesc sub presiunea bocancilor noştri, chiar şi la cea mai mică mişcare. Iarba verde nu mai există din cauza toamnei, lăsând în urmă pământul umed şi câteva pecete de iarbă ofilită.
Nu este nicidecum un peisaj de basm, însă, cu siguranţă, este cel mai frumos loc în care am ajuns de ani buni. Şi nu peisajul în sine îi oferă frumuseţe. Ci el. în privirea sa albastră, totul prinde viaţă. Chiar şi eu. Ochii mei plumburii nu mai sunt lipsiţi de vlagă, ci, în reflexia alor săi, par cei mai frumoşi. Par vioi. Eu par fericită, chiar dacă zâmbetul nu îmi este întipărit pe buze, căci fericirea nu se numără în zâmbete, în râsete sau petreceri nebune. Fericirea se reflectă în privirea unei alte persoane. Nu mă consider frumoasă, dar privindu-mi reflexia în acest ocean incapabil pe pătruns, mă simt cu adevărat deosebită. Mă simt divină şi, Doamne, cât de bine se simte! îmi simt pieptul vibrând, iar lacrimile îmi blurează privirea. îmi muşc buza până la sânge şi prind curajul necesar de a redeschide ochii. Proastă idee însă, întrucât chipul lui este într-atât de aproape, încât respiraţia lui fierbinte îmi arde porii. Sufletul. Inima. îmi fierbe la foc mic fiecare organ în parte.
Plutesc. Chiar dacă picioarele încă îmi sunt stabile, mă simt plutind undeva deasupra norilor. Ating stelele nevăzute în plină zi. Vântul vâjâie, dar nu reuşeşte să ajungă la mine, căci Hades este precum un scut împotriva oricărui lucru care mi-ar putea face rău şi, în acelaşi timp, este şi un blestem, căci nu ştiu când se poate întoarce împotriva mea şi să mă strivească sub talpa bocancilor săi. Nu ştiu când îmi poate întoarce spatele şi, dacă la plecarea lui, voi reuşi să îmi menţin stabilitatea. Susţin din adâncul sufletului că nu sunt îndrăgostită de el. Că nu îl vreau. Nu în felul acela. Dar el... El reuşeşte să îmi pătrundă în suflet şi să se hrănească cu tot ce a mai rămas bun în mine. Reuşeşte să muşte din fericirea mea, oferindu-mi, la rândul lui, bucăţele mici din fericirea sa. îmi doresc mai mult ca niciodată să îi văd zâmbetul! îmi doresc mai mult ca niciodată să mă privească radiind de bucurie, nu încruntat! M-am săturat să văd încruntarea chipului său, să simt răceala vorbelor sale şi indiferenţa atingerilor sale!
Iar atunci, inexplicabil, încep să îi cer mental mai mult decât i-aş putea eu oferi.
Cândva, îţi eram prietenă, sprijin şi speranţă. Dar acum? Ce sunt acum, când viaţa a fost într-atât de crudă, încât a ales să ne despartă? Aş vrea să îţi fiu atât de multe lucruri! Să am puterea de a-ţi vorbi liber, despre trecut, viitor şi prezent. Aş vrea să îţi simt braţele în jurul meu, la fel ca în copilărie! Să îmi las capul moale pe pieptul tău, iar respiraţia ta caldă să îmi învolbureze firele subţiri ale părului. Aş vrea ca în nopţile reci de iarnă, inima ta să îmi fie adăpost. Să îţi simt căldura corpului strecurându- mi-se în vene, precum cel mai letal drog întâlnit vreodată. Am atât de multe dorinţe, Hades! Dorinţe ascunse care se leagă de tine. Câte dintre ele veifi dispus să îmi îndeplineşti?Ştiu că nu îmi vei răspunde fără să te întreb, iar eu probabil nu te voi întreba. Ştii de ce nu o voi face? Pentru că, în preajma ta, îmi pierd glasul şi conştiinţa. Nu mai regăsesc acel copil speriat în oglindă. însă, reuşesc să îi dau de urmă ori de câte ori ochii tăi albaştri îmi reflectă chipul. Ţine-mă în braţe, Hades! împărtăşeşte-mi din curajul tău, pentru a nu mă pierde în această mare de necunoscuţi! Iubeşte-mă, Hades! Iubeşte-mă aşa cum nu ai mai iubit!
îi cerşesc iubirea din priviri, deşi eu nu sunt pregătită să i-o ofer pe a mea. Nu sunt pregătită să iubesc, să lupt şi să simt, chiar dacă fiecare zi în plus îmi oferă fiori reci pe şira spinării. Toate acele mituri legate de dragostea adevărată îmi revin, rând pe rând, în minte. Toate acele mituri mă fac să îmi doresc să simt. Şi simt. Nu ştiu dacă inima mea lipsită de afecţiune sau creierul meu obosit îşi impune să nutrească toate aceste stări emoţionale, însă, pentru prima dată după mult timp, reuşesc să simt mai mult decât tristeţe.
— Ce ţi se pare că s-a schimbat la mine, Mya? repetă întrebarea şi îmi trag nasul, pentru a împiedica lacrimile să cadă.
— Tu! Tu te-ai schimbat, Hades! Eu m-am schimbat! Amândoi ne-am schimbat, mai mult decât ar fi trebuit. Amândoi am ales o cale greşită. Amândoi am...
— Clacat? Da, Maria, am clacat! Poate că tu nu mai eşti Maria Gunn, dar, în sufletul meu, adânc ascuns, eu mereu voi fi acel Hades pe care l-ai cunoscut cu mult timp în urmă. Priveşte-mă în

ochi şi spune-mi că nu mi-ai simţit lipsa! Că nu îmi simţi lipsa în acest moment, chiar dacă îţi odihneşti capul în palma mea. Oricât de sumbru a fost trecutul, mereu îţi va lipsi, nu-i aşa, Mya?
— Nu de mult mi-ai spus că nu mai sunt acea Mya din trecut, iar eu te-am crezut. 0 parte din trecut va trăi mereu înăuntrul meu. 0 parte din trecut mă va urmări pretutindeni. Dar dacă ţie nu îţi este dor de el, de ce ai păstrat acea dovadă a tot ce însemnai cândva pentru mine? De ce nu ai aruncat-o? De ce nu i-ai dat foc, când puteai să o faci? De ce nu ai lăsat totul în urmă, Hades? Dacă nu îţi lipseşte trecutul de ce...
— Nu am spus niciodată că nu îmi lipseşte trecutul, Maria! Dar există o problemă, oricât ai încerca, niciodată nu vei regăsi trecutul în prezent. A trecut! S-a dus, precum păpădia suflată de vânt. A murit. Şi orice lucru mort ar trebui să rămână mort!
— Atunci de ce ai tendinţa de a-l menţine viu? Mi-ai cerut să te privesc şi să îţi spun că nu îmi lipseşte trecutul. Nu, Hades, nu mi-a lipsit niciodată trecutul! Mi-ai lipsit tu! Ceea ce aveam cândva. Ceea ce reuşeai să mă faci să simt. îmi lipseşte fericirea inocenţei! Acum, Hades, priveşte-mă în ochi şi spune- mi că eu nu ţi-am lipsit nici măcar o secundă! Spune-mi că lumea ta nu s-a ruinat odată cu plecarea mea! Spune-mi că... Indiferent dacă eu te-am părăsit, ea a reuşit să îţi readucă fericirea! Te rog, Hades, spune-mi că ea a reuşit să îţi readucă zâmbetul pe chip!
— Ce ar schimba vorbele mele? mă întreabă, pufnind în reproş. Te-ai simţi mai bine ştiind că ţi-am dus dorul? Poate că am făcut-o, Maria! Poate că am reuşit să te recunosc chiar şi după aproape zece ani. Dar asta nu înseamnă că încă simt. Asta nu înseamnă că încă îmi baţi în piept, cum o făceai cândva.
— Ei bine, îţi bat în piept, Hades?
îşi înclină capul, însă nu îmi răspunde. îmi întoarce spatele şi, brusc, frigul îmi pătrunde prin piele, îmbrăţişându-mi fiecare os în parte. îşi trece mâinile prin părul uşor ondulat la vârfuri, dându-l pe spate, şi oftatul lui mă zguduie din temelii. Mai mult ca niciodată îmi doresc un răspuns. Palma sa nu îmi mai ţine obrazul captiv, însă acolo persistă o căldură palpabilă. Persistă urma atingerii lui şi parfumul său care mi s-a impregnat în piele, pătrunzându-mi în nări.
Cu paşi lenţi şi uşor clătinaţi, mă apropii de el. Liniştea pe care mi-o dăruieşte nu îmi oferă un răspuns. Dar prezenţa lui, în acest loc, alături de mine, mă face să cred că nu îi sunt indiferentă întru totul. Fără a mă gândi, îmi încolăcesc braţele în jurul său. Pieptul mi se pliază de spatele lui, ca în plimbarea cu motorul, şi îi inspir parfumul puternic. Nu îi pot desluşi aroma. Sunt prea multe amestecate la un loc. La fel ca tot ceea ce eu simt.
Spatele i se încordează, la fel ca muşchii braţelor şi fiecare parte a corpului său. Nu îmi răspunde îmbrăţişării, dar nici nu mă alungă. îmi iau energia din această sursă de căldură sau mi-o consum de tot. Nu îmi pasă! Pentru câteva momente, sunt din nou în trecut. Pentru câteva secunde, minute, ore, reuşesc să mă eliberez de piatra care îmi apasă inima. Trag adânc aerul în piept, când prima lacrimă decide să îmi spele chipul, urmată de multe altele, şi mă bucur că privirea sa nu mă poate zări. Nu îmi doresc să ştie că plâng, chiar dacă suspinele mi se lipesc în mod dureros de materialul jachetei sale.
Mă porţi înapoi în timp, acolo unde nu sunt distrusă. Incompletă, fricoasă şi tristă. Mă porţi înapoi în timp, acolo unde ştiu să fiu fericită, unde inima nu-mi este fărâmată în bucăţele inegale, unde cea mai mare durere se datora juliturii din genunchi. Mă porţi înapoi în timp, acolo unde basmele devin realitate, unde am curaj să visez, unde sufletul îmi zboară spre nori. Mă porţi înapoi în timp, acolo unde te am pe tine!
Stau lipită de tine, precum scaiul prins de moliciunea unui material de bumbac. Simt că lacrimile pe care le vărs mă eliberează de durere, de regrete, dar nu şi de tine. Nimic nu mă poate face să mă lepăd de tine, Hades! într-un mod străin mie, într-un mod inexplicabil, tu ai fost mereu prezent. în gândul meu. în suflet. în inimă. Precum o rană veche şi necicatrizată. Asta erai tu? Asta eşti tu, Hades? Ce eşti, de fapt? Dulcea eliberare sau pivniţa sinistră în care mă arunc de una singură?
Cum de tu, dintre toţi ceilalţi, reuşeşti să îmi oferi stabilitate, să trezeşti în mine ceva ce credeam că murise cu mult timp în urmă? Cum de îmi vindeci inima, rănind-o mai tare? Nu îmi pot explica atât de multe lucruri. Nu pot exprima în cuvinte tot ceea ce mă învăluie în prezenţa

ta. Nu îmi pot explica de ce tu, dintre toţi ceilalţi, reuşeşti să mă teleportezi în altă lume. Ştii ce doare mai tare? Că nevoia de a te întreba toate aceste lucruri va rămâne doar atât. Nevoie.
— în pieptul meu nu mai bate nimic de mult timp, Maria! Mult prea mult timp, şopteşte într-un final şi, înainte să realizez, se eliberează din braţele mele.
Rămân în acelaşi loc, cu mâinile ridicate în aer şi lacrimile uscate pe obraji. Oare se distrează? Se distrează văzându-mă atât de distrusă, atât de pierdută? încep să cred că fiecare moment alături de el este o lecţie de viaţă. Dar cum pot învăţa lecţia unei materii la care sunt pe cale să rămân corigentă? Nu îi răspund. Nu mai am puterea şi nici răbdarea. Mă las în şezut pe iarbă şi, strângându-mi genunchii la piept, îmi las pleoapele să cadă peste ochii roşiatici şi inspir aerul pădurii în piept. Miroase a frunze uscate. Miroase a speranţe deşarte. A moarte şi dezamăgire.
— Poţi să pleci, Hades!
— Trebuie să te duc înap...

Pleacă, Hades! Doar... Doar, pleacă

!Capitolul VII

Trântesc cu putere uşa în urma mea, lăsând un oftat obosit să mi se desprindă de buze. Canapeaua de piele pare să mă strige pe o voce ademenitoare şi mă arunc pe ea, dintr-un simplu salt. Mă descotorosesc de bocancii prăfuiţi şi îmi mişc degetele încinse ale picioarelor. Părul ud mi se lipeşte de faţă, gât şi piept, însă nu am puterea necesară de a-l da la o parte. Ploaia m-a prins la jumătatea drumului spre casă. Hainele mi s-au pliat de piele, făcându-mă să tremur şi, în interiorul bocancilor mei negri, am o adevărată băltoacă.
Zece kilometri parcurşi la pas. Trei sau patru ore pierdute în pustietate şi noroc cu indicatoarele rutiere, altfel, nici după ce seara s-a lăsat peste Spokane nu aş fi reuşit să ajung la destinaţie. Mă simt obosită. Epuizată de-a binelea şi tălpile îmi sunt în flăcări. Muşchii picioarelor mă dor îngrozitor şi cu greu ridic capul de pe braţul canapelei când uşa de la intrare mă anunţă de sosirea unui oaspete.
— Maria?
— Nu, tată. Este doar o iluzie!
— Ce s-a întâmplat? Eşti bine? mă întreabă îngrozit, păşind alert până când ajunge în faţa mea. Cu degetele sale calde îmi dă părul de pe chip şi îmi depune un sărut părintesc pe frunte. Arăţi îngrozitor! mă înştiinţează şi strâmb din nas.
— Mulţumesc, tată! Orice adolescentă din lume îşi doreşte să audă asta de la părintele său! Nu îţi face griji, nu s-a întâmplat nimic, pur şi simplu, am ales să merg pe jos zece kilometri, de una singură, şi ghici ce?! Proastă alegere!
Tata chicoteşte şi, dezlipindu-şi palma de chipul meu, porneşte înspre bucătărie. îl aud mişunând, scormonind în pungi şi chiar înjurând de câteva ori. 0 veselă ia contact cu parchetul, un oftat îi părăseşte buzele tatei şi, după câteva minute, se întoarce încruntat:
— Voi, adolescenţii, mereu faceţi alegeri greşite!
Mă întreb dacă s-a gândit la un răspuns în tot acest timp. Dacă ultimele mele cuvinte i-au suprasolicitat neuronii într-atât de tare. îi zâmbesc şi, înainte să păşească spre camera lui, îmi dreg glasul. Se opreşte în loc, iar eu flutur din genele lungi şi obosite. Mimez un pupic în aer şi, după, urmează faimoasa replică a tatei:
— Nu te mai forţa, am impresia că ai de gând să faci pipi pe tine! Spune-mi, ce îţi doreşti de la mine, şireată Blaise?
— Mă duci în braţe până la etaj? întrebarea mi se desprinde de buze imediat şi răsuflu uşurată în clipa în care, după încă un oftat şi un chicotit, păşeşte spre mine.
Se poziţionează cu spatele în faţa mea şi îmi face semn să îl încalec, iar eu fac întocmai. Mă agăţ ca o liană de gâtul său şi îmi las capul să se aşeze pe ceafa sa. Bătăile inimii sale îmi amintesc de Hades. Modul în care urcă fiecare scară răsuflând greu îmi aminteşte de greutatea cu care Hades îmi spusese că nu mai însemn ceea ce însemnasem cândva. Felul în care trupul mi se lipeşte de spatele părintelui meu îmi aminteşte de el. Totul îmi aminteşte de Hades. De vorbele sale şi, chiar dacă am parcurs aproximativ patru ore gândindu-mă la tot ce s-a întâmplat, mintea-mi încă nu este sătulă. Caută să despice firul în patru, în cinci şi apoi în o sută şaptezeci şi patru.

Strâng cămaşa tatălui meu în pumni şi, când ochii lui cercetători mă privesc peste umăr, şoptesc cu buzele abia întredeschise un „Dii, căluţ!” leşinat. îmi amintesc de zilele în care tata mă purta pe braţe. Dimineaţa, la amiază şi seara. Atunci când, pe la zece ani, am reuşit să îmi disloc glezna şi, chiar dacă durerea trecuse, continuasem să mă prefac, pentru a beneficia de braţele sale călduroase. Mama renunţase la muncă pentru câteva zile, doar pentru a fi alături de mine. îmi gătea cele mai bune preparate, de la prăjituri cu ciocolată, la lapte cu cacao. Eram mereu pregătită pentru o serie nouă de dulciuri făcute în casă şi, oricât aş fi mâncat, mereu era loc pentru o felie în plus din desertul ei delicios. Tata îmi citea poveşti în fiecare seară şi îmi permitea să dorm între ei. Iubeam să dorm între ei! Mă simţeam iubită şi protejată, norocoasă şi fericită. Genul de sentiment de împlinire pe care îl simt în prezenţa gemenilor psihopaţi.
Trag adânc aer în piept când tata închide uşa camerei mele în urma sa şi, cu paşi lenţi, mă îndrept înspre baie. Mă descotorosesc lent de hainele ude şi lipite de pielea-mi rece ca gheaţa. Apa cristalină şi fierbinte îmi relaxează fiecare os în parte, fiecare fibră şi por al corpului. Mă las moale în cada plină şi, cu ochii închişi, încep să fredonez o melodie de mult uitată.
O melodie de dor. O melodie a trecutului. Această piesă minunată pe care Hades mi-o cânta în fiecare seară înainte de somn, indiferent de batjocora celorlalţi băieţi. Obişnuia să îmi cânte fiecare vers pe acel ton îngeresc de copil şi, pentru câteva secunde, mă întreb cum ar suna melodia copilăriei noastre, cântată pe tonul lui puternic, bărbătesc.
Ea poate ucide cu un zâmbet, Poate răni cu ochii ei. îţi poate distruge credinţa cu minciunile ei ocazionale, îţi descoperă doar ceea ce te lasă să vezi.
Se ascunde ca un copil, Dar întotdeauna e o femeie pentru mine. Te poate conduce spre dragoste, Te poate lua si te poate lăsa. îţi poate cere adevărul, Dar niciodată nu o sa te creadă. O sa ia ceea ce ii dai, atâta timp cât e pe gratis, Da, o sa fure ca un hoţ, Dar întotdeauna e o femeie pentru mine. îmi cânta un cântec de dragoste, însă eu eram mult prea mică să realizez, iar el mult prea mic pentru a înţelege acele cuvinte. Adormeam cu versurile lui în minte şi mă trezeam aşteptând nerăbdătoare seara, doar pentru a le auzi din nou, iar el mi le cânta ori de câte ori îi ceream să o facă. Nu refuzase nici măcar o dată. Nu se sfiise nici măcar o secundă, chiar dacă râsetele răsunau în jurul său. După finalizarea cântecului, îmi săruta fruntea şi trăgea pilota subţire şi murdară peste trupu-mi fragil, ocrotindu-mă de frig. A doua zi, mă trezeam fericită cu el la căpătâiul capului meu şi aşteptam minute în şir ora de joacă.
Ştia că am probleme cu alimentaţia, iar el întotdeauna îmi oferea porţia lui de desert. Acel desert care era mai mult sărat decât dulce. Budincă de orez. Mă privea zâmbind şi îmi oferea câte un premiu de fiecare dată când mâneam tot din farfurie. într-adevăr, Hades fusese un copil matur! Nu era ca mine! Nu aştepta să i se ofere, ci el oferea. îmi oferea mie! Mă punea pe primul loc, înainte de toate. înainte de el şi cei din jur.
îl iubeam! în acest moment, am realizat cât de multă iubire îi purtasem acelui copil. Cât de multă iubire ne împărtăşeam unul altuia. Prin gesturi mici, prin îmbrăţişări, prin cântecele şi pupici pe obraz. Ţin minte primul pupic pe buze pe care mi l-a oferit. Eram doar doi copii, nu căutam dragoste sau afecţiune care să se lege de ceva mai mult decât o sărutare pe obraz. Dar, în momentul în care buzele sale s-au atins firav de ale mele, am simţit că plutesc, că zbor şi mă avânt în lume alături de el. Departe de acel institut. Departe de probleme, de gânduri şi de lacrimi.
Deschid ochii buimacă, realizând că apa din jurul meu s-a răcit. Pielea mi s-a încreţit şi, pe jumate adormită, păşesc peste marginea căzii. Trag lenjeria intimă pe mine şi îmi strâng cordonul halatului vişiniu în jurul corpului. Fiecare pas îmi este greoi. Fiecare răsuflare mă transportă în lumea viselor. Fiecare bătaie a inimii mi-l aduce pe el în minte.
Este ciudat cum, dintre toţi oamenii din viaţa mea, unul singur îmi apare în gând. Unul singur îmi apare în suflet şi în inimă. *Hades.* Numele care mă bântuise ani la rând, care îmi oferă fiori pe şira spinării, îmi aduce amintiri plăcute. Atât de multe amintiri. Atât de multe trăiri frumoase şi tot atât de multe zâmbete.
Un icnet de surprindere îmi scapă printre buze, remarcând silueta neagră întinsă pe patu-mi dezordonat, şi mă grăbesc într-un suflet spre întrerupător. Lumina pătrunde ca o rază de soare în încăpere, iar un nod îmi apare în gât. Genunchii încep să îmi tremure şi trag de baza scurtă a halatului, încercând să îl lungesc, într-atât încât să-mi acopere coapsele.

El se ridică în capul oaselor şi, cu ochii săi oceanici, mă priveşte preţ de câteva secunde. După care, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îşi aşază mâinile sub cap şi continuă să mediteze. Rămân pietrificată în acelaşi loc. Cu mâna pe întrerupător şi inima în gât. Cu plămânii opriţi din funcţiune, pielea încreţită din cauza apei şi genunchii tremurânzi. îmi fac curaj să îmi dreg glasul, dar gestul meu nu îl înduplecă să îmi vorbească. Dimpotrivă, îşi aranjează, cu mişcări lente, perna sub cap. Obrajii îmi ard. Nu ştiu dacă din cauza ruşinii sau pentru că s-a aflat aici, în camera mea, cât timp chipul lui îmi cutreiera gândul. Mă întreb dacă, prin absurd, m-a auzit cântând acea melodie. Dacă a
simţit cum fiecare părticică din el se fărâmă cu fiecare vers desprins de buzele mele, aşa cum eu am simţit. Mă întreb dacă a simţit, măcar pentru câteva clipe, nevoia de a pătrunde în baie. Dacă a fost curios în privinţa trupului meu gol. Dacă... Sunt atât de multe întrebări în mintea-mi buimacă, încât nu ştiu căreia să îi ofer prioritate.
Trebuie să mă adun. Să adun toate acele părticele din mine care s-au prelins pe parchet şi să le pun cap la cap. Trebuie să vorbesc. Să spun orice îmi trece prin minte în acest moment, dar, dând glas gândurilor mele, nu voi face altceva decât să mă umilesc mai mult decât am făcut-o deja.
— Ai o cameră frumoasă, Maria! îmi vorbeşte pe un ton uşor răguşit şi simt cum golul din stomac se măreşte, ameninţând să mă înghită cu totul. Vreau să rememorez această frază neînsemnată doar pentru a-mi imprima în minte vocea lui carismatică.
— Cum ai ajuns aici? îl întreb pe un glas tremurând, care îmi trădează emoţia.
Inima aproape că îmi sare din piept. Coastele mele au parte de cea mai acută durere. 0 durere atât de plăcută, încât îmi taie respiraţia.
— Am adus o scară! răspunde degajat şi ridică indiferent din umeri.
Un chicot mi se dezlipeşte de buze, însă mă opresc, realizând că nu glumeşte. Mă încrunt şi chicotesc din nou, doar pentru a mă întoarce la încruntat. A adus o scară? De unde a făcut rost de ea? De ce a bătut drumul până aici? Şi, cel mai important, ce căută în camera mea, la această oră târzie din noapte?
— Ai carat o scară, tot drumul, pentru a putea ajunge în camera mea? întrebarea îmi iese pe un ton amuzat, chiar dacă înăuntrul meu sunt mai mult decât îngrozită.
Mă tem de răspuns. Mă tem că va râde şi îmi va spune cât de copilăroasă sunt să cred că el s-ar fi plimbat prin întregul oraş cu o scară în spate. Mă tem de sentimentele care îmi vor răsări în suflet la auzul răspunsului şi glasului său. Nu îmi pot explica ce simt, ce mi se întâmplă şi, cu cât mă gândesc mai mult la acest lucru, cu atât devin mai derutată.
Nu ştiu ce să cred, ce să spun sau ce ar trebui să fac. Nu înţeleg de ce a venit şi poate că nici măcar nu îmi doresc să aflu. Dacă se află aici pentru a-şi lua rămas-bun? Dacă se află aici pentru a-mi răspunde la întrebare şi îmi va spune că nu îi mai bat în piept?
Vreau să îi bat în piept. La naiba! îmi doresc ca inima sa să îmi şoptească numele mai mult decât orice. Mă tem! Mă tem de el. De sentimentele mele. De noi doi împreună. însă mă surprinde. într-un mod ciudat şi total neaşteptat, şopteşte pe un ton degajat şi neinfluenţat de gândurile care îi mişună prin minte:
— Da, exact aşa am făcut! Trag adânc aer în piept.
— De ce ai venit, Hades?
Expresia feţei i se schimbă într-o grimasă şi îmi strâng buzele în linie dreaptă, pentru a nu-i permite zâmbetului să înflorească de-a lungul lor. încă buimăcită şi cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, sting lumina şi fac câţiva paşi prin încăpere, până la scaunul rotativ, confecţionat din piele roşie. Nu ştiu de cât timp mă aflu în Spokane. Poate o lună, o lună şi ceva, dar s-au întâmplat atât de multe! Am simţit atât de multe. Am trăit atât de multe. Mi-am amintit atât de multe. Mă întreb dacă, atunci când nu voi mai fi fata cea nouă, toate acestea vor înceta. Dacă va cădea cortina, lăsând la iveală un suflet gol şi rece, un schelet cartilaginos şi neînsufleţit. Hades continuă să tacă, iar eu continui să număr, tăcut, fiecare mişcare a pieptului său lat. Continui, ca de fiecare dată, să îi admir tatuajele şi nu cred că mă voi plictisi vreodată de acest lucru, de acest amestec de culori şi de acea floare, de culoare roşie, al cărei model nu îl recunosc. îi pătează într-un mod frumos gâtul, întinzându-şi petalele pe mărul lui Adam şi mai jos de micuţa scobitură a pielii sale.

Veriga din nara dreaptă şi micuţul piercing din stânga lucesc datorită luminii slabe care pătrunde printre draperiile trase, la fel ca şi piercing-urile din urechi. Fiecare bucăţică de metal îi oferă chipului său un plus de frumuseţe. Fiecare bucăţică de metal îmi taie mie respiraţia. Pleoapele sale îi ascund oceanele, însă, chiar şi aşa, cu genele care îi mângâie pielea firavă dintre pometi şi ochi, cu buzele rozalii închise şi maxilarul încleştat, este mai frumos decât orice am văzut până acum.
— Voiam să mă asigur ca ai ajuns acasă, îmi răspunde după un timp de ezitare şi profit de indiferenţa lui pentru a zâmbi învingătoare. Nu îmi doresc ca părinţii tăi să îşi facă griji! Părinţii mei. Mama şi tata. El habar nu are că eu nu mai am părinţi, ci doar un tată. Un tată iubitor şi minunat, care, oricât s-ar strădui, nu va reuşi nici măcar pentru o secundă să-i înlocuiască prezenţa mamei. îmi strâng mai tare halatul în jurul corpului şi las un oftat să mi se desprindă de buze. El mă
priveşte preţ de câteva secunde, alungându-mi gândurile negre şi înlocuindu-le cu un praf dens. îl inhalez. îl simt pătrunzându-mi în plămâni şi sufocându-mă. într-atât de paranoică mă face.
— Sunt bine! Nu trebuia să baţi drumul cu o scară în spate, pentru a te asigura de acest lucru. Ştii că s- au inventat telefoanele mobile, nu-i aşa?
— Nu am cărat scara în spate, îmi răspunde, aparent calm. Am adus-o cu motorul, continuă, amuzat. Şi, dacă aş fi avut numărul tău de telefon, nu m-aş fi aflat aici.
Cred că mă bucur că nu îl ai, adaug în minte, rânjind diavoleşte. Se întâmplă ceva. Ceva supraomenesc. Se întâmplă ceva cu mine şi nu ştiu cum să opresc acest lucru. De ce creierul îmi spune să îl dau afară, dar inima mă doare la simplul gând că el ar putea pleca? De ce simt nevoia să mă strecor în propriul pat şi să îi strâng trupul mare în braţele mele mici?
Nu îmi pot explica atât de multe lucruri. Neuronii mei par să cedeze, unul câte unul, în prezenţa sa. Şi după ce pleacă, întrucât continuă să îmi fie prezent în minte. Cum te poţi gândi atât de mult la o persoană? Cum poţi păstra o persoană în minte, chiar şi atunci când este în apropiere? Şi, Doamne, este atât de aproape, încât întreaga încăpere este inundată de parfumul său afrodiziac. îl inspir cât mai adânc şi îl ţin secunde bune în plămâni, doar pentru a mă asigura că va rămâne captiv acolo pentru mult timp.
îmi apuc telefonul de pe noptieră şi i-l întind temătoare. El îmi aruncă o privire întrebătoare şi îi indic mâna mea întinsă. Apucă smartphone-ul între degete şi tastează rapid un număr. Degetele sale se mişcă ritmat pe ecranul telefonului şi zâmbesc timid când mi-l întinde. Fără să stau pe gânduri, apăs indicatorul verde de pe ecran şi, la scurt timp, o melodie antrenantă inundă încăperea. Ridică suspicios din sprâncene şi, la rândul meu, ridic din umeri.
— Trebuia să mă asigur că nu mi-ai dat numărul unei companii de pizza.
— Normal că trebuia, îşi scutură capul.
Cu fiecare secundă care trece, noaptea îmi inundă camera, lăsând în urma sa întunericul. îmi dreg glasul, pentru a-l determina să vorbească. Nu o face. Nu se mişcă de minute bune şi încep să cred că a adormit. Mă ridic de pe scaunul deja incomod şi îi ating obrazul cu vârful degetelor. Nu se mişcă, dar îi simt muşchii maxilarului zvâcnind sub buricele degetelor mele. Mă aşez în şezut lângă pat, iar mâinile mele nerăbdătoare încep să îi traseze conturul tatuajelor din zona capului, până pe gât. Pielea-i arde, fierbându-mi sângele în vene şi, înainte să îmi dau seama, nasu-mi este lipit de tricoul său alb. Mă delectez cu acest miros unic, care îmi face celulele să tremure de fericire. Cu limba între dinţi, îmi las palma să îi cerceteze braţele mari şi tatuate. Respiraţia îi este liniştită şi pleoapele-i sunt căzute peste irisuri. îi admir frumuseţea. îi admir fiecare trăsătură şi îi inspir respiraţia arzătoare. Simt cum un gol de mărimea unei mingii de fotbal mi se formează în stomac. Cum fiecare obiect din cameră dispare, lăsându-l pe el în urmă. Vreau să îi şoptesc numele şi ca numele meu să fie rostit de el. îmi apropii chipul de al său şi îmi ating buzele de obrazul lui moale, perfect bărbierit. Pielea sa fină îmi străpunge buzele cu săgeţi încinse la foc mic. Inima mi de zbate nestingherită în piept şi, cu mâna strângă încă lipită de chipul său, caut locul în care inima sa bate.
îl simt mişcându-se sub impulsul atingerii mele şi mă îndepărtez speriată. îşi întoarce chipul spre mine şi este atât de aproape încât doar un spaţiu minuscul ne separă. Simt o nevoie nebună de a-mi contopi buzele cu ale sale. Simt o nevoie nebună de a-i atinge fiecare petic de piele, de a-mi împleti degetele cu ale sale şi de a le abandona în palma sa.

— Nu ai idee cât de mult vreau să te sărut acum! îi mărturisesc.
— încetează cu prostiile, mă mustră. Vino aici!
Mă ridic de pe podea şi, cu mişcări de felină, mă strecor în pat şi îmi lipesc trupul de al său. Materialul subţire al halatului de baie mi s-a lipit de piele. Lenjeria intimă îmi strânge carnea. îmi doresc ca totul să dispară. Să îi pot simţi pielea contopindu-se cu a mea. Cu mişcări lente, încerc să mă eliberez din strânsoarea cordonului halatului şi mâna sa se aşază peste a mea.
îmi întorc privirea spre el şi trag adânc aer în piept la vederea ochilor săi. Mă priveşte serios, uşor obosit. Mă priveşte într-un fel unic, într-un mod care mă determina să înghit obsesiv în sec. îi las palma să îmi atingă mâna şi, fără să îmi dau seama, o poziţionez pe nodul halatului, rugându-l din priviri să mă elibereze. Să îmi redea aerul.
— Sper că nu ai de gând să te dezbraci din nou, îmi şopteşte pe un ton adormit şi zâmbesc în colţul gurii.
— Şi dacă o fac? îşi mângâie bărbia.
— Nu te vreau în felul ăsta, Maria! Cuvintele sale îmi zdruncină orizontul.
— De ce nu eşti la petrecere, Hades? întrebarea îmi părăseşte corzile vocale înainte să îmi dau seama şi, brusc, amintirea discuţiei avute cu Dolores îmi apare în minte.
Am fost atât de supărată, reproşându-mi mental pe parcursul celor zece kilometri că voi pierde şansa de a fi din nou în preajma lui şi, ca şi cum cineva ar avea grijă de toate, m-am trezit cu el în cameră. M- am trezit cu el în patul meu, aproape de mine, de inima mea. Rânjesc timid când el ridică din umeri şi ţintuieşte tavanul cu privirea.
— Mă plictiseam acolo, declară el pe un ton neutru şi simt cum, în interiorul meu, creierul câştigă lupta împotriva inimii.
A venit aici pentru că s-a plictisit, pentru că nu avea nimic mai bun de făcut acolo. A venit aici căutând distracţie, pe când eu am sperat să mă caute pe mine. în acest moment, fac cunoştinţă cu o altfel de durere. Una care îmi macină fiecare os în parte, transformându-l în scrum. 0 durere care îmi forţează cutia toracică să se strângă în jurul inimii, până când sunt sigură că o va distruge, lăsând o baltă de sânge în urmă. Nimic mai mult. Nimic mai puţin.
Nici măcar nu am realizat momentu-n care mâna sa s-a desprins de trupul meu. Nici măcar nu am observat când, printre frânturi de gânduri, el s-a ridicat în picioare. Se aşază pe acelaşi scaun care mi-a fost şi mie camarad şi îşi scoate pachetul de ţigări din buzunar. îşi aprinde una, iar când buzele sale se mulează perfect pe acea bucăţică mică de filtru, inima mea primeşte încă un şut. Trage cu putere din ţigară, eliberând fumul în cercuri concentrice, ce se risipesc uşor în aer. Faţa îi este aproape lipsită de expresie, doar încruntarea de pe frunte îi apare. Sunt atât de învăţată cu ea încât nu mai pare la fel de ciudată. însă, ochii lui par goliţi de orice expresie şi asta mă sperie. întreaga lume pare să se oprească în loc şi aud ticăitul ceasului pe care îl port la mână ca prin vis. Nu îmi pot lua privirea de la el şi mă imaginez devorându-l cu totul. închid ochii şi încerc să revin cu picioarele pe pământ. Abia acum realizez că nu mi-am permis să mai respir normal de când revelaţia venirii lui aici m-a izbit în plin. Aerul îmi pătrunde din nou în plămâni şi mă aud rostind pe un ton ce îmi trădează neliniştea din suflet:
— Şi Dolores?
— Dolores a rămas acolo, declară calm, ridicând din umeri, şi fac o tumbă de fericire în sinea mea. Cred că ai avut dreptate în privinţa ei!
— Care parte? Cea în care o făceam scorpie sau cea în care o declaram dovleac umblător?
— Partea cu Yarris, Maria! mă întrerupe el. Ştiu foarte bine de ce am fost primiţi atât de repede în grup, iar iubiţelul tău nu face absolut nimic ca să îşi ascundă intenţiile. Dolores nu este aşa de rea pe cât crezi. De fapt, nu este rea deloc. Toată lumea a plăcut-o, în afară de tine! Cred că încearcă să fie dură, pentru a te câştiga de partea ei.
— Da, sigur! pufnesc iritată. Nu mă interesează ce îngeraş este Dolores! De fapt, nu mă interesează absolut deloc persoana ei! Nu înţeleg de ce şi-ar dori să fie în preajma mea! Nu înţeleg ce naiba caută în grupul meu de prieteni! Dacă e atât de bună precum pretinzi, spune-i să plece! Să se îndepărteze de mine şi să îşi facă propriii ei prieteni! Nu e frumos să furi de la alţii, Hades!
— De ce, Maria? De ce nu îi oferi o şansă? Pentru că a venit cu mine sau pentru că suntem apropiaţi?

— întrebarea ta e aceeaşi, dar spusă altfel.
— Răspunde-mi, Mya! îmi cere pe un ton autoritar, unul care îmi face întregul trup să vibreze şi ridic din umeri.
— Nu îmi mai spune aşa, Hades!
Şoapta abia mi se face auzită din cauza tonului gâtuit şi îmi întorc privirea înspre peretele opus, pentru a opri lacrimile să mi se prelingă pe chip. Acest alint are puterea de a mă dezarma. în afară de el, tata este singurul care îşi permite să îmi spună astfel. Dar atunci când părintele meu foloseşte un diminutiv al numelui meu, nu simt că bătăile inimii mi se opresc. Nu simt nevoia de a-l asculta iar şi iar, la infinit. Nu simt nevoia nebună de a lăsa râuri de lacrimi să mi se prelingă pe pielea-mi albă ca spuma laptelui.
— De ce? Te deranjează să îţi amintesc de trecut?
— Singurul care a uitat de trecut eşti tu! îl acuz.
— Poate că da. Poate că am uitat.
— Cred că ar trebui să pleci, continui pe acelaşi ton şi mă întorc cu spatele. Este deja târziu, iar mie îmi este somn, îi aduc la cunoştinţă, chiar dacă tot ce vreau să fac este să-mi ascund chipul sub plapumă şi să dau drumul hohotelor infernale ce îmi ard gâtul.
— Chiar vrei să plec, Maria? tresar auzindu-i vocea atât de aproape de mine, iar atunci când îmi întorc privirea peste umăr, reuşesc să îi disting silueta stând în stânga mea, pe patul meu, care deja îi poartă parfumul.

Aş rezolva ceva, cerându-ţi să rămâi

?Nota autorului şi mulţumiri.
Am scris această carte pe când eram doar un copil. Când visul de a publica părea prea mare ca să fie atins. Nu o să mint, stilul meu de scriere s-a schimbat de-a lungul anilor. Nu mai sunt acelaşi copil de 17 ani, care visa să publice. Mă bucură faptul că am reuşit să pun bucăţi din mine, cea de acum, în cea din trecut! Mă bucură faptul că pot aduce din nou la viaţă una dintre primele cărţi scrise de mine! I-am iubit pe Maria şi Hades. Am iubit fiecare personaj în parte şi sper să o faceţi şi voi. Trilogia „îmbrăţişează-mi defectele", pentru mine, înseamnă începutul carierei mele ca autor. Vă mulţumesc pentru că aţi achiziţionat-o şi i-aţi permis să prindă viaţă în mâinile voastre! Vă îmbrăţişez cu căldură!
Nu pot să nu-i mulţumesc prietenei mele, Oana-Alexadra Nica, pentru nopţile pierdute citind, rescriind, editând acest roman, ca să ajungă la voi în cea mai bună formă! îi voi rămâne veşnic recunoscătoare pentru tot ce face pentru mine! Te iubesc, draga mea!

Şi, nu în ultimul rând, îi mulţumesc Editurii Stylished! Locul în care am aflat că visele devin

realitate!. Mă puteţi contacta la următoarele adrese:

Facebook FRIENDS - Andrada Rezmuveş Instagram - Andradarzm Facebook LIKE -

Andrada Rezmuveş Goodreads - Andrada Rezmuveş
Corectură şi editare: Oana Alexandra Nica